

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

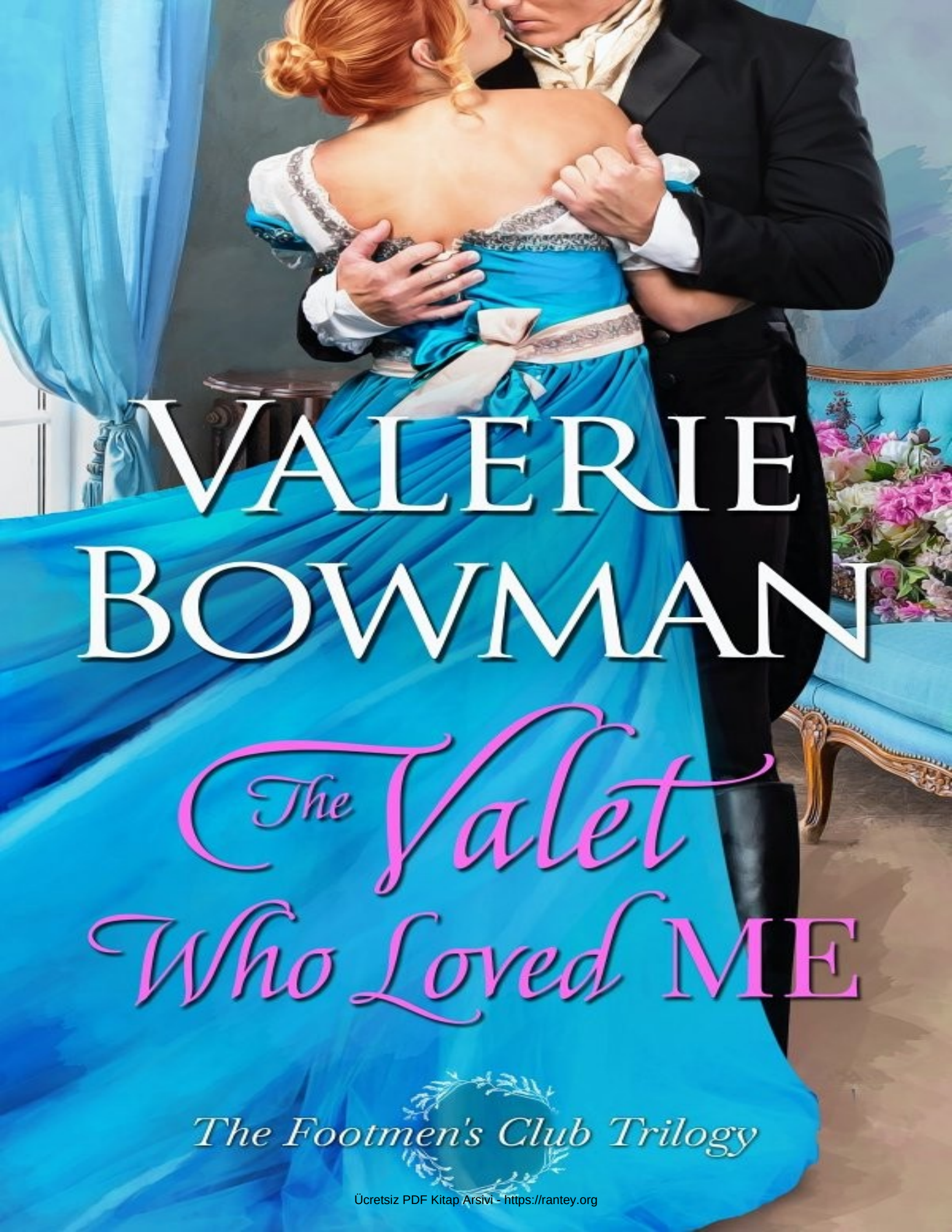
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALERIE
BOWMAN

The Valet
Who Loved ME

The Footmen's Club Trilogy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

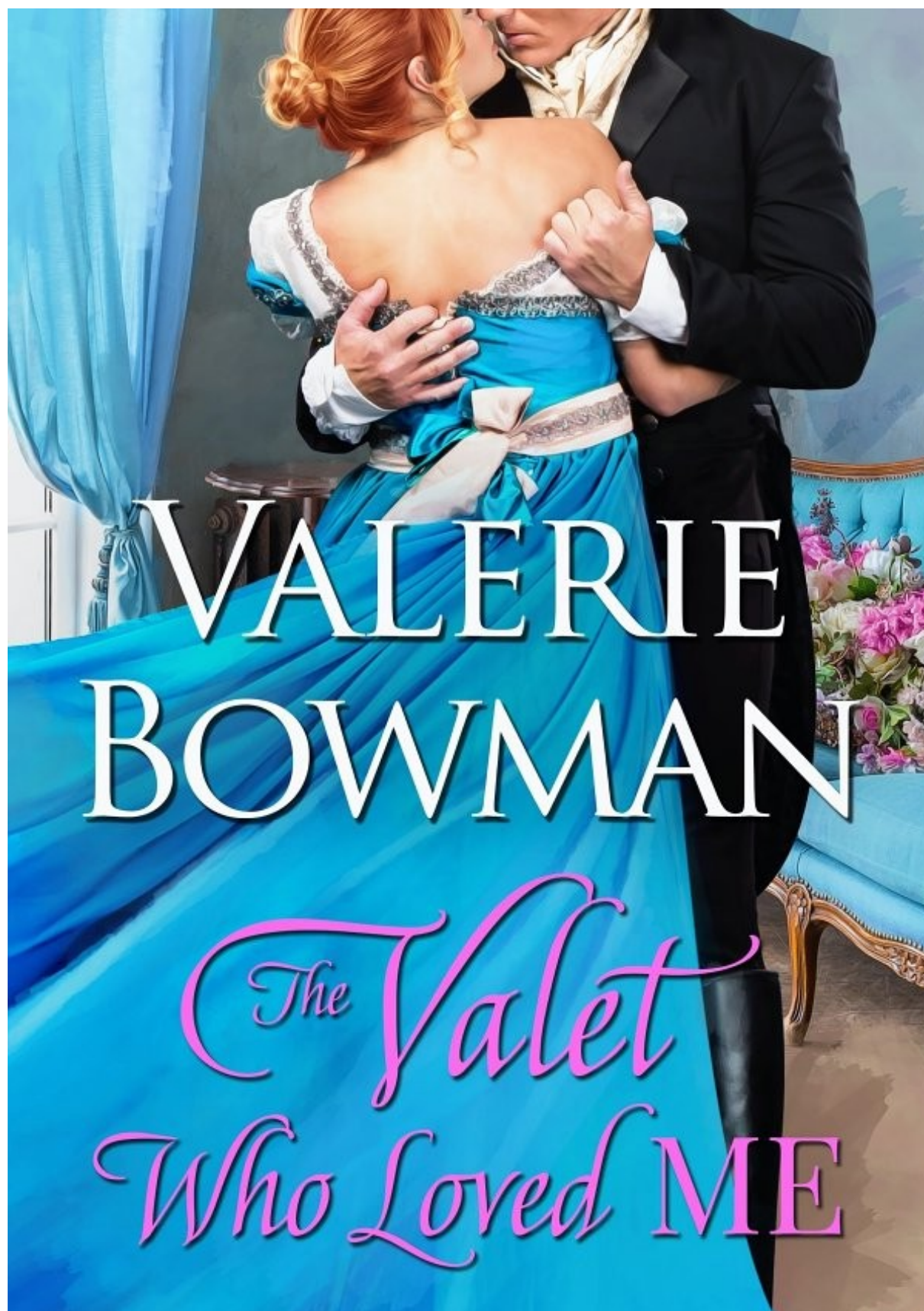
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENI SEVEN UŞAK

VALERIE BOWMAN

J UNE THIRD ENTERPRISES, LLC

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

The Valet Who Loved Me, telif hakkı © 2020 June Third Enterprises, LLC tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Basılı baskı ISBN: 978-0-9893758-8-7

Dijital baskı ISBN: 978-0-9893758-5-6

Kitap Kapağı Tasarımı © Lyndsey Llewellyn at Llewellyn Designs.

*Teyzem Dr. Ramona Shires için.
Footmen's Club siz olmasaydınız burada olamazdı.
Sevgilerimle.*

Çok gizli bir görevde.

Tüm Londra Beau Bellham'ı Bellingham Markisi olarak tanır, ancak sadece güvenilir birkaç kişi onun aynı zamanda İçişleri Bakanlığı için çalıştığını bilir. Uzmanlık alanı mı? Kraliyete ihanet edenleri ortaya çıkarmak. Bu yüzden, arkadaşlarından biri eş bulmak için bir ev partisinde uşak gibi davrandığında, Beau aynı toplantıda uşak gibi davranmanın ihanetten şüphelendiği adamları gözetlemek için mükemmel bir kılıf olacağına karar verir. Ancak Beau'nun hesaba *katmadığı* şey, her fırsatta ona cehennemi yaşatan, kendinden çok emin bir hizmetçiyle kafa kafaya gelmektir.

Onun kimliğini açığa çıkarmak üzere.

Bayan Marianne Notley, saç tokasından daha fazla sırrı olan bir leydi hizmetçisidir. Patronunun yeni uşağıyla tanıştığında ona hemen güvenmez. Yakışıklılığı ve önlenemez cazibesi bir yana, kendinden biraz fazla emindir ve kızın hoşuna gitmeyecek kadar çok soru sormaktadır. Gizemli uşağın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için bir görevdedir ve

Bunu yapmak için de kendi hatırı sayılır cazibesini kullanıyor. Ancak çok geçmeden, Marianne ve Beau'nun yaptığı tüm bu rol yapma çabaları endişe verici derecede gerçek ve aşık olmak gibi gelir. Sonunda birbirleri hakkındaki gerçeği keşfettiklerinde, bu çağlar boyunca sürececek bir yüzleşmeyi mi yoksa tüm zamanlar boyunca sürececek bir aşkı mı ateşleyecektir?

THE PLAYERS

Lucas Drake, Kendall Kontu

Koyu kahverengi saçlı, yeşil gözlü, eski donanma kahramanı, kontes yapmak için bir leydi bulması gereken konta dönüştü. Arkadaşları ona yardım etmek için çılgınca bir komplo hazırlar.

Rhys Sheffield, Worthington Dükü

(diğer adıyla Worth)

Siyah saçlı, koyu mavi gözlü, şeytana pabucunu ters giydiren, atları çok seven bir kumarbaz. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan bu adamın, eline mükemmel bir fırsat geçtiğinde intikam almaya kararlı olabilecek bir kadınla geçmişi vardır.

Beaumont Bellham, Bellingham Markisi

(diğer adıyla Bell)

Sarı saçlı, açık mavi gözlü, dünyasındaki her şeyi kontrol eden biri. Bell, İçişleri Bakanlığı için çalışan bir casustur ve hiçbir şey dikkatinden kaçmaz, ta ki en beklenmedik yerlerde eşiyle karşılaşana kadar.

Bayan Marianne Notley, Leydi Wilhelmina Copperpot'un hizmetçisi

Kızıl saçlı, canlı mavi gözlü Marianne anlayışlı, zeki ve tamamen kendine güvenmeye alışkındır. Patronunun yeni uşağıyla tanıştığında ona hemen güvenmez. Yakışıklı olabilir. Çekici olabilir. Ama kesinlikle bir sır saklıyor. O da bilmeli, o da öyle.

Bayan Frances Wharton, Baron Winfield'ın kızı.

Kahverengi saçlı ve gözlü, yoksulların hakları için savaşmaya kararlı, küçük bir çeyizi var, çok okuyor ve ona göre çok titiz

Anne. Frances, fikrini değiştirebilecek bir uşakla tanışana kadar evliliğe ilgi duymamaktadır.

Leydi Julianna Montgomery, Montlake Dükü'nün kızı

Sarı saçlı, açık yeşil gözlü Leydi Julianna muhteşemdir, zengindir ve mükemmel bir aileden gelmektedir. Bir zamanlar sezonun en iyi avı olarak görülen Julianna, Murdock Markisi ile mutlu bir nişanlılık dönemi geçirmektedir. Ama eski aşkı Worth'u bir ev partisinde ahırda damat taklidi yaparken bulur,
Kendisini terk ettiği için ona borcunu ödemek için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verir.

Ewan Fairchild, Viscount Clayton

Kendall, Worth ve Bell'in iyi arkadaşı ve meşhur yazlık ev partisinin ev sahibi. Ahırına gizlice girmeye çalışırken bacağını kırdığında tanıştığı gerçek aşkı Theodora ile evli.

AUTHOR'S NOTE

Uşak Kulübü Üçlemesi, Kendall Kontu (1. kitap, *Uşak ve Ben*), Worthington Dükü (2. kitap, *Dük Sağdıç Gibi Görünüyor*) ve Bellingham Markisi'nin (3. kitap, *Beni Seven Uşak*) hikâyelerinden oluşmaktadır. Her kitabın önsözü, her kahramanın bakış açısından yazılmış aynı sahnedir. İçiniz rahat olsun, önsöz dışında başka hiçbir içerik veya sahne tekrarlanmamıştır. Eğer diğer kitapları okumadıysanız, önsöz meşhur bahsi anlamınıza yardımcı olacaktır. Diğer kitapları okuduysanız, önsöz size o kitabın kahramanı hakkında biraz daha fazla fikir verecektir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Bölüm Yirmi Bir
22. Yirmi İkinci Bölüm
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm
29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. Otuzuncu Bölüm
31. Bölüm Otuz Bir
32. Otuz İkinci Bölüm
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Otuz Dördüncü Bölüm
35. Bölüm Otuz Beş

36. [Otuz Altıncı Bölüm](#)
37. [Otuz Yedinci Bölüm](#)
38. [Otuz Sekizinci Bölüm](#)
39. [Bölüm Otuz Dokuz](#)
40. [Kırkıncı Bölüm](#)
41. [Bölüm Kırk Bir](#)

[Ayrıca Valerie Bowman](#)

[Yazar Hakkında](#)

[İletişimde Kalalım](#)

PROLOJE

Londra, Temmuz 1814

BBellingham Markisi Eau Bellham tetikteydi. Arkadaşlarıyla içmeye gittiğinde her zaman tetikteydi. İçki içmeyen tek kişi olarak içki içerken, uygunsuz bir şey olmamasını sağlama sorumluluğunu üstlendi. Beau içki içmezdi. Ama arkadaşlarını da böyle yaptıkları için suçlamıyordu. Sadece hepsinin eve sağ salim varmasını sağlamak istiyordu.

The Curious Goat Inn'de pencere kenarındaki dört kişilik bir masada oturuyorlardı ve Beau arkadaşlarına gülünç bulabilecekleri bir fikir sunmak için mükemmel bir fırsat kolluyordu. Kendall elindeki fincanı kaba yontulmuş masanın üzerine bırakıp, "Sanırım bir eş bulmamın zamanı geldi," dediğinde, bir insanın en yakın arkadaşlarına gülünç bir konuyu nasıl açabileceğini düşünüyordu.

Beau'nun başı dönüp ona baktı. Görünüşe göre, Kendall bu gece gülünç bir fikri ortaya atan ilk kişi olacaktı.

Worth ve Clayton *da* sanki adam aklını kaçırmış gibi Kendall'a bakıyorlardı. Şimdi, *bu* ilginç bir konuşma olacaktı. Gerçekten de ilginç bir konuşma.

Her zamanki gibi ilk konuşan Worthington Dükü Rhys Sheffield oldu. Rahmetli babasının etkisine rağmen Worth iyi bir adamdı. Biraz

Söz konusu kadınlar olduğunda haydut ve kumarbaz olan Worth, iyi bir rekabeti severdi ve her ne kadar şeytanın umurundaymış gibi davranmak için elinden geleni yapsa da Beau, Worth'un gerektiğinde ülkesi için hayatını feda edebileceğini biliyordu. Bir keresinde neredeyse feda ediyordu.

Kendall'ın sözlerine karşılık olarak başını sertçe sallayan Worth yüzünü buruşturdu ve nefesini içine çekti. "Bir eş mi? Yüce Tanrım, dostum! Bu kadar... *kalıcı* bir şey için acele etmeye gerek yok."

"Artık gençleşmiyoruz," diye yanıtladı Kendall.

"Tam tersine," diye devam etti Worth, "dokuz ve yirmi yaşlarında birer yavruyuz.

Ben doğduğumda babam *ellisini* geçmişti."

Kendall, kardeşinin veremden ölümünden sonra yeni kont olarak rolüne kendini adanmıştı. Unvanını ve sorumluluklarını oldukça ciddiye alıyordu. Özellikle de, ağabeyinin ölümünden önce Parlamento'dan geçmesi için kendini adadığı İstihdam Yasası'nın davasını üstlenmişti. Ancak Kendall evlilikten bahsederken, *en son* nişanlandığında neler olduğunu açıkça unutuyordu.

Beau konuşma zamanının geldiğine karar verdi. Gözlerini Kendall'a dikti. "Hazır olduğuna emin misin? Sadece iki yıl oldu..." Cümlesinin yarım kalmasına izin verdi. Adamın kalbinin üzerinde iyileşmiş olan kabuğu açmaya gerek yoktu. Kendini karşı cinsten birine adama konusunda her zaman çok daha mesafeli davranmış olan Worth ve Kendall'ın aksine, Kendall bazı şeyleri derinden hissediyordu. Leydi Emily Foswell onu - evlenmelerine ramak kala- unvan sahibi bir adam için terk ettiğinde yıkılmıştı.

Worth kendini bekâr bir yaşam tarzına adanmışken, Beau kendini İçişleri Bakanlığı'ndaki pozisyonuyla evli olarak görüyordu. Orduda görev yapmak için kanlı unvanından feragat etmeye bile kalkışmıştı ama Avrupa'yı bir uçtan bir uca dolaşıp ateş altında kalma fikri Kraliyet'i memnun etmemişti. Bunun yerine, yeteneklerini başka bir şekilde kullanmasına izin verdiler. Home için bir casus olarak

Ofis, onun uzmanlık alanı hainleri ortaya çıkarmaktı ve dürüst olmak gerekirse bundan daha fazla zevk aldığı bir şey yoktu.

Clayton, "Tanrıya şükür," diye haykırarak Beau'yu düşüncelerinden sıyırdı. "Boynunda papazın ilmiği olan bir tek ben kalmayana kadar bekleyemeyeceğim."

Ewan Fairchild, Vikont Clayton, yeni evlenmişti ve balayından yeni dönmüştü. Vikont karısını, politikayı ve bilimi (bu sırayla) seviyordu. Zengin, arkadaş canlısı ve sadık Clayton, karısı Theodora'ya açıkça tapıyordu ve evlilik hayatı ona uygun görünüyordu.

Beau, arkadaşlarının her birini düşünürken, şüpheli görünen suyla dolu bardağını masanın üzerinde gezdirdi. Dördü de Eton'da tanışmış ve yıllar boyunca birbirlerine sadık kalmışlardı. Her biri gruplarında benzersiz bir rol oynuyordu.

Kendall göreviyle meşguldü. Sadık bir donanma mensubu olan Kendall, ölüm döşeğindeyken kardeşine İstihdam Yasası'nın Parlamento'dan geçmesini sağlayacağına dair söz vermiş ve aynı gün annesine de bir varis edinme işini halledeceğine dair söz vermişti. Adam ağır yükler taşıyordu. Ancak Kendall, Leydi Emily fiyaskosundan sonra bir eş bulma fikrinden hoşlanmıyordu.

Worth grubun komedyeni olarak görev yapıyor, bilinen alaycı mizah tarzıyla zekice yorumlar yapıyordu. Kendini işe yaramaz biri olarak görmeyi severdi ama unvanı ve servetiyle pek de inandırıcı biri olduğu söylenemezdi. Yine de adam son derece sadıktı. Örneğin Leydi Emily'yi, yakın arkadaşı Kendall'ı bir kenara attığı için asla affetmezdi.

Beau'nun kafası her zaman en son göreviyle meşguldü ve şu anda Bidassoa hainini avlamaya kafayı takmıştı. Parlamento'da Wellington'un geçen sonbahar İspanya'daki kuvvetlerinin planlarını bilen biri, Bidassoa'da düşmana bir mektup yazarak İngiliz ordusuna ihanet etmiş ve stratejiyi ifşa etmişti.

Tanrı'ya şükür plan bozulmuş ve İngilizler Bidassoa'da kazanmıştı ama bu, hainin eylemini daha az alçakça yapmıyordu. Beau için suçluyu bulmak ve adaletin yerini bulması için yetkililere teslim etmekten daha önemli bir şey yoktu. Kendall'ın eş isteğini tartışırken şu anda beyninde dolaşan gülünç fikir de bundan kaynaklanıyordu.

"Ben tamamen ciddiym," diye devam etti Kendall. "Kontluğu güvence altına almaya çalışmalıyım. Korkarım ki İstihdam Yasası ile çok fazla meşgul oldum. Bir gelin bulmak için bu kadar uzun süre beklemekle hata ettim."

Worth, "İstihdam Yasası ile çok fazla meşgul olduğunuz konusunda size kesinlikle katılmıyorum," diye cevap verdi. "Takıntılı demek daha doğru olur."

Kendall omuz silkti. "Lordlar oylamayı sonbahar oturumuna ertelediğine göre, ihtiyacım olan oyları toplamak için daha fazla zamanım var. Ben de ciddi bir şekilde eş arama işine başlayabilirim."

Beau gözlerini kıstı. Az önce aklına bir düşünce gelmişti. Başka bir *gülünç* bir düşünce.

Worth, "Parlamento'da oy kullanma zahmetine hiç girmedim," dedi. "Saatler umurumda değil. Ve tüm o tartışmalar düpedüz yorucu."

Beau Worth'a uzun uzun acı dolu bir bakış attı ve başını salladı. "Tanrı seni koltuğunla ya da ülkenin karşı karşıya olduğu sorunlarla ilgilenmekten korusun."

Worth hepsine en çekici sırıtışıyla karşılık verdi. Hiç şüphe yok ki bu kendinden emin gülümseme pek çok kadının çöküşüne neden olmuştu. Worth, Beau'nun sırtını sıvazlayarak, "Sizin bu işin üstesinden gelebileceğinize tamamen eminim," dedi.

"Kardeşimin yasası için oylama zamanı geldiğinde," diye devam etti Kendall, sözlerini Worth'a hitaben, "kasabadaki evine gidip seni yatağından kendim kaldıracığım."

Beau, Clayton'la birlikte yüksek sesle ve uzun uzun güldü.

Worth iç çekerek, "Böyle tatsızlıklardan bahsetmeyelim," diye cevap verdi. "Bir gelin bulmaktan söz etmiştin Kendall. Bu çok daha ilginç. Şimdi, kaç yaşındaydın?" Dük sandalyesinde geriye doğru itildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gözlerini Kendall'a dikti.

Kendall kaşlarını kaldırdı. "Seninle aynı yaştayım, ihtiyar."

Worth sadece Kendall'a takılıyordu. Birkaç ay dışında hepsi aynı yaştaydı.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Worth. "Bana kalırsa bir eş bulmak için bolca vaktin var."

Kendall sırtarak, "*Kendi* unvanını korumayı hiçbir zaman umursamamış bir adam için bunu söylemek kolay," diye karşılık verdi.

Worth gülümsemeye karşılık verdi. "Bu konuda sizinle tartışamam." Barmene geniş bir gülümseme verdi ve masaya bir tur daha içki sipariş etti.

"Evet, eğer ciddi ciddi bir eş arıyorsan Kendall, sezon yeni bitti," diye araya girdi Clayton. "Görünüşe göre şansınızı kaçırdınız. Önümüzdeki hafta Parlamento kapanır kapanmaz tüm *ton* ülkeye çekilmek üzere."

"Farkındayım," diye yanıtladı Kendall başını sallayarak. "Sezon tüylerimi diken diken ediyor. Zengin bir koca kapma umuduyla en iyi davranışlarını sergilemeye hevesli cilveli hizmetçiler ve çanta gözlü annelerle dolu. Bu şekilde bir eş bulmak istemiyorum."

"Başka nasıl bir tane bulmayı düşünüyorsun?" diye sordu Beau. Evet, bu konuşma düşündüğü gibi bir hal alırsa onun gülünç fikri işe yarayabilirdi.

"Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum." Kendall bir içki daha aldı. "Ama bu kez beni ben olduğum için seven bir kadın bulmaya niyetliyim."

İşte oradaydı. Kendall'ın Leydi Emily Foswell'e verdiği tek harçlık.

"Evet!" Worth yumruğunu masaya vurdu. Dük'ün normalde neşeli olan sesi öfkeyle dolmuştu. "Sanırım hepimiz Leydi Emily'nin alçakların en alçağı olduğu konusunda hemfikiriz. Yaptığı şeyin hiçbir mazereti yok."

daha iyi bir unvana sahip başka bir adam için. Bana kalırsa o artık yok."

Hanımfendinin adını koyma işini Worth'a bırakın. Gerçi Worth'un Leydi Emily'nin davranışlarına en çok kızan kişi olduğu doğrudu. Ve Leydi Emily'nin, bir baron için müstakbel bir kontu istemeden gözden çıkardığını bilmesini sağlamakla en çok ilgilenen de Worth'tu.

"Leydi Emily hakkında konuşmasak *olmaz* mı lütfen?" Kendall inledi ve eliyle yüzünü kapattı.

Worth'un neşesi, içkilerini getiren barmen kızın gelmesiyle yerine geldi. Kendall'a dönüp, "Seni sen olduğun için seven bir kadın istiyorsan, Sezon'un ve onun saçmalıklarının gitmen gereken son yer olduğunu söylüyorum," diye eklemekten önce ona, "Gelmeye devam et canım," dedi.

"Evet," dedi Kendall iç çekerek ve Worth'u selamlamak için kupasını havaya kaldırdı. "Bunu daha önce söylemedim mi? Sezon ve *şenlikleri* gitmem gereken en son yer, bu yüzden son iki sezondur oradan çiçek hastalığı gibi kaçıyorum."

"Oh, *bu* yüzden mi Almack'ın sıkıcı balolarına katılmadın?" Worth cevap verdi, sesi alaycıydı. "Ben ılık çay ve havadan sudan konuşmalar olduğunu sanıyordum. Bu yüzden onlardan uzak duruyorum."

"Onlardan uzak duruyorsun çünkü konyak servis etmiyorlar ve bunu hepimiz biliyoruz," dedi Beau, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş, sabit bir şekilde Worth'a bakarak.

Worth ona göz kırptı. "Bu ve Hollister'ın vereceği bankayı bana vermeyecekler."

Beau gözlerini devirdi. Hollister's dükün en sevdiği kumar cehennemiydi. Hollister's Worth'a tam *yetki* vermişti ve orada düzenli olarak küçük servetler kazanıyor ve kaybediyordu.

Kendall çenesini kaşdı ve gözlerini kupasına dikti. "Keşke buradaki hanımlar benim bir kont olduğumu bilmeselerdi, bir eş bulma şansım çok daha yüksek olurdu."

Worth'un kahkahası havayı doldurdu. "*Bunu* görmek için para verirdim. *Gerçek aşkı* bulmak için sıradan bir adam gibi giyinmiş bir kont. Şiirsel bir havası var, değil mi?"

Clayton da güldü ve başını salladı, ama Beau sadece gözlerini daha da kısarak, "Bu *tamamen* tuhaf bir fikir değil," dedi. Başını yana doğru eğdi. Evet. Konuşma *tam* da onun istediği yöne *doğru* ilerliyordu.

"Ne değil?" Kendall onun ne dediğini neredeyse unutmuştu.

"Bir eş bulmak için halktan biriymiş gibi davranma fikri," diye yanıtladı Beau.

Worth Beau'nun sırtına bir tokat daha attı. "Delirdin mi sen? *İçki* bile *içmiyorsun*."

Beau sözlerini doğrudan Kendall'a yöneltmek için öne doğru eğildi. "Doğru koşullar sağlandığında işe yarayabilir, biliyor musun?"

"Sıradan biriymişim gibi davranmak mı?" Kendall gözlerini kırıştırmakla cevap verdi. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Clayton, "*Ton*'daki herkes onu tanıyor," diye belirtti. "Bunu nasıl başarabilir ki?"

"Maske takmasını ya da görünüşünü değiştirmesini mi öneriyorsunuz?" Worth sordu. Dük çenesini sıvazladı. Sanki o da bu fikri ciddiye alıyormuş gibi gözleri kısılmaya başladı.

Kendall, Worth ve Beau arasında bir ileri bir geri baktı. "İkiniz de ciddi olamazsınız. Clayton haklı. Bu iş nasıl yürür ki?"

"Hayır, kostüm değil." Beau sözlerini Worth'a yöneltti. "Ben daha çok doğru... durum gibi bir şey düşünüyordum."

Worth öne doğru eğildi. "Mesela mı?" diye cevap verdi, her iki kelimeyi de uzatarak.

"Siz ikiniz beni korkutuyorsunuz, biliyor musunuz?" Kendall söyledi. "Sanki bu saçma fikrin işe yarayabileceği bir yol bulmaya çalışıyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz."

Gerçekten de gülünçtü. Beau gülümsememek için kendini zor tuttu. "Ev partisi gibi," diye cevapladı Worth, çenesini okşayarak ve tamamen görmezden gelerek

Kendall'ın yorumu.

Worth başını eğdi, gözleri hâlâ kısıktı. "Bir ev partisi, evet. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Ama bu *herhangi bir* ev partisi olamazdı elbette," diye devam etti Beau. "Deneyin içinde olan biri tarafından verilen bir parti olmalı."

"Deney mi?" Clayton dik oturdu. "Deney yapmaktan daha çok hoşlandığım çok az şey vardır ve ben de tam şu anda yıllık kır evi partimin davetiyelerini göndermek üzereydim."

Mükemmel. Fikrinin işe yaraması için Beau'nun Clayton'ın yardımına ihtiyacı vardı.

"Deney mi?" Kendall gözlerini kırıştırarak tekrarladı.

Beau parmaklarını şıklattı. "Senin ev partin mükemmel olur Clayton."

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." Kendall, Beau ve Worth'un arasına oturdu ve iki eliyle omuzlarını itti. "Bir ev partisi kimliğimi değiştirmeyecek. *Ton*'un kadınları bir ev partisinde kim olduğumu yine de bilecekler."

"İyi bir noktaya değindi," diye yanıtladı Clayton, bir kadeh daha içerek ale.

Beau, "Sadece bu sezonun çıkış yapan kızlarını davet ederseniz olmaz," diye yanıtladı.

kendinden emin bir gülümsemeye. "Ve eğer doğru koşulları yaratırsanız değil."

Kendall derin bir nefes aldı ve elindeki bardağı uzanamayacağı bir yere itti. "Hanımlar beni tanımıyor olabilir ama bazılarının anneleri tanıyor. İçlerinden birden fazlası ilk kez sahneye çıkan büyük kıızıyla mahkemeye çıktı bile."

Beau kollarını göğsünde kavuşturarak, "İşte burada doğru *koşullar* devreye giriyor," diye cevap verdi.

Worth çenesini kaşdı ve daha da geniş bir gülümsemeye gülümsedi. "Tanrım, sanırım bir şeylerin peşindesin."

Mükemmel. Worth planının doğruluğunu görürse, Beau'nun diğer ikisini ikna etme şansı artacaktı.

"Eğer düşündüğünüz buysa maske takmayı reddediyorum. Bu kesinlikle ortaçağdan kalma bir şey," dedi Kendall başını sallayarak.

"Maske değil," diye yanıtladı Beau, sandalyesine yerleşip alt dudağını çekiştirerek. Bir şeyler planlamak çok eğlenceliydi.

"Ya da bir kostüm," diye devam etti Kendall, kupasını daha uzağa iterek.

"Kostüm değil... tam olarak." Beau, Worth ile kurt gibi sırttı.

"Tanrım, bunu izlerken *çok iyi* vakit geçireceğim." Worth başını salladı.

"Neyi izliyorsun?" Clayton'ın burnu kırmıştı. Vikont belli ki henüz anlamamıştı. "Artık ikinizin de neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Kendall'ın hizmetçi gibi davranmasından bahsediyorum," diye cevap verdi Beau, yüzündeki sırıtma hâlâ devam ediyordu.

Kendall gözlerini kırıştırdı. "Hizmetçi mi?"

Worth başını sallayarak, "Evet, mükemmel," diye ekledi.

Kendall döndü ve düke aklını kaçırmış gibi baktı. "Mükemmel mi? Ben mi? Hizmetçi olmak mı? Bunun neresi mükemmel?"

"Bu yine de kadınların annelerinin onu tanıması sorununu çözmiyor. Bir hizmetçi gibi giyinmiş olsa bile," diye belirtti Clayton.

"Ah, ama öyle," diye cevap verdi Beau. Bu özel tartışmayı bekliyordu ve savunmasını çoktan hazırlamıştı. "İşin güzelliği de burada. Çoğu insan hizmetkârlara bakmaz. İhtiyaç duyduklarının ve istediklerinin ötesindeki şeylerin çoğuna dikkat etmezler. Bir casus olarak aldığım eğitim bana insanların ayrıntıları fark etmedeki başarısızlığı hakkında çok şey öğretti. Bahse girerim ki, hizmetkâr gibi giyinen ve hizmetkârların görevlerini yerine getiren Kendall'a o *tonluk* hanımlardan biri bile iki kez bakmayacaktır. Ne de olsa cübbe, diz pantolonu ve pudralı peruk giyiyor olacak."

"Ayrıca bir hizmetçinin bir hanımefendinin gerçekte nasıl davrandığını keşfetmek için özellikle mükemmel bir konumda olması gibi bir avantajı da var." Worth uzun siyah saçlarını parmaklarıyla alnına doğru taradı. "Bahse girerim potansiyel bir damada hitap ederken en iyi, bir hizmetçiye hitap ederken ise en kötü halindedir. Tanrı biliyor ya, bunu annemden defalarca gördüm."

"İkiniz de gerçekten delisiniz, bunu biliyor musunuz?" Kendall cevap verdi.

"Bilmiyorum." Clayton kravatını çekiştirdi. "Ama bana oldukça eğlenceli geliyor. Yaklaşan ev partimi böyle bir deney için bir mekan olarak sunmaya son derece istekliyim."

Mükemmel. Arkadaşlarının içki içmesinin avantajlarından biri de buydu. Normalde gülünç gelebilecek fikirlere onları ikna etmek çok daha kolaydı.

Kendall Clayton'a, "Sen de delirmişsin o zaman," diye karşılık verdi.

"Bir düşün," dedi Beau, dikkatini hâlâ biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı olduğu belli olan Kendall'a çevirerek. "Sana tam olarak istediğin şeyi verme potansiyeline sahip. İzlediğinizi bilmedikleri zaman tam olarak nasıl davranacaklarını gösteren en yeni sosyete kızlarına engelsiz bir bakış."

Kendall gözlerini Beau'ya dikti. "Bu plandaki sorunu görmemeniz gerçekten endişe verici."

Beau omuz silkti. Ne kadar lakayt görünürse o kadar iyiydi. "Ne sorunu? Risk çok büyük değil. Eğer biri sizi tanırsa, o kişiden bizimle oynamasını isteyeceğiz. Şüphesiz onlar da oyundan keyif alacaklardır."

"Ya hoşlandığım bir kadın bulursam?" Kendall cevap verdi. "Cübbemi çıkarıp kendimi kont ilan etmem ve onun bana deliler gibi aşık olmasını beklemem mi gerekiyor?"

"Hiç de değil," dedi Beau. "Ben sadece bu genç hanımları hizmetçilere nasıl davrandıklarına bakarak *tanımanızı* öneriyorum. En iyi huylu olanların nazik ve hoş olacağından şüphem yok. Birkaç aday bulduktan sonra, gelecek sezon kime kur yapacağınızı bileceksiniz."

Kendall başını yavaşça salladı. Bardağını göğsüne doğru geri çekti. Belki de biraz daha içmeye karar vermişti. "Müstakbel eşimi bir uşağa nasıl davrandığına bakarak seçmemi mi öneriyorsun?"

Beau'nun kaşları kalktı. Her kelimeyi vurgulamak için yavaşça telaffuz ederek, "Leydi Emily hizmetçilere nasıl davranırdı?" diye sordu.

Kendall çenesini sıkarken Beau, "Yüzündeki ifadeden ne demek istediğini anladığımı görüyorum," dedi.

Beau tartışmayı kazandığını söyleyebilirdi. Kendall'ın yüzü düşünceli bir ifade aldı ve olasılıkları tartıyormuş gibi dudağını ısırды. En gülünç fikirleri ortaya atmanın zamanı gelmişti.

Beau bir kez daha omuz silkerek, "Seninle yapmaya hazırım," dedi olabildiğince rahat bir şekilde.

"Ne?" Worth'un yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Bunu neden yapasın ki?" Beau omuzlarını dikleştirdi ve sandalyesine geri oturdu. "Çünkü Bidassoa haininin peşindeki avımı üç olasılıktan birine indirgedim."

"İçişleri Bakanlığı için aradığınız adam mı?" Tanrıya şükür Worth bunu söylerken sesini alçalttı.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Beau. "Ve eğer Clayton bu üç adamı ev partisine davet ederse, ben de onlara göz kulak olmak için bir hizmetçi gibi davranacağım."

Worth başını geriye attı ve güldü. "Başından beri başka bir amacın olduğunu bilmeliydim Bell. Majestelerinin işi aklından hiç çıkmıyor. İçki içerken bile."

Beau sırtışının genişlemesine izin verdi. Worth'u asla kandıramazdı ama yine de arkadaşlarını kandırmaya çalışmıyordu. Sadece onların yardımını istiyordu. "Neden bu fırsatı bir yerine iki yararlı uğraş için kullanmayalım? İtiraf etmeliyim ki, Kendall bize eş aradığını söylemeden önce de bu planı düşünüyordum ama eğer ikimize de faydası olacaksa

daha iyi olur diyorum. Ancak gerçekten hizmetkâr gibi davranmamız gerekecek. Misafirleri beklememiz ve hizmetkârların yapması gereken tüm işleri yapmamız gerekecek."

"Hmm. Çatımın altında casusluk yapılması fikri oldukça hoşuma gidiyor." Clayton bir fıçı bira daha aldı. "Bütün meseleye biraz entrika katıyor. Ve asker olmadığım ya da Majestelerine başka türlü hizmet etmediğim için, bu hileye evet demenin benim görevim olduğunu hissediyorum. Deneye olan sevgimden bahsetmiyorum bile. Yapacak mısın Kendall?"

Kendall kupasını boşalttı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Şimdi Bell bunu benimle yapıyor, nasıl reddedebilirim ki?"

Beau muzaffer bir gülümseme sergilememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Hâlâ hepsinin bu plana uymaya istekli olduğundan emin olması gerekiyordu. Sadece bu gece değil, yarın sabah ve sonrasında da ayıklığın sert ışığında.

Barmen Worth için bir bardak daha birayla döndü. Dük ona bir bozuk para attı ve arkadaşlarına dönmeden önce çapkınca sırıttı. "Ben kendi adıma, böyle bir durumun nasıl sonuçlanacağını görmekle o kadar ilgileniyorum ki, sadece gösteriyi izlemek için katılmakla kalmayacağım, aynı zamanda ikinizin bunu başarıp başaramayacağına dair sonuca da büyük bir meblağ yatıracağım. Benimle bahse girmek ister misiniz?"

Beau gözlerini devirdi. "Senin için her şey bir bahistir Worth."

"Belki, ama kabul etmelisin ki bu özellikle cazip bir bahis." Worth çenesini kaldırdı. "Beş yüz pound, ikinizin de bir hafta içinde keskin gözlü bir anne tarafından ifşa edileceğini söylüyor."

"Bu bahsi kabul ediyorum!" Clayton parmağıyla havayı işaret ederek açıkladı. "Sanırım misafir olarak katılacaksın Worthington."

Kendall'ın kahkahası Worth'un cevabını yarıda kesti. "Tabii ki misafir olarak katılıyor. Dostumuz Worth *asla* bir uşak gibi davranamaz." Kendall başını sempatik bir şekilde düke doğru salladı. "Korkarım başkalarına hizmet ederek bir gece bile dayanamazsın."

Worth burun deliklerini genişletti ve omuzlarını dikleştirdi. "Buna alındım. Eğer siz ikiniz bunu yapabiliyorsanız, ben de yapabilirim."

Clayton yanaklarını şişirdi ve başını salladı. Worth'un bakışlarına karşılık vermedi. "Hmm. Buna katıldığımdan pek emin değilim, eski dostum."

Worth kollarını göğsünde kavuşturdu ve Vikont'a baktı. "Gerçekten bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Clayton biraz utanmış görünerek, "Hayır," diye itiraf etti. "Eğer gerçekten bir hizmetçi rolünü üstlenip gerçek ev işleri yapmak zorunda kalırsan olmaz. Hayır."

Worth'un bakışları Beau'ya kaydı. "Benim de yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Beau başını salladı. Arkadaşının bu fikirden gerçekten incineceğini düşünseydi, yumruğunu çekebilirdi ama Worth'un kendine güveni efsaneviydi. Ayrıca Dük, hizmetçi gibi davranmanın onun pek de güçlü bir yeteneği olmadığını biliyor olmalıydı. "Hiç şansın yok. Özür dilerim majesteleri ama siz başkalarına hizmet etmeye alışkın değilsiniz."

Arkadaşlarının desteksizliğinden rahatsız olduğu her halinden belli olan Worth, "Ama bu işi nasıl düzgün yapacağımı böyle biliyorum," diye cevap verdi.

Kendall homurdandı. "Korkarım bir servisi görmek ve gerçekten *servis* atmak tamamen farklı iki şey."

Worth'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrı aşkına, sen lanet olası bir kontsun. Neden hizmet edebileceğini *sanıyorsun*?"

"Bir kont olabilirim ama ağır işlere yabancı değilim. Donanmada yıllarca meşe sakızı toplamak ve peksimet kurtlarını temizlemek gibi işler yaptım. Ve bu iki görev, diğer görevlerimin bazılarıyla karşılaştırıldığında keyifliydi," dedi Kendall. Worth açık avucuyla masaya vurarak fincanların zıplamasına neden oldu. "İyi. *Bin* sterlin, bütün bir yıl boyunca bu işi yapabileceğimi söylüyor.

Hizmetçi olarak da iki hafta. Ya da en azından ben ikinizden de daha uzun süre dayanabilirim." "Şimdi kim deli oluyor?" Clayton kaşlarını Worth'a doğru salladı.

"Çok ciddiyim." Worth'un çenesi sıkılmıştı. Belli ki geri adım atmayacaktı. "Bin pound, beyler. Kim bahse giriyor?"

"Yapacağım," diye seslendi üçü de bir ağızdan.

CHAPTER ONE

GBir uşaktan kurtulmak Beau'nun beklediğinden çok daha kolay bir işti. Aslında, tüm gereken köyün etrafında birkaç gizli soruşturma yapmaktı. Lord Copperpot'un yaşadığı, uşağının düzenli olarak gittiği bilinen bir bara yapılan iyi zamanlanmış bir ziyaret ve kırk sterlinlik bir teklif.

Bu meblağ hiç şüphesiz uşağın bir yılda kazandığından daha fazlaydı ve adam efendisiyle birlikte Clayton'ın ev partisine katılmadan hemen önce son derece hasta olduğunu açıklamaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Beau'nun İçişleri Bakanlığı'ndaki yandaşları Londra'daki popüler bir iş ajansında çalışıyormuş gibi yapmaya yabancı değillerdi ve Beau yirmi dört saat gibi kısa bir süre içinde Copperpot'un kapısına gelerek Lord Hazretleri'nin kısa süre önce boşalan uşaklık görevini yerine getirmeye hazır hale geldi.

Beau, Copperpot'u birkaç nedenden dolayı seçmişti. Birincisi -ve en önemlisi- Kraliyet'in Bidassoa haini olduğundan şüphelendiği üç kişiden biriydi. İkincisi, Beau daha önce Copperpot'la resmi olarak hiç *tanışmamıştı* ve uşak olsun olmasın, tanıştırdıkları takdirde adamın onu tanıyabileceği gerçeği göz önüne alındığında bu ağır bir gereklilikti. Üçüncü olarak, Copperpot'un içmeyi seven ve sık sık para sıkıntısı çeken bir uşağı olduğu biliniyordu. Bu üç neden mükemmel bir şekilde birleşerek Copperpot'u, Beau'nun önümüzdeki iki hafta boyunca Clayton'ın ev partisinde hizmet edeceği mükemmel bir asilzade haline getirdi.

Kendall deneylerine bir isim bile vermişti: Uşak Kulübü. Gerçi Beau arkadaşlarına uşak yerine vale gibi davranması gerektiğini açıklamıştı. Ancak Kendall, Worth'un Clayton'ın malikânesindeki ahırlarda sağdıç olarak çalışmak için uşak olmaktan vazgeçmesi için yalvarmasına rağmen bu ismi korumaya karar vermişti.

Beau, Clayton'ın Londra'daki evinde hizmetçi Bayan Cotswold'dan çok değerli bir eğitim aldıktan sonra, bir sonraki haftayı kendi uşağını titizlikle takip ederek, adamın yaptığı her şeyi izleyerek ve çok sayıda soru sorarak geçirmişti.

Beau, Malcolm'un gözetiminde giysiler, paltolar ve botlarla ilgilenmeyi, lavabonun doldurulduğundan emin olmayı, soyunma odasının temizlenip havalandırıldığından emin olmayı ve usturaları bileyip törpülemeyi öğrendi.

Copperpot'la olan kısa süreli "çalışması" sırasında kendisinden böyle bir görev istenirse diye saç kesmeyi bile öğrenmişti. Yine de içten içe (Lord Copperpot'un iyiliği için) bu talebin hiç yapılmamasını umuyordu.

Beau ve Malcolm iki gün boyunca çeşitli stillerde mükemmel kravatın nasıl bağlanacağı üzerine çalıştılar. Beau kendi uşağının peşinde öyle bir baş belası haline gelmişti ki, Malcolm'un görevinden istifa edeceğinden endişe ediyordu.

Beau kısa süre sonra Copperpot'un malikanesine çağrıldı ve Worthington Dükü'nün tavsiyesi üzerine uşaklık işine verildi. Dük, Beau'ya Bay Nicholas Baxter'ın her haneyi gururlandıracak çok iyi bir uşak olduğunu belirten bir referans verdi. Marki'ye dönüşen uşak, bu kadar kapsamlı bir şekilde hazırlanmak için zaman ayırdığına memnun olmaktan başka bir şey yapmadı

Copperpot'un mevcut uşağının parasını ödedikten iki gün sonra Beau, lord hazretlerinin maiyetiyle birlikte doğrudan Clayton'ın malikânesine gidecekti.

COPPERPOT ENTOURAGE üç arabayla Devon'a doğru yola çıktı: Birinde lord ve leydi ile on sekiz yaşındaki kızları Leydi Wilhelmina, diğerinde kadın hizmetçiler, üçüncüsünde ise Beau, iki uşak ve bir kâhya vardı.

Yolculuk uzun ve sarsıntılıydı, ama Beau zamanı akıllıca kullanarak Copperpot'un uşaklarından birini bilgi almak için kurnazca yoklamaya karar verdi. Diğer adamlar yarı uykuya dalana kadar bekledi, arabanın sallanması ve sıcak öğleden sonra güneşinin arabaya vurmasıyla uyuşmuşlardı.

"Ne zamandır Lord Hazretleri'nin hizmetindesin?" Beau tam karşısında oturan uşağa olabildiğince lakayt bir şekilde sordu. Sesini bile daha az uygun bir tonda çıkararak gizlemişti. Görevlerini öğrenmek için Malcolm'u takip etmenin yanı sıra, onun konuşma ve tavırlarını taklit etmek için de hatırı sayılır bir zaman harcamıştı.

Adı Charles olan uşak koltuğa yaslanmış, araba yol boyunca zıplayarak ilerlerken bacaklarını önüne doğru açmıştı. Adı Harry olan diğer uşak ise arkadaşının yanındaki koltukta derin bir uykuya dalmış, ölülerini uyandıracak şekilde horluyordu.

Charles doğruldu ve başını kaşdı. "Sanırım iki yıla yaklaştı."

Beau başını salladı. Bidassoa olayı geçen sonbaharda olmuştu. Bu da Charles'ın o sırada Copperpot'un yanında çalıştığı anlamına geliyordu. Beau bir paket betel fıstığı çıkardı ve Charles'a biraz ikram etti. Malcolm'a göre, betel fıstığı hizmetkârlar arasında güven olmasa bile en azından iyi niyet tesis etmek için uzun bir yol kat ediyordu. Beau, ısınma hissi veren ve uyanıklığı artıran bu küçük kahverengi yemişlerden birkaç torba dolusu getirmişti.

"Teşekkür ederim Bay Baxter," dedi Charles, şapkasını Beau'ya doğru eğerek ve fındıklardan bir avuç alarak.

Beau çok fazla meraklı soru sormamaya dikkat ederek sohbetlerine devam etti. Evin işleyişiyle fazla ilgileniyormuş gibi görünmeden önce adamın güvenini kazanması gerekiyordu.

Elbette Copperpot masum olabilir. Vatana ihanet ettiğinden şüphelenilen iki soylu daha vardı. Geçen sonbaharda Wellington'un İspanya'daki Bidassoa nehrini geçme niyetini Parlamento'nun özel bir konseyinde öğrenen bu adamlardan biri Fransızlara bir mektup yazarak onları İngiliz planı konusunda uyarmıştı.

Mektup bir asker tarafından ele geçirilmiş ve ele geçirdikten kısa bir süre sonra da vurulmuştu. Ancak kahraman asker İngiliz kampına geri dönmeyi ve mektubu Wellington'a ulaştırmayı başarmıştı. Kont, adam yarısından ölmeden hemen önce talihsiz askere bir madalya verme şerefine nail olmuştur.

İngilizler, müttefikleri İspanyollar ve Portekizlilerle birlikte Bidassoa'daki savaşı kazanmışlardı ama er, mektubun Fransız komutan Soult'a ulaşmasını engellemek için canını vermeseydi sonuç çok daha farklı olabilirdi.

İhanet mektubu derhal İçişleri Bakanlığı'na geri gönderilmiş, burada bir dizi casus ve uzman haftalarca bir hainin el yazısını ayırt etmeye çalışmıştı. Büyük Britanya'da sadece bir avuç adam İngilizlerin nehri geçme planlarından haberdardı. İki kişi sadakatleri ve fırsatlarının olmaması nedeniyle elenmişti. Geriye üç kişi kalmıştı: Lord Copperpot, Lord Hightower ve Lord Cunningham.

İçişleri Bakanlığı haftalar süren bir çalışmanın ardından mektubun üç lord tarafından yazılmadığını açıkladı. Bununla birlikte, şüphelerden arınmış değillerdi. Mektubu onlar için, adamın kimliğini gizlemek amacıyla, yanlarında çalışan birinin yazdığına inanılıyordu. Bu düşünce tarzı, üç lordtan birinin ihaneti bildiği ve aktif olarak katıldığı ihtimalini ortaya çıkarıyordu.

Hizmetçilerden birine mektubu yazması için iyi para ödenmiş olması akla yatkındı. Ve eğer Beau ülkesine ihanet etmek için iyi para alan bir adam hakkında bir şey biliyorsa, o da aynı adama bir o kadar iyi para ödenebileceğiydi.

ihanetin arkasındaki suçluya ihanet etmek. İki hafta boyunca Lord Copperpot'un uşağı gibi davranarak başarmayı umduğu şey de tam olarak buydu.

Clayton şüpheli lordların üçüyle de arkadaşı. Clayton herkesle arkadaşı. Ev partisini bu özel entrika için mükemmel bir yer haline getiren de buydu. Ayrıca, oldukça uygun bir şekilde, şüpheli lordların üçünün de yeni çıkış yapan ve hiçbir teklif almayan kızları olduğu ortaya çıktı, bu da yeni çıkış yapan kızlar için bir ev partisini üçü için de özellikle çekici hale getirdi.

Beau, Clayton'ın üç adamı da davet etmesini sağladı. Beau ayrıca özel konseyde Clayton'ın ev partisine Prens Naibinin de katılacağı söylentisini kasıtlı olarak yayarak katılımlarını sağlamıştır. Bu da Sör Reginald Francis'in, o palavracı adamın davet edilmesinin nedenlerinden biriydi. Sör Reginald zararsız biriydi ve Naip'i Carleton House'daki ev partisinden dışarı çıkarma eğilimindeydi. Copperpot, Hightower ve Cunningham'ın ortak bir noktası varsa o da Prens Naibi etkilemek ve mümkün olan her fırsatta onunla vakit geçirmek için bitmek bilmeyen arzularıydı.

Clayton geçen hafta gönderdiği mektupta üç adamın da teklifi kabul ettiğini ve Sör Reginald'a ve umarım Naip Prens'e ek olarak ev partisine katılmalarının beklendiğini bildirmişti. Her şey yerli yerine oturuyordu. Bu, birinin vurulup ölmesine neden olabilecek türden bir görev olmayacaktı. Beau son birkaç yıldır Fransa'da bu türden pek çok görevde bulunmuştu.

Hayır, bu daha incelikli bir görevdi, bir hayli rol yapmayı gerektiriyordu ve eğer arkadaşı Kendall bu süreçte bir eş bulabilirse çok daha iyi olacaktı. Bu arada Worthington'ın kırk sekiz saatten fazla bir süre hizmetçi rolü yaparak hayatta kalması mümkün değildi, ahırda sağdıç taklidi yapsa bile. Dolayısıyla, işini yapmanın ve muhtemelen Kendall'ın bir eş bulmasına yardımcı olmanın yanı sıra, Beau ayakta kalan son hizmetçi olursa hatırı sayılır miktarda para da kazanacaktı.

Araba Clayton'ın malikanesine doğru hızla ilerlerken Beau koltuğunda arkasına yaslandı, şapkasını gözlerinin üzerine indirdi ve uyuyormuş gibi yaptı. İki hafta sona erdiğinde, Bidassoa hainini ortaya çıkarmayı ve pis alçağı Kraliyet'e sadakatsizlikten yargılanmak üzere yetkililere teslim etmeyi planlıyordu.

Ne de olsa bu sadece bir yazlık ev partisindeki küçük bir oyundu. Ne kadar zor olabilir ki?

CHAPTER TWO

Vikont Clayton'ın Kır Malikanesi, Devon, Ağustos 1814

MIs Marianne Notley yatak odasının zeminine saçılmış pahalı önlüklere, eldivenlere ve diğer çeşitli *aksesuarlara* baktı ve iç çekti.

Metresi Leydi Wilhelmina Copperpot'un tutarlı olmadığı söylenemezdi. Lord Clayton'ın ev partisinde sadece bir gün geçirmişlerdi ama genç metresi odasını çoktan dağıtmıştı.

Sosyeteye takdim edilen kız, birden fazla kıyafet dener ve bunları yere çöp atar gibi atar, leydisinin hizmetçisi Marianne'in bunları alıp doğru yerlerine koymasını beklerdi.

Marianne yerden ilk muhteşem elbiseyi aldı. Buz mavisi satendi ve etrafı narin dantellerle süslenmişti. Bırakın Leydi Wilhelmina gibi her gün giymeyi, hayatında bir kez bile bu kadar güzel bir şey giymeyi ne kadar isterdi.

Marianne birkaç kısa an için elbiseyi göğsüne bastırdı ve uzunluğuna baktı. O ve sevgili annesi -Tanrı ruhunu şad etsin- pek çok kez rol yapmışlardı. Marianne annesinin gardırobundan eski elbiselerinden birini alır ve odanın içinde dans ederdi.

onu. Şimdi yatak odasının karşısındaki *şoval* aynada kendine bakıyordu. Gülümsedi ve hayali bir talibe reverans yaptı. "Evet, teşekkür ederim lordum. Sizinle vals yapmayı çok isterim."

Gülmesine engel olamadı ama elbiseyi hızla boynundan aşağıya bıraktı ve kolunun üzerine katladı. Böyle saçmalıklar için zamanı yoktu. Bu elbiseyi asla giyemeyeceği diğer güzel elbiselerle birlikte gardırobuna geri koymalıydı. Sahip olamayacağın bir şeyi istemenin hiçbir faydası yoktu. Sosyeteye takdim edilecekmiş gibi davranmak da kesinlikle öyleydi.

Marianne bu yılın başından beri Copperpot'larda çalışıyordu. Leydi Copperpot'a Brighton'dan Leydi Courtney tarafından tavsiye edilmişti. Marianne Brighton'da büyümüştü ve Leydi Courtney'i hayatı boyunca tanımıştı. Böyle iyi bir hanımefendiyi arkadaşı olarak gördüğü için çok şanslıydı. Leydi Courtney onun babasını da tanıyordu - Tanrı ruhunu şad etsin. Annesinin ölümünden sonra, bu güzel hanımefendi Marianne'i son beş yıldır, yeğeni reşit olup Surrey'den gelebilecek duruma gelene kadar refakatçi olarak istihdam etmişti. Bunun üzerine Marianne iş aramaya başladı ve Londra'daki gazeteleri tarayarak bir Leydi için hizmetçi ilanı buldu.

Wilhelmina Copperpot, yeni reşit olmuştu.

Londra'nın en iyi ailelerinden birinin yanında leydi hizmetçisi olarak çalışmak Marianne'in hiç hayal etmediği bir şeydi ama Leydi Courtney'den referans istedikten sonra Marianne iki hafta geçmeden kendini Leydi Copperpot ve kızı Wilhelmina ile tanışmak için Londra'ya giderken buldu.

Marianne, Leydi Wilhelmina'dan sadece beş yaş büyüktü ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Leydi Wilhelmina uzun boylu, sarışındı ve böcekler ve atlar gibi şeylerden korkardı. Marianne ise kısa boylu ve kızıl saçlıydı ve henüz onu korkutacak pek bir şey bulamamıştı.

Marianne, Leydi Courtney'nin refakatçisi olarak birçok kez Londra'ya gitmişti ama Leydi Wilhelmina'yla tanışana kadar sosyeteye yeni giren bir kızın geliş gidişlerine hiç tanık olmamıştı.

Kesinlikle sosyal bir koşuşturmacaydı. Sezon boyunca genç leydi neredeyse her gece partilere, balolara ve akşam yemeklerine katılmıştı ve Marianne, Leydi Wilhelmina'nın kıyafetlerinin dűzgűn bir şekilde hazırlanmasını, bakımının yapılmasını ve sosyeteye yeni katılan kızın her durum için giyinip hazır olmasını sağlamaya hazırdı.

Marianne her davetten önce leydinin saına ve tuvaletine yardım ediyor, sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıyor, bazen Wilhelmina'nın yatak odasındaki bir sandalyede uyukluyor, Marianne'in soyunmasına ve yatağa hazırlanmasına yardım edebilmesi için genç leydinin dönmesini bekliyordu.

Sezon sona erdikten sonra Marianne sosyal hayattan uzaklaşmanın keyfini çıkarmıştı; ta ki Leydi Copperpot geçen hafta ailenin toparlanıp Lord Clayton'ın ev partisine katılmak űzere Devon'a gideceğini duyurana kadar.

Leydi Wilhelmina'nın gűzelliėine ve aile baėlantılarına raėmen, genç bayan ilk sezonunda bir eř bulamamıřtı. Bu durum anne ve kızı arasında bűyűk bir tartıřma ve endiře kaynaėı oldu. Aslında Copperpots, Leydi Wilhelmina'nın bir an önce niřanlanmasını saėlamayı takıntı haline getirmiř grűnűyordu.

Lord Copperpot, Lord Clayton'ın yazlık ev partisine davet edildiėinde, Londra'daki Hertford Sokaėı'ndaki evde bűyűk bir sevinç yařanmıřtı. Grűnűře göre Lord Clayton'ın bekār ve her biri son derece uygun olan birkaç arkadařı vardı.

Kapı açılıp Leydi Copperpot ve Wilhelmina yatak odasına girdiklerinde Marianne yere bırakılmıř olan son giysiye, narin pembe saten retikűlű henűz almıřtı.

Leydi Copperpot altın řalını omuzlarından indirip kapının yanındaki zűmrűt yeřili kadife pűskűllű sandalyeye bırakarak, "Memnun deėilim, bunu söyleyebilirim," dedi. Sinirlendiėinde sesi genizden gelirdi ve řu anda kesinlikle sinirliydi.

"Hâlâ gelebilirler anne," diye cevap verdi Wilhelmina, gümüş terliklerinin ikisini de tekmeleyerek çıkardı ve kendi gümüş şalını yere bıraktı. Marianne üç eşyayı da almak için çabaladıktan sonra gardıroba geri döndü ve hem terlikleri hem de Wilhelmina'nın şalını düzgünce yerleştirdi.

Marianne bu pozisyonda hızlı ve etkili olması, ayak altında dolaşmaması ve çok az şey söylemesi gerektiğini öğrenmişti. Bu, ona sık sık fikirlerini soran, onunla yemek yiyen, onunla konuşan ve giysilerini asla yere düşürmeyen Leydi Courtney'nin pozisyonundan oldukça farklıydı.

Leydi Copperpot kızına, "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Leydi Clayton'a özellikle Lord Kendall ya da Lord Bellingham'ın partiye katılıp katılmayacağını sordum, o da pek bir şey söylemedi. Eğer gelecek olsalardı, bunu mutlaka söylerdi."

Wilhelmina annesine, "Genç hanımlardan biri Prens Naibinin katılabileceğini söyledi," dedi. Zavallı kız, hiçbir şeyden memnun görünmeyen annesini her zaman memnun etmeye çalışıyordu.

"Düşünsene Wilhelmina," diye tersledi Leydi Copperpot, "Prensin ziyareti sana ne fayda sağlayacak? Adam zaten evli. Burada *uygun* beyefendilere ihtiyacımız var ve Kendall ile Bellingham'dan daha uygun iki beyefendi yok."

Marianne gardıroptaki giysileri düzenlemekle meşgul görünmeyi kendine iş edinmişti ama hepsi zaten mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Düzenli ve becerikli olmasa da Leydi Copperpot ve Wilhelmina'nın planlarına kulak misafiri olmayı severdi. Bu genellikle Marianne'e işlerin ne kadar iyi gittiği ve ne kadar kalmaya niyetli oldukları hakkında bir fikir verirdi. Anlaşılan bu ev partisine pek de iyi bir başlangıç yapmamışlardı. Bu pek hayra alamet değildi.

Lord Kendall ve Bellingham. Marianne bu isimleri daha önce de duymuştu. Çünkü o da bu isimleri hatırlamayı kendine iş edinmişti.

Leydi Copperpot ve Wilhelmina'nın tartıştığı uygun bekârların isimleri. Çok sayıda bekâr vardı ve hepsi de hanımlar tarafından uygunluk sırasına göre sıralanmıştı.

Geçen sezon listede Kendall ve Bellingham'dan daha üst sıralarda yer alan tek isimler, genç ve yakışıklı olmasına rağmen sarhoş bir geveze olduğu anlaşılan Worthington Dükü ve sezon boyunca talihli Leydi Julianna Montgomery ile nişanlandığı için artık görüşmelerinin bir parçası olmayan ve böylece birçok anne/kız çiftinin umutlarını yıkan Murdock Markisi'ydi.

Ancak Kendall ve Bellingham sezonun hiçbir etkinliğine katılmamışlardı. En azından Marianne'in anlayabildiği kadarıyla ve görünüşe göre, Leydi Copperpot'un ev partisine katılmalarını istemesinden de anlaşılacağı üzere, bu iki beyefendi hâlâ uygun kişilerdi.

Wilhelmina nazik bir sesle, "Elbette burada başkaları da olacak anne," diyerek annesini tekrar yatıştırmaya çalıştı. "Ne de olsa Lord Kendall ve Lord Bellingham sadece iki uygun kişi değil. Lord Clayton'ın Worthington Dükü'yle ilişkisi olduğunu söylememiş miydin?"

Leydi Copperpot gözlerini devirdi. "Evet, çok yakın arkadaş oldukları söyleniyor ama *Worthington* senin için biraz yüksek bir hedef, öyle değil mi Wilhelmina'cığım?"

Yüzü hâlâ gardırobun içinde saklı olan Marianne irkildi. Leydi Copperpot kızına böyle şeyler söyleme eğilimindeydi. Marianne'e göre incitici ve biraz da kaba şeyler.

Marianne kendi çocukluğunu düşündü. Ailesinin evi görkemli ya da büyük değildi ama sevgi, anne babasının ve iki ağabeyinin kahkahalarıyla doluydu. Belki güzel giysiler, mücevherler ve balolar gibi şeyler yoktu ama neşe vardı. Marianne anne babasının çocuklarından herhangi birine, Leydi Copperpot'un Wilhelmina'ya her gün söylediği kadar acımasız bir şey söylediğini hayal bile edemezdi.

Marianne başını salladı. Yeterince oyalanmıştı. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden odadan çıkma vakti gelmişti. Gardırobu yumuşak bir tıkırtıyla kapattı ve Wilhelmina'nın odasını anne babasınıninkine bağlayan kapıya doğru yürüdü.

Tam gitmek üzereydi ki Leydi Copperpot'un sesi onu durdurdu. "Oh, Marianne, canım, işte buradasın."

Marianne, neyse ki Leydi Copperpot'un göremediği alaycı gülümsemesine engel olamadı. Bunca zamandır odadaydı ve Leydi Copperpot onu yeni fark etmiş gibi davranıyordu. Bu oldukça düzenli bir şekilde oluyordu.

"Lütfen şalımı koridordan odama götürür müsünüz, böylece hizmetçilerden birinden bize çay getirmesini isteyebilirsiniz?" Leydi Copperpot devam etti.

Marianne döndü ve reverans yaptı. "Elbette leydim," diye karşılık verdi. "Memnuniyetle." Aceleyle Leydi Copperpot'un oturduğu yere gitti ve sandalyenin arkasından şalını çekti. Odadan çıkmadan hemen önce, "Bugünkü çay her zamankinden mi leydim?" diye sordu.

"Evet, lütfen," diye yanıtladı Leydi Copperpot sertçe.

Wilhelmina yumuşak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim Marianne," dedi. Dağınık biri olabilirdi ama Wilhelmina kibardı. Marianne'e teşekkür etmeyi her zaman iş edinmişti. Marianne teşekkür beklediğinden değil.

Leydi Courtney tarafından sessiz, yararlı ve verimli kalması ve asla özel muamele beklememesi konusunda bilgilendirilmişti. Londra'daki evlerde bazı pozisyonlarda en fazla kötü muamele görmemeyi, düzenli yemek yemeyi, hastalandığında tıbbi bakıma erişebilmeyi, makul konaklamaları ve maaşlarının zamanında ödenmesini umabilirdi. Copperpot'lar kesinlikle kötü davranmıyordu ve ona saygılı davranıyorlardı ama Wilhelmina etrafta olmadığı sürece ona nadiren teşekkür ediyor ya da fazla ilgi gösteriyorlardı.

Marianne odadan çıkarken Wilhelmina'nın gülümsemesine karşılık verdi. Malikânenin arka tarafındaki hizmetçi merdivenlerinden inmeye niyetlenmişti.

Bir hizmetçi bulmak ve çay istemek için, ama tesadüfe bakın ki, o odadan çıktığında bir hizmetçi oradan geçiyordu.

Marianne hizmetçiyle birlikte siparişi gönderdikten sonra şalı eline aldı, döndü ve Lord ve Leydi Copperpot'un yatak odasının girişine doğru ilerledi.

Oda boş olacaktı. Lord Copperpot bu sabah adamlarıyla at sürmeye çıkmıştı. Milord'un uşğı Broughton adında bir adam aşırı derecede içer ve efendisi onu izlemediğı zamanlarda nadiren iş yapardı. Leydi Copperpot'un hizmetçisi Bayan Wimbley ise yaşlıydı ve merdivenlerden inip çıkmak zorunda olmadığından fazla yürümüyordu. Sonuç olarak Marianne, yaşlı kadına yardım etmek için Bayan Wimbley'nin görevlerinin çoğunu üstlenmişti.

Marianne topuzu çevirdi, kapıyı açtı ve içeri adım attı. Odaya daha iki adım atmamıştı ki durup nefesini tuttu. Copperpot'ların yatak odasında gerçekten de bir uşak vardı ama kesinlikle Lord Copperpot'un uşğı değildi.

CHAPTER THREE

Beau, Lord Copperpot'un yatak odasında sadece birkaç dakika kalmıştı ki, kapının kolu döndü ve içeri ufak tefek, kızıl saçlı bir hizmetçi girdi. onu görünce durdu.

Hayatında gördüğü en parlak mavi gözler ona göz kırptı. Gülümseyip kendini tanıtacağını düşünürken, ellerini kalçalarına koyup, "Lord'un odasında ne yapıyorsun?" diye sordu.

Beau en çekici gülümsemesiyle kadının yüzüne döndü. Copperpots'un kadın hizmetkârlarından biri olmalıydı ve görevine yardımcı olacağı için hepsiyle arkadaş olmak istiyordu. "Günaydın hanımefendi. İsminiz nedir?"

Kızıl saçlı kadın gözlerini ona dikti. Üzerinde parlak mavi bir elbise, parlak beyaz bir önlük, siyah terlikler vardı ve saçları başının arkasında sıkı bir topuzla toplanmıştı. Bir toplu iğne kadar düzgün ve bir eşek arısı kadar sinirli görünüyordu. "Soruma cevap vermedin."

Aksanı işçi sınıfına aitti ve biraz da İrlandalıydı. Beau boğazını temizledi. Bu genç kadınla kötü bir başlangıç yaptığı açıktı. "Özür dilerim." Eğildi. "Ben Lord Copperpot'un uşağıyım."

Mümkün olsaydı, mavi gözleri daha da daralır, aksi halde sevimli olan yüzünde parlak ışıklı yarıklar haline gelirdi. "Öyle bir şey yok. Bay *Broughton* efendimizin uşağı."

Beau doğruldu ve kollarını arkasında kavuşturdu. Mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışarak ruhlu hizmetçiyle arasındaki huzuru yeniden tesis etmek istiyordu. "Son derece haklısınız elbette. Ben sadece iki haftalığına Lord Copperpot'un uşağı olarak hizmet ediyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve soluk bir kaşını kaldırdı. "Peki Bay Broughton nerede?"

Beau boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla hastalanmış - oldukça talihsiz, zavallı adam." Kollarını hâlâ arkasında kavuşturmuş, topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, sevgili Bay Broughton'ı geçici olarak aralarından alan rahatsızlıkla ilgili olarak tamamen masummuş gibi davranıyordu.

"Daha çok şişeden hasta," diye yanıtladı kızıl saçlı.

Beau bu zekice gözlem karşısında yüksek sesle gülmek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. Bu tepki onu şaşırtmıştı. Normalde kendini kontrol etmek için böyle taktiklere başvurması gerekmezdi.

"Belki," diye cevap verdi, bir kez daha soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Şikâyetinin niteliği konusunda bilgilendirilmedim." Hepsini yalandı ama haftalardır ilk kez biriyle sözlü münakaşaya girmekten keyif alıyordu.

Hizmetçinin hâlâ ona güvenmediği belliydi. Bunun yerine ona ters ters baktı ve kaygan ayağını ahşap zemine vurdu. Odadan çıkmaya çalışırsa onu yakalayabileceği izlenimine kapıldı. Ve bu da hoşuna gidebilirdi.

Copperpots'un refahını korumakla ilgilendiği açıktı. Aferin ona. Odayı gözetliyordu. Ona güvenmemek için her türlü sebebi vardı. Belli ki kimse kadın hizmetçilere Bay Broughton'ın hastalandığını haber vermeyi uygun görmemişti.

"Adınız nedir, lütfen?" diye sordu sonunda, hâlâ terliğine güvensiz bir ritimle vurarak.

"Seninki ne?" diye karşılık verdi, değişik tokuştan hâlâ zevk alıyordu.

Kadın hiç de eğlenmiş görünmüyordu. "Soruma cevap vermedin."

Pekâlâ. Onu daha fazla kızdırmanın bir anlamı yoktu. Onun gözüne tekrar girmeyi başaramayabilirdi. "Adım Nicholas, Nicholas Baxter."

Çenesini hafifçe kaldırdı ama gözleri şüpheyle doluydu. "Baxter, ha?"

"Evet ve bana adınızı söylerseniz çok minnettar olurum, lütfen." Bir eliyle gömleğinin önünü düzeltti ve beklentiyle ona göz kırptı.

"Neden?" diye sordu, bir adım geri çekildi ve ona dikkatle bakmaya devam etti. Adam onu dikkatle izledi. İnsanları çabucak değerlendirme konusunda uzmandı. Kadındaki her şey ona, onun hakkında hiçbir şeye güvenmediğini söylüyordu. Daha önce hiç bu kadar güvensiz biriyle karşılaşmamıştı ve uzun süredir casuslarla iç içeydi. Tanrı aşkına, son birkaç yılın bir parçası.

Gülümsedi ve onun mümkün olduğunca rahat hissetmesini isteyerek kendisi de bir adım geri çekildi. "Size adımı söyledim, Bayan. Bence bu iyiliğe karşılık vermeniz adil olur."

Sanki ceplerinin aile gümüşleriyle dolup taşmasını bekliyormuş gibi ona bakmaya devam etti ama sonunda ellerini iki yanına indirdi ve "Benim adım Marianne. Marianne Notley."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Ona parlak bir gülümseme verdi.

"Bunu göreceğiz," diye karşılık verdi, gözleri hâlâ kısıktı.

Beau iç çekti. "Hoş olmaya çalışıyordum. Görünüşe göre bu sana yabancı bir kavram." İğneleme yapmaktan kendini alamadı. Kadının bariz güvensizliği onu rahatsız etmeye başlamıştı. Etkilemeye ve etkilenmeye alışkındı. Yalan söylediğini bilen insanlar tarafından bile. Oyun böyle oynanırdı. Bu genç bayan belli ki bu tür entrikalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. "Lord Hazretleri, kendisi burada yokken yatak odasını gözetleyen insanlardan pek hoşlanmaz."

"Dikizlemiyordum," diye cevap verdi Beau sakın bir şekilde. Evet, gözetliyordu. Dikizliyordu. Ama bunu burada Bayan Disapproval'a itiraf edecek değildi.

"Beni dikizliyor gibi görünüyordun," diye karşılık verdi.

Öfkelendiğinde aksanı derinleşiyordu. İlginçti. Ama sorusunu tersine çevirmenin zamanı gelmişti. "Eğer Lord Copperpot kendisi yokken yatak odasında hizmetkârların bulunmasından hoşlanmıyorsa, içeri girerek ne yapıyordunuz?" Beau kollarını göğsünde kavuşturup ona bir kez daha sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı, açıkça kırgındı. "Ben Leydi Wilhelmina'nın hizmetçisiyim. Buraya Leydi Copperpot tarafından gönderildim, benden şalını kaldırmamı istedi." Bayan Notley kanıt olarak şalı kaldırdı ve yanından geçerek dolaba koydu.

Beau ona doğru döndü ve başını eğdi. "Eğer bilmeniz gerekiyorsa, lord hazretlerinin kıyafetlerine bir göz atıp herhangi bir işe yarayıp yaramayacağımı görmek istedim." Küçümsenmiş gibi görünmek için de elinden geleni yaptı. Bu tür durumlarda genellikle işe yarardı.

Bu mantık karşısında kadının güvensiz duruşu biraz yumuşadı. Dönüp ona baktığında, gözlerindeki kuşkunun bir kısmı gitmişti. Beau bu fırsatı değerlendirerek omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Bu sefer tamamen baştan başlamak zorunda kalacaktı. Kadın açıkça ona karşı tavır almıştı.

Belki de onu tekrar etkilemeye çalışmalıydı. Belli ki onunla tartışmak onu bir yere götürmüyordu. Genelde cazibesini Worth'a bırakmayı tercih ederdi, ama Beau ilham geldiğinde kesinlikle cazibesini gösterebilirdi.

Başını yana eğdi, dudağını ısırdı ve ona gülümsedi. "Geçici olabilirim ama ne zaman ve nerede olursam olayım elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım."

Bu onu kısa bir süre durdurdu ve ona bir aşağı bir yukarı baktı. Bu kadar güvensiz bir tip olması gerçekten çok kötüydü çünkü oldukça güzeldi. Burnunun kenarındaki çiller düpedüz ilgi çekiciydi... Nerede

Bu düşünce nereden çıkmıştı? Neydi o, şimdi de kızgın kadın hizmetçileri mi arzuluyordu?

Yine solgun bir kaşını kaldırdı. "Düzgün bir iş yapmak istemenizde bir sakınca yok Bay Baxter, ama içimden bir ses ben gelmeden önce kıyafetlere bakmadığınızı söylüyor."

"Neden böyle düşündünüz ki?" diye karşılık verdi, sahte gülümsemesi hâlâ yüzündeydi, bir yandan da Bayan Notley'nin çok zeki, gerçekten çok zeki olduğunu düşünüyordu. Kahretsin.

"Bir kere gardırobun yakınında bile değildin." Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu, adama göz kırptı ve ona da sıkı, sahte bir gülümseme verdi.

Lanet olsun. Her zamanki yalanlar onun üzerinde işe yaramıyordu. İkisi de birbirlerine dikkatle baktı. Başlarına bela olacaktı. Güleryüz işe yaramamıştı. Cazibe işe yaramamıştı. Ve efelenmek sadece daha fazla efelenmeyi doğuruyor gibiydi. Pekâlâ. Belki de düşman olacaktı. Her iki durumda da, güvensiz bir hizmetçinin özenle hazırladığı planlarını mahvetmesine izin vermeyecekti.

"İçeri yeni girmiştin ve gardıroba doğru gidiyordum," diye cevap verdi.

Bir kadın hizmetçiyle bu kısasa kısas meselesine nasıl girmişti? Tamamen saçmaydı ve değerli vaktini boşa harcıyordu. Yine de bundan biraz zevk alıyordu.

Marianne gardırobun kapağını büyük bir gürültüyle kapattı ve ona döndü. "Peki. Siz nasıl isterseniz, Bay Baxter." Ama ses tonundan söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu. "Şüphe duymamanızda fayda görüyorum, ama sizi uyarıyorum, eğer burnunuzu ait olmadığı halde su dolabına soktuğunuzu görürsem, bunu doğrudan leydinin dikkatine sunarım ve bunu yapmayacağımı sanmayın."

Patlama. Belli ki şapkasını ona karşı ayarlamıştı. Daha fazla cazibe gerekiyordu. "Dediğiniz gibi, burnumu 'ait olmadığı yere' sokmayı aklımdan bile geçirmem."

Kesinlikle o kadar yer varken su dolabına sokmayacaktı.

Bu özel görev sırasında çeşitli sorunlar yaşayacağını tahmin etmişti: tanınmak ya da görevleri söz konusu olduğunda inandırıcı bir uşak olamamak, ama başka bir hizmetkâr tarafından görevden alınacağını hesaba katmamıştı, hatta bunu hiç düşünmemişti.

Bu kez gözlerini ona dikti. Kendisinden onun kadar emin olan biriyle karşılaştığında bundan hoşlanmazdı.

Tekrar yanından geçip kapıya doğru ilerledi. "Görmediğine emin ol."

Beau'nun burun delikleri alevlendi. Kadının korkunç özgüveni dişlerini gıcırdatma isteği uyandırdı. Ve o *asla* dişlerini gıcırdatmak istemezdi. Aslında, her zaman soğukkanlılığını korumakla övünürdü.

Ne olursa olsun, son sözü onun söylemesine izin vermedi. Önce o ayrılacaktı. Ayrıca, hizmetkâr olarak ilk günlerinin nasıl geçtiğini görmek için kütüphanede arkadaşlarıyla buluşmak üzere randevusu vardı.

Ona yetişmek için büyük adımlar attı. "Hayatta başkalarına karşı en güvensiz olanların kendilerini en çok saklayanlar olduğunu gördüm, Bayan Notley," dedi sakın bir sesle.

Ve kızıl saçlı adamın yanından geçip, yüzünde onun göremediği geniş bir gülümsemeyle odadan çıktı.

CHAPTER FOUR

Marianne, Nicholas Baxter'ın gidişini izledi. Adamın söylediği tek kelimeye bile inanmamıştı. Adam Lord Copperpot'un yatağının başucunda duruyordu.

odaya girdi. Milord cep saatlerini ve mücevherlerini genellikle orada saklardı. Bay Baxter eşyalara bakıyor muydu?

Her zamanki uşak Bay Broughton çok içerdi ve tembeldi ama en azından hırsız değildi. Onun gözetiminde hiçbir şeyin kaybolduğunu bilmiyordu.

Bay Baxter'a kaba davranmıştı, özellikle de söylediği gibi masumca etrafa göz gezdiriyorsa - ama yeni insanlara hemen güvenmezdi ve adamda onu şüphelendiren bir şeyler vardı.

Bir uşak gibi görünmüyordu. Uzun boylu, düz sırtlı ve geniş omuzluydu. Sarışındı ve neredeyse gülünç derecede yakışıklıydı, kristal mavisi gözleri ve mükemmel düz bir burnu vardı. Ama onda bir şeyler vardı. Tam olarak tanımlayamadığı bir şey... dişleri. Dişleriydi. Beyaz, düz ve kusursuzdular. Daha önce hiç böyle dişleri olan bir uşak görmemişti.

Yıllar geçtikçe insanları çabucak ölçüp biçmeyi öğrenmişti. Ayrıntılara bakmayı ve onları sorgulamayı öğrenmişti. İçgüdülerinin ona söylediklerini dinlemek için çok zaman harcadı. İçgüdüleri asla yanılmazdı.

Oldukça şüpheli dişlerinin yanı sıra, adam bir uşak olmak için fazla uygun görünüyordu. Tanıdığı uşakların çoğu efendilerine sürekli hizmet ederdi. Gömleklerinin ön tarafına sarılmış, dikkat çekici kasları yoktu. Bay Baxter'ın gömleğinin önü onun hoşuna gitmeyecek kadar dardı. Adam, günlerini giyim kuşamla uğraşarak geçiren etten kemikten bir adamdan çok, taştan oyulmuş bir Adonis'e benziyordu.

Güvenmemek için iyi nedenleri vardı - hem yakışıklı erkeklere hem de yersiz görünen insanlara. Ve Bay Baxter bu iki koşula da uyuyordu.

Aklından William'la ilgili bir anı geçti. Uzun boylu, yakışıklı, çekici. Hayatının aşkı, rüyalarının erkeğiydi, ya da o öyle sanıyordu. Onunla tanıştıktan birkaç gün sonra hızla aşk delisi bir aptala dönüşmüştü. Aynı hatayı tekrar yapmasına imkân yoktu.

Ama William'la tanıştığında henüz on sekiz yaşındaydı. *Saftı*, güveniyordu ve artık olmadığı her şeye sahipti. William yakışıklı bir yüz ve çekici bir gülümsemenin karşı cinsten herkesi etkisiz hale getireceğini düşünen bir adamdı. Bay Baxter'ın da aynı türden olduğunu söyleyebilirdi. Böyle adamların ne kadar tehlikeli olabileceğini yıllar önce öğrenmişti.

Evet, Bay Baxter kendi iyiliği için biraz fazla yakışıklıydı. Şüpheli derecede yakışıklı. Ona göz kulak olmalı ve kol mesafesinde tutmalıydı.

Ama Bay Baxter'la yanlış bir başlangıç yapmıştı. Ondan çok açık bir şekilde şüphelenmişti. Ona duyduğu ani güvensizlik onu dikkatsiz yapmıştı. Onun neyin peşinde olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsa, onu kendi oyununda yenmesi gerekiyordu. Nicholas Baxter gibi bir adamla başa çıkabilmek ve onun gerçekten iyi niyetli olup olmadığını öğrenebilmek için, büyücüyü etkilemesi gerekiyordu.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bunu yapabilirdi. Oh, evet, yapabilirdi.

CHAPTER FIVE

Beau o akşam yemekten sonraya kadar Bayan Notley'i bir daha görmedi.

Leydi'ye yardım ederken o da Lord Copperpot'la ön odadaydı.

Ana yatak odasında bakır kap. Kendi evlerinde, lord ve leydinin her birinin giyinip uyudukları kendi yatak odaları ve antre odaları vardı. Ancak misafir oldukları ve kendilerine tahsis edilen diğer yatak odasını kızları kullandığı için, Lord ve Leydi Copperpot Clayton'ın malikanesinde bir odayı paylaşıyorlardı ve bu da leydinin hizmetçisi ile uşağı arasında dar bir alan yaratıyordu.

Beau, genç kadınla böyle kötü bir başlangıç yaptığı için bir kez daha pişmanlık duydu. Geçici bir süre için soğukkanlılığını kaybetmişti ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Ve önümüzdeki iki hafta boyunca birbirleriyle epeyce uğraşmak zorunda kalacakları kesindi.

Onu bir daha gördüğünde daha nazik olmaya karar vermişti. Arkadaşça davranmaya çalışacaktı. Buradaki işi gereği pek çok konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışacaktı ve Bayan Notley ona karşı tavır alırsa bunu daha da zorlaştırabilirdi.

Kadın ana yatak odasından çıkarken Beau da ön odadan çıkıyordu. Kadının gönlünü almak niyetiyle peşinden koridorda aceleyle ilerledi.

"Bayan Notley," diye seslendi en hoş sesiyle.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle hızla döndü. "Bay Baxter." Tavrı daha önceki halinden tamamen farklıydı. Soğuk ve mesafeli olmak yerine neredeyse neşeliydi ve bu onu meraklandırdı. Ama söylemeye niyetlendiği şeyi de söyleyebilirdi.

Boğazını temizledi ve alçakgönüllü görünmek için yüzündeki tüm esprileri sildi. "Daha önce yaptığım kabalık için özür dilemek istiyorum. Siz sadece hanımınızı ve kocasını korumaya çalışıyordunuz ve ben de buna saygı duymalıyım."

Bu küçük konuşmanın ardından ona en çekici gülümsemesini sundu. Aynı gülümseme bir zamanlar bir prensesi, bir düşesi ve Covent Garden'daki en yüksek maaşlı aktrislerden birini büyülemişti. Elbette bir hanımefendinin hizmetçisi, o çekici olmayı seçtiğinde, onun cazibesine karşı *tamamen* bağışık olamazdı.

"Tam tersine Bay Baxter," diye cevap verdi Bayan Notley, gözlerinin parlaklığını ortaya çıkaracak şekilde gülümseyerek. "Bu kadar çabuk yargılamamalıyım."

Bu da neydi böyle? Hanımefendi fazla onaylayıcı olduğunu itiraf ediyordu. Daha önceki duruşundan o kadar farklıydı ki, kısa bir süreliğine gözlerini ona dikti. Ama kesinlikle hediye edilen atın ağzına bakacak değildi. Ne de olsa istediği buydu. Arkadaşlık. Ya da en azından samimiyet. Gülümsemesine karşılık verdi.

"Arkadaş olabilirsek çok memnun olurum," diye devam etti.

Ellerini önünde kavuşturdu ve başını salladı. "Arkadaşlar. Evet, bunu ben de isterim."

"Yapar mıydın?" Kelimeler, onları incelemeye fırsat bulamadan dudaklarından uçup gitti. Açıkçası, bu kadar kısa sürede bu kadar başarılı olmayı beklemiyordu. Bayan Notley'i kendisi hakkındaki şüphelerinden vazgeçirmek için birkaç güvenceden çok daha fazlasının gerekeceğine ikna olmuştu.

"Neden olmasın?" Bayan Notley ona kirpiklerini kırıştırarak cevap verdi. "İkimiz de burada bir iş için bulunuyoruz ve ben bu işi doğru bir şekilde yapmaya niyetliyim. Siz de öyle yaptığınız sürece arkadaş olmamamız için hiçbir neden yok." Döndü ve

koridorda yürümeye devam ederek evin arka tarafındaki hizmetçi merdivenlerine yöneldi.

Beau ona ayak uydurmak için koştu, hâlâ onu yanlış duymadığından emin olmak istiyordu. "İşimi elimden geldiğince en iyi şekilde yapmaya kesinlikle niyetliyim," dediğini duydu. "Ve bunu yapabildiğimiz ve hâlâ birbirimizle dost olabildiğimiz için mutluyum." Bu belki de şimdiye kadar söylediği en sıkıcı cümlelerden biriydi. Kusursuz cazibesi nereye gitmişti? Cilalı, nazik tavrı neredeydi?

Kadın yavaşlamadı ama gözlerinin ucuyla ona baktı ve adam dudaklarında bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirdi.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince, "Yani, düşmanca davranmaya gerek yok, değil mi?" diye ekledi. Tanrım. Bu ne çekiciydi ne de kibar. Daha çok garip ve yersizdi. Tekrardan bahsetmiyorum bile. Ve adam bu saçmalığı gevelediği süre boyunca, kadın kapıya doğru yürümeye devam etti, bu da adamın arkadaşsız bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koştuğu anlamına geliyordu.

Bayan Notley merdivenin kapısına kadar geldi ve kapıyı açıp yüzünü ona döndü. Ona yine parlak bir gülümseme verdi. "Size daha fazla katılamazdım, Bay Baxter. Nahoş olmaya gerek yok, değil mi?"

"Mükemmel." Başını ona doğru eğdi. İşte. Yapmak istediği şeyi başarmıştı. Bayan Notley ile arkadaş olmak. Peki neden bu kadar tatminsiz hissetmişti?

"Ateşkes mi?" Elini uzattı.

"Ateşkes," diye izin verdi, elini kolunda beklenmedik bir karıncalanmaya neden olan şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşla sıktı ve merdivene açılan kapıdan geçip gözden kaybolmadan önce.

Beau başını sallayarak onun gitmesine izin verdi. Kadın merdivenlerden dördüncü kattaki yüksek hizmetli odasına çıkarken onu dinledi. Onu takip ettiğini düşünmesini istemiyordu, bu yüzden iki ses duyana kadar bekledi.

Merdivenlerden yavaşça odasına çıkmadan önce üst kattaki kapıları kapattı. Durumu düşünerek çenesini ovuşturdu.

Görünüşte, onunla arkadaş olma amacına ulaşmıştı. Ama tüm bu alışverişte onu rahatsız eden bir şey vardı. Bayan Marianne Notley'de görüldüğünden daha fazlası vardı. Bunu biliyordu ve insanlar hakkında nadiren yanılırdı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu, hem de hemen.

CHAPTER SIX

Marianne ertesi sabah odasında sorumlusu için kahvaltı hazırlamıştı ve Leydi Wilhelmina'nın o gün giyeceği kıyafetleri hazırlıyordu ki Leydi Copperpot hızla odaya girdi.

"Willie, işte buradasın," dedi Leydi Copperpot. "Kahvaltıda duyduklarıma inanamayacaksın."

Leydi Wilhelmina sandalyesinde doğruldu ve çayını yudumlarken büyük bir ilgiyle annesine göz kırptı. "Ne var anne?"

Leydi Copperpot geldi ve Wilhelmina'nın yatağının kenarına oturdu. Yüzünde parlak, mutlu bir gülümseme vardı. Kadın krema kâsesini yeni bulmuş bir kediye benziyordu. "Leydi Clayton'a göre, Lord Kendall bir eş arıyormuş!"

Wilhelmina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lord Kendall? O burada mı?"

Leydi Copperpot'un yüzü düştü ve dudaklarını büzdü. "Şey, hayır, henüz değil, ama Leydi Clayton yakında gelebileceğini ve eğer yapabilirse bahardan önce bir gelin bulmaya niyetli olduğunu söylüyor."

"Anne, bu iyi bir haber... ama burada o kadar çok güzel genç kadın var ki." Wilhelmina çay fincanına baktı ve kederle gözlerini kırıştırdı.

Leydi Copperpot battaniyelerin arasından kızının bacağını okşayarak, "Willie, kendine daha fazla güvenmelisin," dedi. "Başka bir genç kadın isteyeceğini varsayarsan Lord Kendall'ın elini nasıl kazanmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum anne, ben-"

"Pekala, şu anda durun. Lord Kendall geldiğinde, onunla konuştuğunuzdan, şakalarına güldüğünüzden, ona uğraşlarını ve nelerden hoşlandığını sorduğunuzdan emin olmalısınız. Babanızın söylediğine göre Kendall, İstihdam Yasası'nın geçmesini sağlamaya kararlı. Tanrı aşkına, bunu ona sorun."

Wilhelmina'nın yüzünü bir endişe bulutu kapladı. "Anne, Parlamento'daki yasa tasarıları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Leydi Copperpot gözlerini devirdi. "Tabii ki bilmiyorsun, seni aptal kız. İhtiyacın da yok. Konuşan o olacak; sen sadece gülümse, başını salla ve söylediği her şeyi kabul et."

Gardırobun içine bakan Marianne gözlerini devirdi. Leydi Copperpot ne tür bir saçmalıktan bahsediyordu? Sanki bir kadın bir erkeğe sadece başını sallayıp gülümsemeli ve onun söylediği her şeyi kabul etmeliymiş gibi. Bu çok saçmaydı. Hatta tehlikeliydi. Bir erkeğe güvenmek pişmanlığa yol açabilirdi.

Marianne neredeyse Wilhelmina için üzülecekti. Zavallı kız kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu. Elbette iyi bir evlilik yapacak ve ayrıcalıklı bir hayat yaşayacaktı, bu yüzden Marianne onun için *çok* üzülemezdi ama Wilhelmina hâlâ genç ve *saftı* ve bir erkeğin kendi çıkarı için genç bir kadının duymak istediği her şeyi söyleyebileceğini fark etmemişti.

Lord Kendall kaliteli biri olabilirdi ama bu pek bir şey değıştirmiyordu. Böyle adamlara karşı güvensiz olmak için daha da fazla neden vardı. Ne de olsa William bir şövalyeydi ve bir alçaktan başka bir şey değıildi.

Alçaklar. Nicholas Baxter'ın görüntüsü Marianne'in zihninde canlandı. Bay Baxter belli ki Marianne'in kendisine güvenmesini sağlamayı kendine iş edinmişti. Neden? şimdi ona güveniyormuş *gibi davranıyordu*. Ya da en azından bir ateşkes ilan etmişti ama dostlukları konusundaki ısrarı ona daha da fazla güvenmemesine neden oluyordu. Bunu *ona* belli etmeye hiç niyeti yoktu.

"Aşağıdayken ilginç bir şey daha duydum," diye devam etti Leydi Copperpot, Marianne'i bir kez daha düşüncelerinden çekip çıkararak.

"Ne var anne?" Wilhelmina hâlâ çayını yudumlarken sordu.

Leydi Copperpot eteklerini kucağında düzeltti ve öne doğru eğildi. "Görünüşe göre Sör Reginald Francis gözünü Bayan Frances Wharton'a dikmiş."

Wilhelmina gözlerini kırıştıtararak, "Ah, canım," diye cevap verdi. "Zavallı Frances." Wilhelmina başını salladı.

Leydi Copperpot dik oturdu ve kızına ters ters baktı. "Ne demek 'zavallı Frances'? O kız Sör Reginald'dan çok daha kötüsünü yapabilir. Onun ve kız kardeşinin çeyizleri yok ve bunu herkes biliyor. Sör Reginald ona ilgi gösterdiği için minnettar olmalı. Karun kadar zengin."

Wilhelmina burnunu kıvırdı. "Ama o çok... yaşlı ve bir kokusu var ve... ikisinin de adı Francis."

Marianne buna yüksek sesle gülmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. Sör Reginald'ın kim olduğundan emin değildi ama Wilhelmina'nın onu tarif etmesi, her kimse Bayan Wharton için biraz üzülmeye neden olmuştu.

"Saçmalık," diye devam etti Leydi Copperpot. "O kız onunla evlense çok iyi olur ve annesi de bunun farkında. Sözlerime kulak verin, ev partisi bitmeden nişanlandıklarını ilan edecekler."

Wilhelmina içini çekti. "Eğer Frances onunla evlenmek istiyorsa-"

Leydi Copperpot ellerini havaya kaldırdı. "*Frances'in onunla evlenmek istemesi kimin umurunda? Annesi aptal değil. Evliliğin gerçekleşmesini sağlayacaktır. Şimdi, Lord Kendall ile tanışmanıza gelince...*"

Marianne tek bir kelime daha duymadı. İnsanın durup da *tonlarca* ağırlıktaki genç hanımların evlilik pazarında en yüksek teklifi verenlere nasıl satıldığını düşünmesi gerçekten de *son* derece cesaret kırıcıydı.

Marianne gözlerini kapattı. Eğer çok, çok uzun ve çok, çok zor düşünürse, evliliği hayal ettiği bir zamanı hatırlayabilirdi. Sadece evlilik değil, aslında *aşk* ve evlilik. Bu bir hayalden başka bir şey değildi.

Ama buna inanacak kadar aptaldı. William ona evlenmek istediğini söylediğinde ona inanacak kadar aptaldı.

Wilhelmina'nın durumu çok mu farklıydı? Marianne'in aklına gelen tek fark, Wilhelmina'nın annesinin gerçek bir teklif almasını ve düğünün gerçekleşmesini sağlayacak olmasıydı. Bu açıdan, belki de *tonun* hanımları ondan daha akıllıydı. Marianne elbette en büyük hatayı yapmıştı.

CHAPTER SEVEN

LO öğleden sonra Beau kulağını Clayton'ın çalışma odasının kapısına dayamıştı. Copperpot, Hightower ve Cunningham odada toplanmışlardı. On dakika önce değil ve bu üçünün sohbet etmesi Beau'nun duyması gereken bir şeydi.

Üç asilzadenin herhangi bir toplantı yapıyor olması ilginçti. Hepsi de özel konseydeydi ama parlamento dışında pek yakın değillerdi. Beau her biri hakkında aylarca araştırma yapmıştı ve böyle şeyleri biliyordu. Birbirlerine söyleyecekleri ne olabilirdi ki?

Gayri resmi bir casus olma ihtimalinden heyecan duyan Clayton, onu bu özel konferans için uyarmıştı. Beau, Lord Copperpot'un ihtiyaçlarıyla ilgilenmediği zamanlarda zamanının çoğunu geçirdiği bodrum katındaki hizmetli salonundaydı. Clayton da çalışma odasının dışındaki koridorda kendisine ihtiyaç olduğunu söylemek için onu aramaya gelmişti. Ama Beau'nun hizmetkârların salonunda geçirdiği zaman boşa gitmemişti.

Hizmetçiler, tam da umduğu gibi bir bilgi hazinesiydi. Copperpot'ların uşakları Harry ve Charles'ın yanı sıra Beau, atıştırma için ahırdan hizmetkârların salonuna sık sık uğrayan arabacıdan da Lord Copperpot'un geliş gidişleri hakkında bir şeyler öğrenmişti. Beau arabacının yanında oturmaya başlamıştı ve

bilgi almak için ona betel fıstığı teklif etti. Elbette, tıpkı uşaklara yaptığı gibi, Beau da görünüşte zararsız sorularla işe başladı. Güven tesis etmek işindeki en önemli unsurdur.

Güven. Bayan Notley'nin sorunu da buydu. Kadın ona güvenmemeye başlamıştı ve güvenini kaybettikten sonra yeniden kazanmak çok zordu. Ateşkesi kabul etmiş gibi davranıyordu. Bunu anlayabiliyordu. Ama en başta neden bu kadar şüpheliydi? Merdivenlerin altındaki şüpheli faaliyetlerden kendi payına düşeni görmüş olmalıydı. Belki de bir ya da iki kez fazla güvenmişti.

Bir insanın neden öyle davrandığını anlamak için onun hakkında daha fazla şey bilmek her zaman işe yarardı. Beau bunu anlamak için yeterince insan davranışı görmüş, üzerinde çalışmıştı. Casusluk, insanlarla ilgili bir meslekten başka bir şey değildi. İnsanları inanmalarını istediğiniz şeylere ikna etmek ve doğru insanlara güvenmeyi ya da güvenmemeyi öğrenmek.

Beau'nun mesleğinde, insanları hızlı ve etkili bir şekilde okumayı öğrenmeyen birinin hayatının pek bir değeri yoktu. Bayan Notley'nin bir geçmişi, hatta belki de sırları vardı ve onun güvenini gerçekten kazanmak istiyorsa, sırlarını öğrenmesi gerekiyordu.

Dün İçişleri Bakanlığı'ndaki meslektaşlarına bir mektup yazarak Leydi Wilhelmina Copperpot'un hizmetçisi Bayan Marianne Notley hakkında bulabildikleri her türlü bilgiyi istemişti. Yakında bir cevap almayı umuyordu. Bu arada dinlemesi gereken bir konuşma vardı.

Beau kulağını çalışma odasının kapısına dayamış, bir yandan da diğer kulağıyla koridordan gelebilecek herhangi bir gürültüyü dikkatle dinliyordu. Kim geçerse geçsin, gizlice dinlerken yakalanmak istemezdi.

Beau'nun kapının diğer tarafında duyduklarına alışması biraz zaman aldı. İlk sözler kesinlikle Copperpot'a aitti. "Her şey hazır mı?"

"Evet," diye yanıtladı Hightower. "Onaylandı."

"Tarih neydi?" Cunningham sordu.

"Ekim'in on dördü," diye yanıtladı Hightower.

Copperpot, "Ah, mükemmel, hepimizin bu partiden eve dönmek ve Parlamento'nun yeni oturumuna yerleşmek için zamanımız olacak," diye cevap verdi.

"Evet, kalanını kullanabileceğimizi düşündüm."

Hightower söyledi. "Paranız var mı?" Copperpot daha sonra sordu.

"Evet, burada," diye yanıtladı

Cunningham. "İşte benimki," dedi

Hightower.

Adamlardan ikisi açıkça Copperpot'a bir çeşit ödeme yaparken sessizlik ve bazı karışıklıklar oldu. Bu da ne demek oluyordu? Üçü birlikte bir şeyler mi planlıyordu? Bu pek olası görünmüyordu ama duyduklarını da göz ardı edemezdi. Ekim'in on dördü için planladıkları bir şey vardı ve bu her neyse para alışverişini de içeriyordu.

"Umarım fark edilmeyiz," diye cevap verdi Copperpot.

Hightower sinirli bir şekilde güldü. "Eğer böyle bir şey olursa hayatlarımız beş para etmez."

Cunningham hafif bir kahkaha atarak, "Katılıyorum beyler," diye ekledi. "İşte başarıya. Üçümüz için de!"

Bir yaylın ateşi başladı. Beau çenesini çelikleştirdi. Lanet olsun. Büyük olasılıkla planladıkları şey hakkında daha ayrıntılı konuştukları bu konuşmanın ilk bölümünü kaçırmıştı. Neyin peşinde olduklarını öğrenmek için tek şansı bu olabilirdi. Ekim'in on dördüne daha bir aydan fazla vardı. Hizmetkârları daha yakından sorgulamak için zamanı olacaktı.

Beau, onlar çalışma odasından çıkmadan önce içlerinden birinin biraz daha bir şeyler söyleyebileceğini umarak kulağını kapıya dayadı.

Copperpot, "Evet beyler, hepimize iyi şanslar," dedi. "Buna ihtiyacımız olacak," diye yanıtladı Cunningham.

Koridorda ilerleyen birinin sesi Beau'nun kapıdan uzaklaşmasına ve doğrulmasına neden oldu. Sırtını duvara dayadı ve

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, tamamen koridorda küçük bir mola veriyormuş gibi davranmaya niyetliydi.

Çok geçmeden, parlak mavi etekleri ve mükemmel kolalanmış beyaz önlüğüyle sözünü kesen kişi görüldü. Beau nefesini tuttu ve başını öne eğdi. *Tabii ki* Bayan Notley'di. Başka biri olacak kadar şanslı değildi.

Onu görür görmez kısa bir süre durdu ve Beau, onu görmemiş gibi davranmak için dönüp ters yönde yürüme fikriyle zihinsel olarak mücadele ettiği izlenimine kapıldı.

Yüzüne sabırlı bir gülümseme yerleştirerek başını yana eğdi ve bekledi. Üç adamın çalışma odasından çıkmayı şimdi seçmeyeceklerini umuyordu. Copperpot onu serseri uşağı olarak tanıyabilirdi, ama Hightower ve Cunningham yakından bakarlarsa onu Bellingham Markisi olarak tanıyabilirlerdi ve sadece hilesi ortaya çıkmakla kalmaz, Bayan Notley'nin önünde ifşa olurdu - ve nedense bu fikirden hiç hoşlanmazdı.

Görünüşe göre Bayan Notley arkasını dönmeyi iki kez düşünmüştü çünkü ona doğru yürümeye devam etti, yüzüne kendi sabırlı gülümsemesini yapıştırdı ve "İyi günler Bay Baxter" dedi.

Beau eğildi. "Bayan Notley."

Onu görmezden gelmek bir yana, yanında durarak onu şaşırttı. Görünüşe göre, sohbet etmek için en uygunsuz zamanı seçmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonra.

Bir dakika. Sohbet etmek mi istiyordu, yoksa sadece adamın neden koridorda durup durduğunu mu merak ediyordu? Kadın da en az onun kadar meraklıydı.

Beau olabildiğince kayıtsız bir şekilde tek omzunu silkti. İroni dolu bir ses tonuyla, "Anahtar deliğinden dinliyordum tabii ki," diye cevap verdi.

"Bunu sana hiç yakıştıramazdım," diye cevap verdi ve onu geçip koridorda ilerlemeye devam etmeden önce ona şuh bir göz kırptı.

Beau sadece bir an ona baktı, kalçalarının bir o yana bir bu yana salınışını hayranlıkla izledi, sonra zihinsel olarak rahat bir nefes aldı ve gitmek için döndü. Üç asilzade dışarı çıkmadan önce koridordan çıkmayı başarabilirdi. Ama yine de kendine engel olamıyordu. "Bayan Notley," diye seslendi, onu neden durdurduğunu bile bilmiyordu.

Durdu ve onu onaylamak için yüzünü hafifçe yana çevirdi. "Evet?"

O aykırı davranacaksa, o da davranacaktı. "Neye *inandığınızı* sorabilir miyim?"

Koridorda ne yapıyorum?"

Bayan Notley, Bay Baxter'ın tavırlarını görememesi için arkasını dönerek, "Hiçbir fikrim yok, Bay Baxter. Ama Lord Copperpot ve arkadaşlarının bir süre önce o odaya girdiklerini biliyorum ve itiraf etmeliyim ki orada olmanız, doğru zamanda yanlış yerde bulunma eğilimi olan erkekler hakkında beni meraklandırıyor. Özellikle de senin gibi göründüklerinde." Duraklamadı, bunun yerine eteklerini kaldırdı ve onun görüş alanından uzaklaştı.

Beau kaşlarını çatarak sırtını duvardan uzaklaştırdı ve ters yöne doğru ilerledi. Dudağını dişledi. 'Doğru zamanda yanlış yerde olmak' derken ne demek istemişti acaba? Ve 'Özellikle de senin gibi göründüklerinde' derken *tam olarak* ne demek istemişti?

Ama en ilginç, görünüşe göre odanın içindekilere de dikkat ediyor olmasıydı. Koridorda tek başına yürürken tam olarak ne yapıyordu?

Beau'nun kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: İçişleri Bakanlığı'ndaki arkadaşları ona Bayan Marianne Notley hakkında yeterince hızlı bilgi veremiyorlardı.

CHAPTER EIGHT

TErtesi gün Marianne merdivenlerden aşağıya, ürkek adımlarla hizmetkârların salonuna indi. Burayı hiç sevmemişti.

Bay Baxter burada olma eğilimindeydi. Aslında adam Lord Copperpot'la ilgilenmediği günlerin çoğunu burada geçiriyordu. Onunla göstermelik bir ateşkes yapmış olabilirdi ama Marianne, Nicholas Baxter'ın yanında mümkün olduğunca az zaman geçirmeye yemin etmişti. Adam fazlasıyla yakışıklıydı ve Marianne hâlâ onun bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyordu.

Ancak bu öğleden sonra hizmetçilerin salonuna gelmek zorunda kalmıştı. Leydi Wilhelmina dün akşam yemeğinde elbiselerinden birinin eteğini yırtmıştı ve Marianne'in onu onarması gerekiyordu. Şu anda Leydi Wilhelmina ve Leydi Copperpot kendi yatak odalarında uyukluyorlardı, bu yüzden Marianne hizmetçinin salonuna inip kahya Bayan Cotswold'da gümüş iplik olup olmadığına bakma zamanının geldiğine karar vermişti.

Günün bu saatinde salon sessiz ve çoğunlukla boştu. Marianne, Bayan Cotswold'un küçük ofisine giderken açık hizmetçilerin yemek odasının önünden geçti. Yemek odasında uzun masanın arkasındaki banklarda oturan birkaç garip işçi vardı ama Bay Baxter onlardan biri değildi, Tanrı'ya şükür. Marianne Bayan Cotswold'un kapısını çalmadan önce rahat bir nefes aldı.

Marianne birkaç dakika sonra kendini koridorda yürürken buldu ve Bayan Cotswold'un söz verdiği iplik makarasını bulmak için geçidin sonundaki depoya baktı.

Depo odasının kapısı hafif aralıktı. Kapıyı iterek açtığında Bay Baxter'ın köşede bir fiçinin üzerinde oturduğunu gördü. Çizmeli ayakları fiçinin kenarından sarkıyordu. Geyik derisi pantolonu uygunsuz bir şekilde dardı ve beyaz çim gömleğinin boğaz kısmı açıktı, kaslı göğsünü günahkâr bir şekilde gösteriyordu. Kravat yoktu. Ceket yoktu. Şapka yoktu. Sarı saçları, sanki kısa bir süre önce eliyle karıştırmış gibi dağınıktı ve bir mektup yazıyormuş gibi görünen kucağına bakıyordu. Yanındaki sandığın üzerinde küçük bir hokka duruyordu ve sol elinde bir tüy kalem tutuyordu.

"Yazabiliyor musun?" Kelimeleri seçmeye fırsat bulamadan dudaklarından döküldü.

Başını kaldırdı ve yakışıklı dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı. Yutkundu ve tek kelime etmemiş olmayı çok diledi. Bunun yerine, o kafasını kaldırmadan önce sessizce geri çekilip gitmiş olmayı diledi.

"Yapabilirim," diye yanıtladı eğlenmekle alaycılığın karışımı bir tonda. "Yapabilir misin?"

Bunu sadece aykırı olmak için eklemişti. O da bunu biliyordu. "Yapabilirim," diye cevap verdi, sırtı sertleşmişti.

"Mükemmel. Bu ikimiz için de geçerli." Bakışlarını tekrar mektuba çevirdi.

Ne yazıyordu? Merak etmekten kendini alamadı. Tek olduğuna inanan kadınlara yazılmış aşk mektuplarından biri olduğuna şüphe yoktu. Bu adamın görünüşüne bakılırsa, muhtemelen her kasabada bir kadını vardı. Başını iki yana salladı. Bay Baxter hakkında böyle şeyler düşünmemeliydi. Bay Baxter hakkında *hiçbir* şey düşünmemeliydi. Buraya iplik almaya gelmişti ve ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Küçük odanın etrafına göz gezdirdi. Her türden çok sayıda malzeme vardı. Un ve şeker çuvalı, bira fıçılar, şarap şişeleri, fasulye tenekeleri ve küçük kaplarda her türlü kuru ot. Ama hiç iplik göremedi.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu.

Boğazını temizledi. "Leydimin elbisesi için biraz iplik almaya geldim. Bayan Cotswold bana burada iplik olduğunu söyledi."

Bay Baxter tekrar başını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Aramanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Buna gerek kalmayacak." Ona sıkı bir gülümseme verdi. Nicholas Baxter'ın kendisine bir iyilik yapmasına ihtiyacı yoktu. Karşılığında bir iyilik bekleyecek türden bir adama benziyordu.

Yine de mektubunu bıraktı, fıçıdan atladı ve dolap çekmecelerini ve kapaklarını açmaya başladı. Marianne de öyle yaptı. Sessizce aramaya devam ederlerken, Marianne aralarındaki söze dökülmeyen rekabeti hissedebiliyordu. Adam gittikçe hızlanıyordu, Marianne de öyle. İpliği ilk onun bulmasına izin vermektense vebaya yakalanmayı tercih ederdi.

Çalışırken, mektubun fıçının üzerinde durduğu odanın uzak tarafına doğru ilerledi. İpliği aramak için yakındaki bir çekmeceyi açtığında, mektuba göz atmadan edemedi. Şaşırtıcı. Adam mektubu yüzüstü yere bırakmıştı. Ters çevirse çok mu belli olacaktı?

"Buldum!" diye seslenerek onu düşüncelerinden uyandırdı.

Etrafında döndü. "Nerede?" Sesi kastettiğinden çok daha sert ve suçlayıcıydı. Bakmakta olduğu çekmeceyi kapattı ve arkasına dönüp baktığında adamın, kendisinin ulaşabileceğinden biraz daha yüksekte olan bir dolap kapağını işaret ettiğini gördü.

"Burada," diye cevap verdi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Birkaç dakika adamın kendisine uzatmasını bekledi ve adam böyle bir şey yapmaya niyetli görünmeyince sonunda elini uzattı ve ayağını yere vurarak "Eee?" dedi.

"Peki, ne?" Gülümsemesi düpedüz neşeliydi.

"Peki, bana vermeyecek misin?"

"Oh, yapmamı ister misiniz, Bayan Notley?" Gülümsemesi gerginleşti.

Yüzündeki kızgınlığı hissedebiliyordu. "Evet, Bay Baxter, isterim."

"İnsanların böyle durumlarda sıklıkla kullandığı bir kelime var Bayan Notley, büyük bir güce sahip olduğu söylenen bir kelime."

Gözlerini ona dikti. Onun gülünç derecede yakışıklı yüzünü tokatlamak istedi. "Peki bu kelime ne?"

"*Lütfen*, Bayan Notley. Kelime *lütfe*."

Adam ona işkence etmekten zevk alıyordu. Bunu adamın buz mavisi gözlerinde görebiliyordu. Bunu onun için daha da zevkli hale getirmeyi reddetti. Bu işi bir an önce bitirip yoluna devam etmeliydi. Adamın ona o şekilde bakması sinirlerini bozmuştu. Ona bakmayı reddetti. Onun yerine, bakışlarını odaklamak için başının yanındaki duvarda bir nokta seçti. "*Lütfen* ipliği bana uzatır mısınız, Bay Baxter?" diye sordu en mide bulandırıcı tatlı sesiyle, bir yandan da kirpiklerini gülünç bir şekilde kırıştırarak.

İpliği raftan aldı ve nazikçe ona uzattı. Kadın abartılı bir reverans yaparak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Benim için zevkti." Gülümsemesi artık muhteşemdi.

"Bundan şüpheliyim." Kapıya doğru döndü, hemen gitmeye niyetliydi.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bayan Notley?"

Hâlâ eğleniyordu. Onu daha fazla sarsmaya çalışıyordu. Kadın durdu ve içini çekti. "Sanırım öyle, Bay Baxter."

"Nasıl bir çocuktun sen?"

Marianne boğazından çıkan garip sese engel olamadı. Bir kahkaha, bir homurtu ve bir tür ünlemin karışımıydı bu. Adam onu şaşırtmıştı. Ona pek çok şey sormuş olabilirdi ama *bunu* soracağını asla tahmin edemezdi. Bir kez daha onunla yüzleşmek için döndü.

"Biliyor musun, gülüşün çok güzel," diye cevap verdi sessizce. "Ama merak ediyorum, sorumun neresi komikti?"

Gülümsemesini hemen bastırdı. Gülüşü güzel miydi? Çıkardığı o ses mi? Pek sayılmazdı. Ve bunu tam bir büyücü gibi söylemişti. Kadınları kullanan ve onları kullanılmış mendiller gibi bir kenara atan bir adam. Sözleri bazı genç hizmetçileri kandırabilirdi ama onu kandırmaya niyeti yoktu. "Tanrı aşkına, neden çocukluğumu öğrenmek istiyorsun ki?"

"Senden her şeyi anlatmanı istemiyorum," diye cevap verdi sırtarak. "Sadece kuralları çiğnediklerinde başkalarını ispiyonlayan bir çocuk olup olmadığını merak ediyordum."

"Ah, benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Küçük iplik makarasını elinde evirip çevirdi. Bu konuşma onu geriyordu. Yukarı çıkıp Wilhelmina'nın elbisesini onarması gerekiyordu.

Bay Baxter gelip onun yanında durdu. Bir omzunu kapının yanındaki duvara yasladı. "Güvensiz bir tipe benziyorsunuz."

"Ne, ben mi?" dedi gülümsemesini bastırarak. "Evet, sen," diye başını sallayarak cevap verdi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Sana güvenmem için bana herhangi bir şey verdin mi?"

Çenesini kaşdı ve başını yana eğdi. "Sanırım değil."

"Pekâlâ, işte buradasın." Eteklerini bir elinde topladı ve hâlâ açık olan kapıdan geçerek adamın etrafından dolaşmaya başladı.

"Bu kadar aceleniz mi var?" O kadar yakındı ki sözleri kulağına değdi. Kadın dondu kaldı, hâlâ önüne bakıyordu. "Yapacak işlerim var."

"Hiç eğlenmek için zaman ayırmaz mısın?" Kelimeler ipek gibiydi. Yetenekli bir baştan çıkarıcının siren şarkısı mı?

Ona bakmak için başını hafifçe yana çevirdi. Bu bir hataydı. Çok yakındı ve çok yakışıklıydı. Sesinin sabit ve emin kalması için kendini yavaş konuşmaya zorladı. "Bu mu yani? Keyifli mi?"

"İstersen olabilir."

Marianne'in kol ve bacaklarına bir sıcaklık yayıldı. Oh, o iyiydi. Biraz fazla iyiydi. "Doğrusu, hakkımda bir şeyler öğrenmekle neden bu kadar ilgilendiğinizi merak ediyorum Bay Baxter."

Dudağını ısırdı. Tanrım, adam dudağını ısırdığında ne kadar iyi görüldüğünü biliyor olmalıydı. "Belki de sen bir gizem olduğun içindir ve ben gizemleri çözmekten hoşlanırım."

Onun bakışlarını kendi sabit bakışlarıyla karşıladı. "Ben de senden daha fazla gizemli değilim."

"Yeterince makul." Hafifçe başını salladı. "Gitmeden önce size bir soru daha sorabilir miyim, Bayan Notley?"

"Pekala."

"İpliği sana vermemi istediğinde aksanın neden değişti?"

CHAPTER NINE

Miss Notley bir şeyler saklıyordu. Beau bundan emindi. Dün depoda, aksanıyla ilgili sorusunu çabucak geçiştirmişti.

Değişiyor. Ona neden bahsettiğini bilmediğini söyledi. Ama o ayrıntıları fark etme işindeydi ve yanılmamıştı; genç kadının tonlaması değişmişti. Belki hafifçe ve geçici olarak, ama o bunu duymuştu. Ne İrlanda ne de alt sınıf aksanına dair bir ipucu olmadan tam bir cümle kurmuştu.

Dikkatli davranmak zorundaydı. Belli ki kimseye güvenmiyordu ve zaten onun etrafında gardını almıştı. Eğer onu çok zorlarsa, onunla konuşmayı reddedebilirdi ve o zaman da hiçbir yere varamazdı. Kızın yüzündeki şaşkınlık ve gerçeği kabul etmeyi inatla reddetme karışımı ifadeyi görünce soru sormaktan vazgeçti. Cevap vermesi için onu zorlarsa, sonuçların hoşuna gitmeyeceğini hissetmişti.

Dün gece, buraya geldiğinden beri ilk kez uyumakta zorlanmıştı. Dördüncü katta uyuduğu küçük odadaki karyolasında dönüp durmuştu. Bayan Notley'nin odası çok uzakta değildi. Koridorun diğer ucunda, üst kattaki kadın hizmetkârların uyuduğu yerdeydi. Dün gece gut hastalığına yakalanan ve kendi yatak odasına kapanan Bayan Wimbley'nin yerine Leydi Copperpot'la ilgilendikten sonra onun odasında kayboluşunu izlemişti.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, Bayan Notley'i merak etmek için çok fazla zaman harcadığı sonucuna varmıştı. Bir şeyler saklıyor olabilirdi ama Bidassoa'nın hainiyle bir ilgisi olduğundan kesinlikle şüpheliydi. Hain Lord Copperpot olsa bile, kızının yanında çalışan bir kadın hizmetçiden mektubu yazmasına yardım etmesini istemiş olması pek olası değildi.

Beau dikkatini Copperpot, Hightower ve Cunningham'ın erkek hizmetkârları üzerinde yoğunlaştırırsa çok daha iyi ederdi. Onlardan birinin, özellikle de uşaklarından birinin olaya karışmış olma ihtimali çok daha yüksekti. En azından İçişleri Bakanlığı bu varsayım altında çalışıyordu. Beau, Copperpot'un sağdıcıyla konuşmak bir yana, Hightower'ın uşağı Bay Broomsley ve Cunningham'ın adamı Bay Wilson'la sohbet etmek için daha fazla zaman harcamaya çalışıyordu.

İki adam birbirinden daha farklı olamazdı. Broomsley konuşmadan hiçbir şey konuşmazken, Wilson Beau ona ne kadar soru sorarsa sorsun ya da ne kadar arkadaşça davranmaya çalışırsa çalışsın bir iki kelimeden fazlasını söylemiyordu. Wilson'ın Bayan Notley ile uzaktan bir akrabalığı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Elbette Beau, Copperpot'un daimi uşağı Bay Broughton'ın bu işe karışmış olabileceği fikrini çoktan bir kenara bırakmıştı. Copperpot'un diğer hizmetkârlarından gelen raporlara göre, adam çalışmıyorsa içki içiyor, aksi takdirde tembel ve güvenilmez biri oluyordu. Beau, Copperpot'un böyle bir adamı böylesine önemli bir mektubu yazmasına yardım etmesi için çağırması olabileceğinden şüpheliydi. Hayır. Bidassoa'nın mektubunu yazan kişi gerçekten de efendisine çok yakın ve onun güvendiği biriydi.

Küçük ama özel yatak odasının kapısının hafifçe çalınması Beau'nun başını kaldırıp bakmasına neden oldu. İçişleri Bakanlığı'na bir mektup daha yazıyordu. Bu kez diğer iki uşak hakkında bilgi toplamak için yardımlarını istiyordu.

Beau dün Bayan Notley onu hizmetçilerin salonundaki dolapta bulduğunda başka bir mektup yazıyordu. O mektupta çalışma odasında üç adam arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Bayan Notley'nin mektubun yanında, fiçinin yanında durduğunu görmüştü. Mektubu ters çevirip kime yazdığını görmek istemişti. Bunu anlayabilirdi. Mektuba yaklaştıkça yaklaşıyor, bir leş kuşu gibi etrafında dönüyordu. Kime yazdığını merak etmek onu çıldırtmış olmalıydı. Güzel. Kendi kendine gülümsedi.

"Girin," diye seslendi, son mektubunu bir kenara bıraktı ve ziyaretçisiyle yüzleşmek için ayağa kalktı.

Clayton kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Biraz küçük ama umarım rahattır Bell," dedi sırtarak.

Beau kollarını iki yana açtı. "Güven bana. Daha kötülerinde de uyudum. Çok daha kötülerinde."

Clayton elini ceketinin iç cebine sokup bir mektup çıkarmadan önce, "Bundan hiç şüphem yok," diye cevap verdi. "Bunu sabah postasıyla aldınız. Buraya kadar size teslim etmek için geldim. Önemli olabileceğini düşündüm."

Beau mektubu arkadaşından aldı ve adrese göz attı. Kesinlikle İçişleri Bakanlığı'ndan gelen özel bir mektuptu. Bu tür mektupları almaya yabancı değildi. Genellikle tam olarak böyle, sade ve zararsız görünürlerdi.

"Gizli operasyonlarınız hakkında daha fazla bilgi?" Clayton dürttü, bakışları Beau ile mektup arasında gidip geliyordu.

"Belki de," diye yanıtladı Beau. Clayton belli ki mektubun içinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Evinin, Majestelerinin casuslarından birinin bir hainin kökünü kazımaya çalışması gibi gizli bir operasyon için kullanılması onu çok heyecanlandırmıştı. Clayton hiç savaşa gitmemişti. Kraliyet için hiçbir göreve katılmamıştı. Evindeki partiyi bir kedi-fare oyununun mekânı olarak kullanmak, Vikont'un vatansever bir davranışa en fazla yaklaşabileceği şeydi.

Ancak Beau'nun onunla dalga geçmeye hiç niyeti yoktu. Böyle şeyler çok gizliydi. Mektubu aldı ve yatağının başucundaki masanın üzerine fırlattı. "Teslimat için teşekkürler Clayton."

Clayton'ın yüzü düştü ama hemen toparlandı. "Bana hiç söylemedin. Önceki gün çalışma odasının kapısında ne duydunuz?"

Beau başını salladı ve ellerini kalçalarına koydu. "Bir şeyler planlıyor gibi görünüyorlar."

"Öyle mi?" Clayton kaşlarını kaldırdı. "Ne olabilir ki?"

"Emin değilim ama paranın el değiştirdiğinden şüpheleniyorum. Ve her ne ise, Ekim'in on dördünde yapılması planlanıyor."

"Hmm." Clayton gözlerini kıstı. "Ne söylemediler?"

"Daha fazlasını duymadım çünkü Bayan Notley yanımdan geçti. Yemin ederim o kadın gece bekçisi gibi."

"Bayan Notley, hanımefendinin hizmetçisi?" Clayton'ın ela gözleri parladı. "Seni kızdırıyor mu Bell?"

Beau tekrar başını salladı. "Ben öyle demezdim."

"Ondan iki kez bahsettin. Geçen sabah kütüphanede karşılaştığımızda ve şimdi de az önce." Clayton hemen döndü ve gitmek için kapıyı açtı. "İnkâr etmene gerek yok Bell. Ben gidip seni mektubunla baş başa bırakayım."

Beau adamla tartışmak istedi. Bayan Notley'nin kendisini *kızdırmadığı* konusunda ısrar etmek istedi. Kimse onu kızdıramazdı. Ama Clayton'la tartışmayı kazanmaktan çok, mektubunu hemen ve özel olarak okumak istiyordu.

Clayton çıkınca Beau kapıyı kapattı ve yatağın başucundaki masaya dönerek mektubu aldı ve pencerenin önünde duran küçük, koyu renkli ahşap masa ve sandalyeye taşıdı. Oturdu ve zarfın üzerindeki mührü kırdı. Gözleri içinde yazılı kelimeleri taradı.

Baxter,

Şu anda Bayan Marianne Notley'in Brighton'dan Leydi Courtney'in hizmetçisi olduğu dışında bir kayıt bulamadık. Ancak, tüm seçenekleri tüketmiş değiliz. Araştırmaya devam edeceğiz ve elimize ulaşır ulaşmaz size daha fazla bilgi vereceğiz.

"Baxter. İçişleri Bakanlığı, görev ne kadar güvenli görünürse görünsün, bir görevdeyken her zaman onun takma adını kullanırdı. Ama mektupta fazla bir şey yoktu. Yani Bayan Notley Brighton'da başka bir soylu hanımefendi için çalışmıştı. Bu, hizmetçinin saklayacak bir şeyi olduğunu göstermiyordu.

Beau mektubu uzun parçalara ayırdı ve masanın üzerinde duran mumun alevinde yaktı. Yılların gizlilik alışkanlığı. Bu özel mektupta ilgi çekici pek bir şey yoktu ama insan çok dikkatli olamazdı. Ayrıca, Copperpot, Hightower ya da Cunningham onun kendilerini izlediğinden şüphelenirse, içlerinden herhangi birinin neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

Bir de hanımefendinin hizmetçisi vardı.

Açıkçası, Bayan Notley'nin yatak odasını kurcalamayacağına da güvenmiyordu. Bir casus olarak öğrendiği bir şey varsa, o da tam olarak ona ilk gün söylediği şeydi. Geçmiş olmayan bir insan genellikle bir şeyler saklıyordur. Bu da Bayan Notley'i baş şüpheli yapıyordu.

CHAPTER TEN

Nicholas Baxter bir şeyler saklıyordu. Marianne bundan emindi. Bay Baxter'dan sonraki gece ortaya çıkması çok büyük bir tesadüftü. Broughton hastalanmıştı ve Marianne tesadüflere inanmazdı, özellikle de bir Adonis şeklinde geldiklerinde.

Copperpots'un bildiği kadarıyla, Brighton'dan nadiren ayrılan ve reşit olduğundan beri Leydi Courtney'nin yanında çalışan sessiz, küçük bir kilise faresi hizmetçiydi.

Bu kısmen doğruydı ama Marianne, Leydi Courtney'nin yanında çalışmasının dışında da büyük bir hayat yaşamıştı. Leydi Wilhelmina ve annesinin öğrendiklerinde şok olacakları şeyler görmüş ve yapmıştı ve Marianne'in her iki leydinin de bunu öğrenmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. İçinden bir ses ona Bay Baxter'ın iyi bir şey yapmadığını söylüyordu ve o da bunun ne olduğunu öğrenmeye niyetliydi.

Ertesi sabah onun yatak odasından çıkmasını bekledikten sonra üst kattaki hizmetli odasının koridorunda yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve sonra gizlice onun odasına girdi.

Onun gibi kokuyordu. Ve ne kadar üzülse de, hiç de nahoş değildi. Kapıyı arkasından kapattığında aklına gelen ilk iki düşünce bunlardı, kalbi göğsüne çarpıyordu. Aslında koku, baharat, odun ve düşünmek istemediği tanımlanamaz bir erkek kokusunun birleşimi.

uzun süre. Garip bir şekilde, sanki yakın zamanda bir şeyler yanmış gibi kokuyordu.

Bu tedirgin edici düşünceleri bir kenara bırakıp işe koyulmak için kendini zorladı. Odaya hızlıca bir göz attığında görülecek pek bir şey olmadığını fark etti. Kusursuzca yapılmış bir yatak. Tek bir mum dışında çıplak olan ahşap bir masa. Eşleşen bir ahşap sandalye.

Masanın üzerindeki mumlukta küçük bir kül yığını vardı. Hmm. Bu ilginçti. Bay Baxter bir şeyi yok etmek mi istemişti? Ve neden? Külleri incelemek için eğildi ama hiçbir şey seçemedi. Mektubun ön sayfası hâlâ yerindeydi ve bozulmamıştı. Onu aldı ve ters çevirdi. Mektup Bay Nicholas Baxter'a gönderilmişti. En azından ismi konusunda yalan söylüyor gibi görünmüyordu. Yine de masum bir adam mektup yakmazdı.

Odadaki diğer tek eşya küçük ahşap bir gardıroptu. Ona doğru ilerledi ve iki koluyla kapağını ardına kadar açtı. Nişasta ve sabun kokusu burun deliklerine çarptı. İki gömlek, iki çift pantolon. Bir çift bot daha. Gardırobun alt tarafındaki çekmeceleri kısaca gözden geçirdi. İki mendil, iki boyun bezi, bir çift jartiyer, bir çift çorap. Erkek giysilerinin bakımı için çeşitli eşyalar. Uşaklık görevinde kullanıldığına şüphe yok. Hmm. Burada başka hiçbir şey yoktu. Sanki adamın başka hiçbir şeyi yokmuş gibiydi. Küçük sırt çantası gardırobun dibinde duruyordu. İçi boştu, içindekiler asılmış ve çekmecelere yerleştirilmişti.

Adam derli toplu biriydi. Bunu ona vermeliydi. Ama burada kesinlikle kişisel bir şey yoktu. Tek bir şey bile. Küçük kardeşinin askere gitmeden önce ona verdiği küçük bir haçı ve annesinin on altıncı yaş gününde ona verdiği şiir kitabı bile vardı. Ama bu adam, sanki hiç var olmamış gibiydi.

Bu odada onun hakkında bir ipucu verebilecek hiçbir şey yoktu. Gözlerini dikmiş, gardırobun içine bakıyordu. İlk dolabı açtı.

tekrar çekmeceye baktı. Mendillerden birinin kenarındaki bir işaret gözüne çarptı. Baş harfleri! Belki de adı hakkında yalan söylüyordu. Mendili eline aldı. *NLB*. Patlama. Belki de değildir. L ne anlama geliyordu? Merak etmeden duramadı. Ama bir uşağın monogramlı mendillere sahip olması garipti... tabii eski bir işverenin hediyesi değilse.

Biraz çaresiz hissederek eğildi ve yatağın altına baktı. Tamamen çoraktı. Bir toz topu bile yoktu. Hayret. Buraya girerken ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama hiçbir şey bulamamıştı. Şüpheli bir şekilde yanmış bir mektuptan başka bir şey yoktu.

Tekrar ayağa kalkarak, elleri kalçalarında bir daire çizdi. Buraya kadarmış. Bir şey saklayabileceği başka bir yer yoktu. Tam yenilgiyi kabul edip odadan çıkmak üzereydi ki kapı yavaşça açıldı ve Bay Baxter'ın kendisi bir omzunu umursamazca çerçeveye yaslayarak durdu.

"Ah, Bayan Notley. Sizi gördüğüme çok sevindim. Size yardımcı olabilir miyim?"

CHAPTER ELEVEN

Beau kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarına yapışmış kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Bayan Notley'e göz kırpmıyordu. Aklından iki düşünce geçiyordu

Aynı anda. Birincisi, o mektubu yakmakta haklıydı. İkincisi, bunu kendisi planlasaydı daha iyi olamazdı.

Sonunda Bayan Notley'i tam olarak istediği yere getirmişti. Şu anda, kekelemesi ve kızarmış yanakları göz önüne alındığında, o yer kelimeler için belirgin bir kayıptı.

"Bay....Bay Baxter," diye sonunda boğuk bir sesle konuşmayı başardı.

"Evet?" diye sordu, hâlâ ona gülümseyerek. Kadının yapması gereken bazı açıklamalar vardı ve bunu ona yaptırmak için sabırsızlanıyordu.

"BEN... BEN..."

"Umm hmm," diye sordu, karşı taraftaki bileğini arkasından kavradı ve topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

"Ben arıyordum..." Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Zavallı kadın belli ki bir bahane bulmak için çırpınıyordu.

"Evet?" diye sordu, açıkçası ne söyleyeceğini merakla bekliyordu. Bayan Notley ne kadar iyi bir yalancıydı? Bunu öğrenmek üzereydi.

"Odamı arıyordum ve kaybolmuş olmalıyım."

Başını salladı. Belli ki çok ama çok zayıf bir baştı. "Yapmayın Bayan Notley, bundan daha iyisini yapabileceğinize eminim."

Pembenin çok yakışan bir tonuna dönuştü ve çilleri solgun teninde keskin bir rahatlamayla göze çarptı.

"Öyle demek istemedim..." Dudakları büzüldü ve gözleri ileri geri gidip geldi.

Sanki eteklerini tutup adamın yanından kaçmaya çalışacakmış gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordu, formunun kapı aralığını doldurduğundan emin olarak. Onun bundan kaçmasına izin verecek değildi. "Eşyalarımı karıştırmak istemedin değil mi? Gardırobumu açtığını görüyorum. Ne bulmayı umuyordun?"

Zavallı kadın sanki yere batmak istiyormuş gibi görünüyordu. Eğer onun kıvranışını izlerken bu kadar eğlenmeseydi, onun için üzülebilirdi. Onu güvenilmez olmakla suçlayarak yaptığı onca ukalalıktan sonra, az önce onun özel odasını karıştırırken yakalanmıştı. Cezasını çekmek çok hoştu. Hep öyle düşünmüştü.

"Daha fazla bahaneye gerek yok," dedi. "Kınayıcı olduğun kadar işgüzar olduğunu da görüyorum ve dürüst olmak gerekirse bu hoşuma gidiyor."

"Ne?" Gözleri yuvarlak mavi kürelere dönuştü ve çenesi açıldı.

Bir kez başını salladı. "Beni duydun." Kadının aksanının yine kaybaldığına dikkat çekecek değildi.

Kaşları çatıldı. "Beğendin mi?"

Görünüşe göre aksanı geri dönmüştü. Kenara çekildi ve bir omzunu tekrar kapının pervazına dayadı. "Evet, çünkü artık benim yanımda bu kadar kendini beğenmiş olmayacaksın. Olmak için bir bahanen yok."

Ağzını açtı, şüphesiz bir tür sert karşılık verecekti, ama hemen kapattı ve bunun yerine ona göz kırptı.

"Bu bir ilk. Seni suskun bıraktım, değil mi?" Kıkırdadı.

Elleriyle parlak beyaz önlüğünün önünü düzeltti ve yavaşça başını salladı. "Sanırım haklısın. Hiçbir mazeretim yok. Burada olmamalıydım."

Beau ona bir aşağı bir yukarı baktı. Tanrım, ses tonunda en ufak bir alay duymamıştı. *Suçüstü* yakalanmıştı ve *hatalı* olduğunu *kabul ediyordu*. İşte *bu* takdir edebileceği bir şeydi. Onun işinde,

Genellikle, aksi yöndeki ezici kanıtlar karşısında son nefeslerine kadar yalan söyleyecek insanlarla tanışmıştı.

Ona şehvet dolu bir sırıtış attı. "O zaman *neden* yatak odamda olduğunuzu sorabilir miyim, çünkü umduğum sebepten dolayı olduğundan ciddi olarak şüpheliyim?"

Kızarması derinleşti. Belli ki onun ne demek istediğini anlamıştı. Bir elini boğazına koydu, parmak uçları pembeleşmiş deride beyaz izler bıraktı. "Bir şeyler saklıyor olabileceğini düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Söylediğin kişi olmadığının kanıtı gibi." Eli tekrar yanına düştü ve eteklerini tekrar düzeltti, bu hareket onun gergin bir alışkanlığı olarak tanınmaya başlamıştı.

"Ve?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şüpheni kanıtlayacak bir şey buldun mu?" Odasında varsayılan kimliğini çürütecek hiçbir şey olmadığını çok iyi bildiği için kirpiklerini kırıştırarak ona baktı. O amatör değildi. Tanrı aşkına, sahte baş harflerini mendillere bile yazdırmıştı. Bu onun ilk görevi değildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey bulamadım," diye cevap verdi.

"Şimdi bana güveniyor musun?" diye sordu, konuşmanın her anının tadını çıkararak.

Çenesini göğsüne indirdi. "Kendimi beğenmişim, değil mi?"

Gülümsemesine engel olamadı. İşte beklediği an gelmişti.

"Öyleydin. Ama eğer siz de isterseniz, geçmişî geçmişte bırakmaya hazırım."

Rahatlama yüz hatlarını kapladı ve ona gülümsedi. Tenindeki pembelik biraz olsun kayboldu. "Bunu çok isterim." Sesi kesinlikle rahatlamış gibi geliyordu. Gerçekten de onun yeniden başlamak istediğine inanıyordu.

Başını ona doğru eğdi. "Ben de öyle." Kadın

onun yanından geçerek koridora çıktı.

Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Neyse ki orada kimse yoktu.

Durakladı ve ona dönerek sesini fısıltıya indirdi. "Kimseye söylemeyeceksin..."

"Lord veya Leydi Copperpot'un bu konuda bir şey bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum," diye aynı derecede sessiz bir tonda onu temin etti. "Ya da bu konuda başka birinin."

Nefesini dışarı verdi ve başını salladı. "Teşekkür ederim, Bay Baxter." Koridorda yavaşça odasına doğru yürümeye başladı.

Onun gidişini izlerken Beau'nun aklına bir fikir geldi. Artık onu odasında bulduğuna göre, *ona* güvenilmezmiş gibi davranmaya devam edemezdi. Ve eğer güvenilmez biriyse, en azından ikisi de tek güvenilmezin o olmadığını biliyordu. Bu gece bir başlangıçtı ama onun gardını daha da düşürmesini sağlayacak bir yol bulması gerekiyordu. İkinci adım için zaten bir planı vardı.

Bir kart oyunu içeriyordu.

Ama bu gece değil. Hayır, bu gece gitmesine izin verecekti. Ama onu düşünmesi gereken son bir şeyle uğurlamadan önce değil. Ona yetişmek için birkaç adım koştu ve boğazını temizledi. "Bu olayın tamamını unutmaya hazırım. Yine de..."

Durdu, başını yana çevirdi ve kaşlarını çattı. "Ne olmasına rağmen?"

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Şeytani bir yanının onun bir kez daha kızardığını görmek istediğini kabul etmek zorundaydı. "Bir dahaki sefere yatak odama geldiğinizde umarım tamamen farklı bir sebepten gelirsiniz."

CHAPTER TWELVE

TMarianne'in hizmetçilerin salonunda Bay Baxter'ı aramaya gittiği zaman.

Aslında onu aramasa bile, en azından bulsa bile umursamazdı.

Onu. Dün odasındaki olaydan sonra komik ve bağışlayıcıydı. Lord Copperpot'a ne yaptığını söylemek için her türlü nedeni vardı ama söylememişti. Bunun için ona minnettar olmalıydı.

Leydi Copperpot, bırakın bir *erkek* hizmetçinin odasını, başka bir hizmetçinin odasını karıştırdığını öğrense kulağından tutup dışarı atacağından hiç kuşkusu yoktu. Bunun kesinlikle hiçbir mazereti yoktu ve hem o hem de Bay Baxter bunu biliyordu.

Bu hâlâ Nicholas Baxter'ın tamamen güvenilir olduğuna inandığı anlamına gelmiyordu ama artık onunla uğraşırken ahlaki üstünlük kendisindeymiş gibi davranamazdı. O da en az onun kadar suçlu ve şüpheli davranmıştı.

Kadın gümüş ipliği ararken, adam aksanının kaydığını söylemişti. Bu onu neredeyse paniğe sürüklemişti. Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmak için kendini kontrol etmesi gerekmişti. Adam onu germişti. Onun yanında kendini korumakta *zorlanıyordu*.

Artık ondan güçlü bir şekilde etkilendiğini inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Adam canlanmış bir heykele benziyordu. İçini bir sıcaklık kaplamıştı.

Buz mavisi gözleriyle ona bakıp, "Bir dahaki sefere yatak odama geldiğinde, umarım bunun tamamen farklı bir nedeni olur" dediğinde.

Sözleri bir yana, sadece ses tonu bile son derece uygunsuzdu. Elbette tamamen uygunsuzdu ama gerçek şu ki... adamın teklifini kabul etmek istiyordu.

O yapmaz. Tabii ki yapmaz. Asla. Ama dün gece tamamen farklı bir nedenle onun odasına gitmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünürken uykuya dalmakta kesinlikle zorlanmıştı.

Elinin tersiyle alnını sildi. Hayret bir şey. Bunu düşünürken bile terliyordu.

Odasında yakalanmanın utancından sonra, ona karşı taktik değiştirmeye karar vermişti. Açıkça şüpheli ya da duraksamalı bir şekilde çekici olmak yerine... cilveli olmaya karar vermişti. Ya da en azından iki erkek kardeşle büyümüş bir kızın olabileceği kadar cilveli.

Diğer bazı erkek hizmetkârların ona bakışlarından, o kadar da çekici olmadığını anladı. Ona bir iki kez güzel demişlerdi. Bay Baxter gibi yakışıklı birinin onun güzelliğinden etkileneceğinden şüpheliydi ama Baxter onu azarlamaktan ve onunla flört etmekten hoşlanıyor gibiydi. Onu kendi oyununda yenmeye karar vermişti.

Onu gördüğünde hizmetkârların salonuna daha yeni girmişti. Hizmetkârların yemek odasına açılan kapının yanında durmuş, bir omzunu kapının pervazına yaslamıştı. Onun bu özelliğini fark etmişti. Her zaman stratejik noktalarda durur, görünüşte dinlenir ya da aylaklık ederdi, ama onun izlediği izlenimini edinmişti.

Ama olsun, bugün onu arıyordu ve bulmuştu.

"Ah, Bayan Notley, iyi günler." Onu selamladı.

Bu fırsattan yararlanarak onu aşağı yukarı süzdü. Rahat pantolonu, siyah çizmeleri ve beyaz gömleğiyle her zamanki gibi iyi görünüyordu. En azından bugün

Bir boyunluk giymişti ve yarı yarıya düzgün görünüyordu. Ama gömleği kaslı karnına bastırduğunda Marianne gözlerini kaçıramadı.

Sertçe yutkundu ve aynı şekilde reverans yaptı. "İyi günler Bay Baxter."

Gülümsemesi neredeyse kadının içini eritiyordu. Bu adam neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Bu tamamen haksızlıktı.

Kendini kapının pervazından uzaklaştırdı ve tam boyunda durdu. "Copperpot'lar göl kenarında pikniğe gittiler. Ben de tam depoda kâğıt oynamak üzereydim. Sabır oynamayı planlıyordum ama onun yerine *Vingt-un* oynamaya ikna edilebilirim."

Ona göz kırptı. "Beni... seninle kâğıt oynamaya mı davet ediyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Anlaşılmıyor muydu? Çok özür dilerim. Bayan Notley, benimle depoda kâğıt oynamak ister misiniz?"

Etrafına bir göz attı. En yakınındaki diğer hizmetkârlar yemek masasındaki banklarda oturmuş, siyaset hakkında gürültülü bir tartışma yapıyorlardı. Bayan Cotswold'un kapısı kapalıydı.

Marianne tekrar Bay Baxter'a baktı ve dudağını ısırdı. Normalde boş zamanı olduğunda giysileri onarmak ve yatak odasının tertemiz olmasını sağlamak gibi şeyler yapardı. Spor yapmak için nadiren zaman ayırırdı. Ama neden olmasın? Belki de bir kez olsun eğlenmeliydi. Ve belki de bu, gizemli Bay Baxter hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. "Sanırım öyle."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni coşkunla boğuyorsun."

Bunun üzerine güldü. "Özür dilerim. Sadece bu tür şeylere alışık değilim.

kendim için zaman."

Başını ona doğru eğdi. "Evet, belki de öyle yapmalısın. Sana daha fazla gülmen gerektiğini söylemiştim. Sizi temin ederim ki bu oldukça hoş bir ses."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ona göz kırptı, güldüğünü tekrar fark ettiği için biraz utanmıştı ama flört etmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Leydi Wilhelmina'nın en inatçı taklidini yaparak kirpiklerini kırıştırdı

Aynadaki beyefendilerle konuşma alıştırmaları yaparken. "Bunu sadece çekici olmak için söylediğini sanıyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Çekici miyim?"

"Evet, öylesin ve bunu bildiğinden eminim," dedi ve onu koridordan küçük depo odasına kadar takip ederken tekrar gülerek.

İç çekti. "Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Ona kapıyı açtı ve kendisinden önce gelmesine izin verdi.

Onun yanından geçerek baharat ve şeker kokan küçük odaya girdi. Odanın ortasındaki küçük masanın iki yanında duran iki sandalyeden birine oturdu.

Bay Baxter ceketinin iç cebinden bir deste iskambil kağıdı çıkardı. Komikti. Dün gece onun odasını karıştırırken desteyi fark etmemişti. Onları yanında taşıyor olmalıydı.

Kartları karıştırmaya başladığında, deste elinde canlandı. Marianne'in kaşları havaya kalktı. "Daha önce de oynamıştın, hem de sık sık."

Hâlâ kartları bir uzman gibi karıştıran adam başını ona doğru eğdi. "Fark etmeniz çok zekice, Bayan Notley."

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

"Ah, ah, ah. O kadar hızlı değil. Şöyle oynayacağız. Her el için, kazanan diğerine bir soru soracak."

Marianne onu dikkatle izledi, bu teklifi düşünürken gözleri kısıldı. Bir yandan, bu tehlikeli bir oyun olabilirdi. Özellikle de Bay Baxter kâğıtları karıştırma becerisinin ona inandırdığı kadar iyiye. Öte yandan, kız iskambil oyununda onun bildiğinden ya da büyük olasılıkla şüphelendiğinden çok daha iyiydi.

Sonunda merakı galip geldi. Ona bazı soruları vardı ve tamamen kazanmaya ve onları sormaya niyetliydi.

"Pekâlâ Bay Baxter. Meydan okumayı kabul ediyorum," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Kartları karıştırmaya devam ederken, "Lütfen bana Nicholas deyin. Ne de olsa yatak odamdaydınız." Sözlerine bir göz kırpma ve pişmanlık duymayan bir sırtış eşlik ediyordu, bu da görünüşte uygunsuz olan işteğinin son derece normal görünmesini sağlıyordu.

İçini bir sıcaklık kapladı. Ama kendini en soğukkanlı ses tonuyla cevap vermeye zorladı. "Sanırım bana Marianne diyebilirsiniz..." Ona muzip bir sırtışla baktı. "Yatak odanıza girdiğimden beri. Ama lütfen diğer hizmetkârların önünde bana böyle hitap etme," diye ekledi.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi Marianne," diye cevap verdi bir kez daha göz kırparak.

Nicholas kartları çabucak iki deste halinde dağıttı: biri ona, diğeri de kendisine. Sonra elini kendi destesinin üstüne koydu ve ilk kartı çevirdi. Marianne de kendi kartını çevirdi. Her ikisinden de ikişer tane daha. "Ben kazandım!" diye ilan etti bir sonraki kart papaz olduktan sonra.

Marianne koltuğunda kaydı. Hayret. Tahmin ettiğinden daha iyiydi. Belli ki karşısında değerli bir rakip oturuyordu. Sorusuna cevap vermek için kararlılığını pekiştirdi. Umarım doğru cevap verebilirdi.

"Pekâlâ Nicholas," dedi, adının kulağa hoş gelmesinden hoşlanmıştı. dil. "Sorunuzu sorun."

Kartları tekrar karıştırmak için eline aldı. "Neden yatak odamdaydın? Ne bulmayı umuyordun?"

Başını yana eğdi ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Bu iki soru demek ve her el için sadece bir soru hakkınız var. Yanılmıyorsam kural buydu."

Ağzı bir sırtışa benzer şekilde yukarı doğru kıvrıldı. "Pekâlâ." Kartlar tekrar ellerinin arasında bir yay çizdi. "Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin. Dn yatak odamda ne bulmayı umuyordunuz?"

Çenesini kaldırdı ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "Ah, bilmiyorum," dedi, adam kartları ona dağıtırken kartları topladı. "şüpheli bir şey

belki... yanmış bir mektup gibi."

Yarım gülümsemesi tam bir gülümsemeye dönüştü. "Ne? Mektuplarını yakmıyor musun?"

"Genelde değil," diye cevap verdi ve ilk kartını ortaya koydu. Yine o kazandı.

Derin bir nefes aldı. "Sor bakalım."

"Leydi Courtney'nin yanından ayrılıp Copperpots'a nasıl geldin?"

Gözleri kısılmadan hemen önce irileşti. "Nasıl yaptın-?"

Desteyi ona doğru itti. "Şimdi, şimdi, sorular kazanan için."

Bu sefer kazanma niyetiyle desteyi eline aldı. Desteden bir tane çevirdi. Sonra bir tane daha. Bu sefer kadın kolayca kazandı.

Islık çaldı. "Görünüşe göre sen de kartlarda fena değilsin, Marianne."

Bu kez kartları topladı ve onun kendisine Hristiyan ismiyle hitap etmesinin ortasına ne yaptığını düşünmemeye çalıştı. "Bana ağabeyim öğretti. Bu konuda mükemmeldi."

Nicholas'ın gözleri hemen kısıldı. "Ondan geçmiş zamanda bahsettiniz. Kardeşiniz öldü mü?"

Başını iki yana salladı, kendini acı veren anıyı uzaklaştırmaya zorladı. "Sanırım soru sorma sırası bende Nicholas."

"Haklısın." Başını eğdi. "Bana ne soracaksın?" "Brighton'da Leydi Courtney için çalıştığımı nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Hizmetkârların dedikodularını asla hafife alma." Kartları geri aldı ve bir sonraki eli dağıtmadan ve kazanmadan önce bir kez daha karıştırdı.

Marianne başka bir soruyu yanıtlamaktan vazgeçerek içini çekti.

"Bir erkek kardeşten bahsettiniz. Başka bir ailen var mı?" diye sordu.

"Vardı. Annem ve babam öldü. Geriye kalan tek ailem en büyük kardeşim David."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Nicholas, tekrar gülümseyip sormadan önce gerçekten endişeli görünüyordu. "David de kâğıt oynuyor mu?"

Sandalyesine geri oturdu. "Bu başka bir soru ve henüz bir sonraki elimizi oynamadık."

Şaşkın adam bir sonraki eli de kazandı ama David'in kâğıt oyunlarındaki becerisi hakkındaki sorusunu tekrarlamayarak onu şaşırttı. "Geçen gün bana hiç söylemedin. Nasıl bir küçük kızdın sen?"

Gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. "Neden böyle bir şeyi bilmek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer bilmek istiyorsan... Ben meraklı ve maceracı biriydim. Kardeşlerimi her yerde takip ettim ve onların yaptığı her şeyi yaptım. Bana nasıl delikanlı olunacağını öğrettiler. Ağaca tırmanmayı, ip bağlamayı ve silah kullanmayı bilirim."

"Öyle mi?" Nicholas ıslık çaldı. "Senin hakkında bu beni neden şaşırtmıyor? Kart oyunlarındaki yeteneğini de gördüm zaten."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz bir sonraki eli ustalıkla kazanmıştı. "Evet, bana da nasıl kâğıt oynanacağını öğrettiler," dedi bir kahkaha daha atarak.

"Kız kardeşin yok o zaman?" diye sordu sonra.

"Hayır, sadece üçümüzdük ve araya başka bir soru sıkıştırdığını fark etmediğimi sanma."

"Görünüşe göre sana iki cevap borçluyum," diye yanıtladı.

Kartları bıraktı ve ona baktı. "Neden çocukluğumu öğrenmek istiyorsun?"

Nicholas önündeki kartları karıştırdı. "İnsanların çocuklukları genellikle sırlarını açığa çıkaran anahtarlardır. Sizinkinden neden bu kadar güvensiz olduğunuzu öğrenmeyi umuyordum."

Parmak uçlarını masanın üzerinde gezdirdi. "Eğer çocukluklar sırların kilidini açan anahtarlarsa, o zaman sana bir sonraki sorum bu. Çocukluğun nasıldı?"

Yüzü karardı ve gülümsemesi kayboldu. "Çocukluğum çabuk bitti," diye ısırdı.

Adamın ona daha fazlasını anlatmaya niyeti olmadığını hissetti ve odanın neşesi kaçmıştı. Aralarındaki dostluğu yeniden tesis etmeyi umarak kartları topladı ve karıştırdı. Ellerinde hızla canlandılar.

Gülümsemesi geri döndü ve tekrar ıslık çaldı. "Görünüşe bakılırsa kardeşin sana nasıl ayak sürüyeceğini de öğretmiş."

"Elbette," diye yanıtladı ve kartları hızlıca her birine dağıttı. Bir sonraki eli o kazandı.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek, "sıradaki sorunuz nedir?" "Hayaliniz nedir?"

Gözleri büyüdü. "Rüya mı? Rüya gördüğümü kim söyledi?" Gülmeye çalıştı ama sesi çıkmadı.

"Yapma Marianne, herkesin bir hayali vardır."

Oturduğu yerde kıpırdandı. Nedense ona gerçeği söylemek istiyordu. Bunu birkaç saniye daha düşündü. Pekâlâ. Gerçek buydu. "Eskiden evlilik ve aile hayalleri kurardım," dedi sesinde hüznü bir tonla.

"Öyle mi?" Kaşları çatılmış bir halde kızın yüzünü inceledi.

"Evet." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ama kardeşim öldürüldüğünde her şey değişti."

CHAPTER THIRTEEN

L Beau o gece yemek yedikten sonra karyolasında uzanmış, bir kolunu başının altında kavuşturmuş, gözlerini tavana dikmişti. Yanındaki masanın üzerindeki tek mumun ışığı duvarda gölgeler oluşturdu. Pencereden hafif bir esinti süzülüyor ve çayırdaki cırcır böceklerinin sesi düşüncelerine eşlik eden sabit bir uğultu sağlıyordu.

Marianne'le oynadığı kâğıt oyunu, aşçı için birkaç çuval un getirmek üzere depoya gelen bir çift uşak tarafından yarıda kesilmişti. Beau, Marianne'e kardeşinin öldürüldüğünün ortaya çıkmasıyla ilgili daha fazla bir şey sorma fırsatı bulamamıştı. Ama bu kesinlikle onun hakkında bazı şeyleri açıklıyordu.

Bir cinayet insanı pekâlâ güvensiz yapabilirdi. Ama kardeşine ne olmuştu? Onun öldüğünden ilk bahsettiğinde Beau basitçe bir asker olduğunu ya da vereme veya aynı derecede korkunç bir hastalığa yakalandığını düşünmüştü. Kendisi Yarımada'daki savaş alanlarından birinde hiç bulunmamış olabilirdi ama iş hayatında bir ömre yetecek kadar ölüm görmüştü. Savaş ya da hastalık, onun deneyimine göre genç erkeklerin olağan ölüm nedenleriydi.

Beau'nun bugün ona tam olarak ne olduğunu sorma şansı olmamıştı ama onun hakkındaki gerçeği öğrenmeye biraz daha yaklaşmış olsa da Marianne onun için hâlâ bir gizemdi. Gardını düşürmüş olabilirdi.

Onunla arkadaş olabilecek kadar yakındı ama hâlâ sırlar sakladığına şüphe yoktu. Kardeşinin başına gelenlerin bunların en küçüğü olabileceğinden şüpheleniyordu. Bu öğleden sonra onun konuşmasını dikkatle dinlemiş ve lehçesinin etkilendiğine ikna olmuştu. Neden gerçekte olduğundan daha az konuşuyormuş gibi davransın ki?

Onunla ilgili kuşkularına rağmen, ondan etkilenmişti. Hem de çok, gülünç derecede etkilenmişti. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Kadının kendinden bu kadar emin, zeki ama aynı zamanda kırılgan olmasının karışımında daha önce hiçbir kadında karşılaşmadığı bir şey vardı.

Ancak ona duyduğu çekim, bir görevin ortasında olduğu ve aklını işine vermesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ondan etkilenmek rahatsız ediciydi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Diğer uşaklarla yakınlaşmaya ve onlara sorular sormaya odaklanması gerekiyordu. Copperpot, Hightower ve Cunningham'ın çalışma odasındaki konuşmalarından beri aralarında başka hiçbir temas olmamıştı. Adamların kendilerinden fazla bir şey öğrenebileceğinden şüpheliydi.

Kapısının çalınması Beau'yu düşüncelerinden uyandırdı. Ayağa kalkmak ve kapıyı açmak için kendini yataktan aşağı itti.

"Seni görmek güzel Bell. Hâlâ uşak rolü mü yapıyorsun?" Clayton'dı. Adam soruyu koridordan, Beau'ya gür bir ses gibi gelen bir sesle sormuştu.

Beau çok daha sessiz bir tonda, "Gel buraya Clayton," diyerek arkadaşını hızla odasına soktu. "Ve o lanet sesini alçalt. Belli ki casus olmak için biçilmiş kaftan değilsin."

Clayton'ın içeri girmesi için kenara çekilirken, Beau göğsünde filizlenen hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştı. Nedense kapıyı çalanın Marianne olmasını ummuştu. Tabii ki gecenin bu saatinde yatak odasının kapısını çalmazdı ama yine de bunu dilemekten kendini alıkoyamıyordu.

Clayton, sanki bu hareketi az önceki yüksek sesle konuşmasını telafi edecekmiş gibi sessizce odaya girdi. "Özür dilerim, ihtiyar delikanlı," dedi Clayton. "Belli ki yemekte şarabı biraz fazla kaçırmışım."

Beau kapıyı arkasından kapattı ve yüzünü ona döndü. "Neden buradasın?"

"Başka bir mektupla geldim." Clayton ceketini sıvazladı ve bu kez çok daha sessiz bir tonda konuştu. "Akşam yemeğinden önce geldi. Okumak için sabaha kadar beklemek istemeyeceğinizi düşündüm."

Clayton ceketinin iç cebinden mektubu çıkardı ve Beau mektubu kaptığı gibi yırtarak açtı. Bu sefer bekleyecek değildi. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi, bu mektup da İçişleri Bakanlığı'ndan geliyordu. Sonunda işe yarar bir şey bulduklarını umabilirdi. Gözleri tek sayfayı hızla taradı.

BAXTER,

İşinize yarayabilecek iki bilgiyi ortaya çıkardık. Birincisi, Bay August Wilson haince planların tartışıldığı bilinen bir kulübün üyesi olduğu için zan altında; ve ikincisi, Brighton'dan Bayan Marianne Notley'e dair hiçbir kayıt bulamadık. Leydi Courtney ile çalışma kaydından önce, böyle bir kişi yok.

Bay Thomas Broomsley'i araştırmaya devam ediyoruz ve yakında sizin için daha fazla bilgiye sahip olmayı umuyoruz.

"İYİ Mİ?" Clayton kaşlarını sallayarak sordu.

Beau masanın üzerinde hâlâ titreyen muma doğru iki adım attı ve mektubu yakmaya başladı. "Sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Clayton içini çekti ve omuz silkti. "Ben de öyle demeni bekliyordum ama yine de sormak zorundaydım." Vikont ona sıırttı.

"Bunu bana hemen getirdiğiniz için teşekkür ederim." Beau yanmaya devam eden mektubu işaret etti, küçük siyah küller pirinç mumlukta yüzüyordu.

"Benim için zevkti," diye yanıtladı Clayton. "Merak etmeyin, kendim çıkarım." Döndü, kapıyı açtı ve dışarı çıktı, en azından geldiğinden çok daha sessiz bir şekilde ayrılmıştı, Tanrı'ya şükür.

Beau mektubu yakmayı bitirdi. Alevin içine bakarak mektubun içeriğini düşündü. Wilson hakkındaki haberler onu hiç şaşırtmamıştı. Zaten uşaktan şüphelenmişti. Ama Marianne Notley diye biri yok muydu? İçişleri Bakanlığı yanılıyor muydu?

Bu fikri çabucak bir kenara bıraktı. İçişleri Bakanlığı bu tür konularda nadiren hata yapardı. Bu doğru olmalıydı. Birlikte vakit geçirdiği genç kadın her kimse, adı Marianne Notley değildi. Onunla ilgili herhangi bir şey görüldüğü gibi miydi?

Tam mumu söndürüp karyolasına geri dönmek üzereydi ki kapı bir kez daha çalındı. İki adımda kapıya ulaştı ve yırtarak açtı. "Bak, Clayton, deniyorum-"

Beau kısa bir süre durdu. Karşısında duran Marianne'den (ya da adı her neyse) başkası değildi. Mavi elbisesini giymişti ama önlüğü yoktu ve her zamanki düzenli topuzundan birkaç tutam saç dökülmüştü. Başını koridora doğru uzattı ve iki tarafa da baktı. Orada kimse yoktu ve tüm kapılar kapalı görünüyordu. Kararını verdi. Onu doğrudan kendi odasına çekti ve kapıyı kapattı.

Onu kollarının arasına aldı, sabitledi ve geri çekildi. Kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kastettiğinden daha sert bir sesle.

Elleriyle eteklerini düzeltti ve çenesini kaldırdı. "Ben... ben... seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında?" Kollarını önünde kavuşturmuş, çıplak ayaklarıyla tahta döşemeye vuruyordu.

"Sen... kızgın mısın?" diye başladı, yüz hatlarını dikkatle inceleyerek.

"Belki de öyleyimdir. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun, *Marianne*?" Alay edercesine adını vurguladı.

Kapıya doğru döndü. "Sanırım gideceğim. Buraya gelmek bir hataydı."

Çenesini sıktı. "Bu gece oyun oynayacak havada değilim."

"Oyunlar mı?" Ona doğru döndü ve kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi davranma. Ve şu aksanı da bırakabilirsin, en azından benim önümde."

Döndü ve kapıyı çekerek açtı. Adamın eli kapıya çarparak tekrar kapattı. "Bir kez olsun doğruyu söyle," diye hırladı kulağına.

Yüzü hâlâ kapıya dönüktü, derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. "Benden ne istiyorsun, Nicholas?"

İşte. En azından sonunda gerçek aksanıyla konuşmuştu. Sözleri özenle kültürlendirilmişti. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun Kaliteli olduğuna bile inanabilirdi. "Odama geldin," diye bağırdı. "Asıl soru şu, *benden* ne istiyorsun?"

"Bilmece gibi konuşuyorsun." Yüzünü yana, ondan uzağa çevirdi.

"İyi o zaman." Öne doğru eğildi ve tekrar kızın kulağına fısıldadı. "Açık konuşayım. Brighton'dan 'Bayan Marianne Notley' diye biri olmadığını öğrendiğimi söylesem?"

Kadının vücudunun donduğunu hissetti. Sonra derin bir nefes aldı, döndü ve onun bakışlarıyla buluştu. Parlak mavi gözlerinde çelik gibi bir kararlılık ve kendisinininkiyle eşleşen bir azim vardı. "Eğer bana bunu söylediyse," diye cevap verdi basitçe, gözleri mavi ateşle parlayarak, "o zaman sana sormak zorundayım, '*Bell*' kim ve neden Lord Clayton'ın evinde bir uşak olarak '*rol*' yapıyorsun?"

CHAPTERFOURTEEN

Marianne, Nicholas'ın kapısına onu tehdit etmek için gelmemiştir ama Nicholas takma adını söylediği anda başka seçeneği olmadığını anlamıştı. Lord Clayton geldiğinde daha önce koridordaydı. Sırtını duvara dayamış ve Nicholas'ın kapısını çalıp içeri girmesi için geçen birkaç dakika boyunca nefes almayı reddetmişti. Clayton'ın ona 'Bell' diye hitap ettiğini ve hâlâ 'rol yapıp yapmadığını' sorduğunu duyduğunda çok şaşırmıştı.

Hızla odasına dönmüş ve Lord Clayton'ın kattan ayrılmasını bekleyerek kapısından dışarı bakmıştı. Sonra sessizce buraya doğru ilerledi. Nicholas'a ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü ona açıkça kızdıktan sonra, ona mükemmel bir fırsat vermişti.

Yakışıklı yüzündeki öfke hemen boşaldı. "Kulak misafiri mi oldun?" Bakışlarını yere indirdi ve nefesinin altında küfretti.

Sırtını kapıya dayadı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Öfkelenme sırası ondaydı. "Evet ve söylemeliyim ki ikiyüzlü olmak yerine mağdur taraf olma konusunda oldukça ikna edici bir iş çıkardın."

"İkiyüzlü mü?" diye yankılandı.

"Sen kendi kimliğin hakkında açıkça yalan söylerken beni kimliğim hakkında yalan söylemekle suçlamıyor musun?"

Dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. Sağ elini boynunun yan tarafındaki kapıya dayadı ve öne doğru bir adım attı. Sol işaret parmağıyla Marianne'in gözünün kenarındaki yumuşak deriyi, elmacık kemiğini ve dudaklarının kenarını yokladı. "Kimsin sen?" diye fısıldadı, Marianne'in birçok masum kadının sonunu getirdiğine ikna olduğu bir sesle.

Ürperdi ve gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi. Oh, Tanrım. Eğer onu baştan çıkarmaya çalışacaksa, bunu başarabilirdi. Bu adamı tanımadığını kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Herhangi biri olabilirdi. Tehlikeli biri olabilirdi. Kalbi için tehlikeli olabileceğini zaten biliyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, kendini onun ağırlaşmış bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Adam onun üzerinde yükseliyordu. Eğilerek sağ kolunu başının üstündeki kapıya dayadı. İşaret parmağı önce çenesine, sonra boynuna doğru ilerlemişti ve şu anda elbisesinin yakasının hemen üzerinde teninde küçük sıcak daireler çiziyordu.

"Önce bana kim olduğunu söyle," dedi ateşli bir fısıltıyla.

Gülümsemesi genişledi ve başını yavaşça ileri geri salladı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Hayır. A. Chance."

"Pekâlâ," diye nefes aldı, adamın kendisini öpmesini umutsuzca istiyordu. "O halde kimliklerimiz bir sır olarak kalacak gibi görünüyor."

Gözlerini adamın buz mavisi havuzlarına dikerken derin nefes alış verişleriyle birlikte göğüsleri inip kalkıyordu. Sol eli boynunu okşamaya devam etti ve daha fazla dokunmasına izin vermek için başını yana eğdi.

Başını eğdi. "Tadına bakabilir miyim?"

Cevap veremedi, sadece başını sallayabildi. Dudakları 'evet' kelimesini oluşturdu ama sesin boğazından çıkmasını sağlayamadı. Adamın ağzı boynundaki nabza doğru indiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Adamın sıcak dili köprücük kemiğine değdi ve sonra kulağının hemen arkasındaki hassas noktaya doğru ilerledi. Sonra dilini kulak memesinin hassas yarığına daldırdı ve kadın ürperdi.

"Şşşt," diye fısıldadı.

Marianne nefes alışını kontrol etmeye çalıştı ama çok ileri gitmişti. Adamın ağzı yanağının derisi boyunca ilerleyip dudaklarını bulduğunda neredeyse arzudan nefes nefese kalmıştı. Dudakları onunkilerle buluştuğu anda inledi. Adam onu kapıya doğru itti ve kendini onun içine bıraktı. Dili kadının ağzına daldı ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak hissettiği tüm tutkuyla onu öptü. Onu Lord Copperpot'un yatak odasında gördüğü andan beri bunu istiyordu. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne gerçek kimliklerinin, ne de birbirlerine söyledikleri yalanların. Onu sadece, bir kadının kendisini arzuya boğan bir erkeği istediği gibi istiyordu.

Öpücüğü durmadı. Bunun yerine daha da derinleşti ve sol eli kızın beline doğru kayarak elbisesinin üzerinden acımasızca kalçasını okşadı. Aşağı eğildi ve elbisesinin altından yakaladı, elinin ayak bileği, bacağı ve çıplak uyluğu boyunca ilerlemesine izin verdi. Kadın ürperdi ve kollarını adamın boynuna daha da sıkı doladı.

Onu kaldırdı ve sırtını sertçe kapıya yasladı. Kalçaları ayrıldı ve kalçalarıyla adamın kalçalarına sarıldı. Onu belinden tuttu ve hızla masaya doğru çevirdi. Kolunun bir hareketiyle masanın üzerindeki birkaç eşyayı yere fırlattı ve onu masanın üzerine oturtup kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirdi. Onu sırtından kavradı ve sertçe kendine doğru çekti. Kadın inledi ve başı geriye düştü. Boyu nedeniyle masanın seviyesi mükemmeldi. Artık onu kollarıyla desteklemiyordu, elleri eteklerinin altından yukarı doğru hareket etti ve dizlerini okşadı ve sonra uyluklarının dışını okşadı.

Marianne mutluluk verici bir arzu dünyasında kaybolmuştu. Meme uçları sertleşmişti ve eteklerinin altında ıslaktı ve onun için hazırdı. Oh, Tanrım. Eğer adam aletini çıkarıp onu hemen şimdi kendine bağlarsa, Marianne bunu isteyecekti. Hayır demezdi. Şu anda hayır diyemezdi. İstemiyordu da zaten.

Sol eli aşağı inerek elbisesini bir göğsünden çekip aldı. Çok geçmeden ağzı da onu takip etti. Kadın aşağı baktı. Adamın başının göğsünü emdiğini gördü.

göğüs o kadar erotikti ki Marianne haykırmak istedi. Dili göğüs ucunu acımasızca ileri geri oynattı ve sert küçük yumruyu ağzına alıp yumuşak bir şekilde ısırdığında, çenesini sıkıp sırtını kamburlaştırdı.

Adamın sol eli kadının üst giysisinin altından, kalçalarının arasından geçip onu samimi bir şekilde ayırdığında, kadının başı öne düştü. Öpücüğü dudaklarından hiç ayrılmadı. Onun için yanıp tutuşuyordu ve parmağı bacaklarının arasındaki zevk yumrusunu bulup onu mükemmel küçük dairelerle ovmaya başladığında, kadın tekrar haykırdı ama adamın ağzı sesi yuttu.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Çok güzelsin. Sana dokunmama izin ver."

Tek yapabildiği zayıfça başını sallamak oldu. Ağzı tekrar onunkini buldu, dili her seferinde daha derine iniyordu. Kalçaları huzursuzlaştı. Onu içinde hissetmek istiyordu ama adam onu yatağa götürmek için hiçbir hamle yapmamıştı.

Ondan bunu istemeli miydi? Hayır. Önce adamın vücuduna başka neler yapabileceğini öğrenmek istiyordu. Adam bir virtüözdü ve kadın da onun enstrümanıydı. Adamın parmağı kadının göbeğine nazıkçe saldırmaya devam etti ve bir başka parmağı kadının içine girdiğinde, kadın kalçalarını masadan kaldırdı ve bacaklarını adamın kalçalarına sıkıca sardı. Yavaşça, başparmağı onu daireler çizerek ovmaya devam ederken ve hünerli parmağı ıslak sıcaklığına girip çıkmaya devam ederken onu ahşap yüzeyin üzerine geri yerleştirdi.

Ağzı kızın kulağına gitti. "Gelmeni istiyorum," diye fısıldadı. Artık isimlerin ötesindeydiler. İkisinin de ne yaptığı ya da söylediği umurlarında değildi. Önemli olan tek şey bacaklarının arasındaki ısrarlı zonklama ve içinde patlamak üzere olan acıydı.

Bir an daha ve... patladı. Binlerce parçaya bölündü, ıçığı boğazında düğümlendi. Ağzı onu yutmak için geri döndü ve dili kadının ağzını tekrar harap etti. "Tanrım, evet," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Olacağını bildiğim kadar tutkulusun."

Nefes alışları sıcak, ağır pantolonlarla geliyordu. Yıldızların arasından fırladığı yerden Dünya'ya geri dönerken konuşamıyor, zar zor düşünebiliyordu.

Ellerini çekti ve yanağına öpücükler kondurdu.

Ona baktı, göğsü hala inip kalkıyordu, neredeyse çaresizdi. Az önce ona ne yapmıştı? Ve neden orada durmuştu?

"Ben... masum değilim," dedi, nefes alışları sertleşmişti. Bunun bir itiraf gibi görünmesini istememişti ama öyle olmasından korkuyordu.

Alnını onunkine bastırdı ve sinsî gülümsemesi geri döndü. "Olabilir tatlım," dedi. "Ama ben adını bilmediğim kadınlarla yatmam."

Odanın kapısını açıp dışarıya bakmadan önce, adam ondan uzaklaşarak onu sersemlemiş bir halde bıraktı ve kadın korsesini göğsünün üzerine geri çekecek zamanı ancak bulabildi.

"Her şey yolunda," dedi ve onu masadan kaldırıp nazikçe koridora bıraktı. Başına bir öpücük kondurduktan sonra şöyle dedi. "Eğer daha fazlasını istiyorsan, bana gerçek adını söylemen gerekecek."

Ve sonra o alçak herif, yatak odasının kapısını yüzüne kapatacak kadar küstahlaştı.

CHAPTER FIFTEEN

Beau arkadaşlarının söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyordu. Şu anda Clayton'ın çalışma odasındaydılar ve Beau pencereden dışarı bakıyordu. yağmurlu çayırda, dün gece Marianne'le sevişmeyi ne kadar çok istediğini düşünüyordu.

Beklenmedik karşılaşmalarından başka bir şey düşünemiyordu. Aslında *beklenmedik* kelimesi bunu tam olarak karşılamıyordu ama şu anda aklına daha iyi bir kelime gelmiyordu. İçişleri Bakanlığı'ndan gelen mektubu okumasından Clayton'a kulak misafiri olmasına kadar bütün akşam yaşananlar beklenmedikti ve ondan sonra olanlar da beklenmedik olmanın *ötesindeydi*. Sertleşmeden bunları düşünemiyordu. Kahretsin. Şu anda sertleşmişti. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Dün gece yaptığı şeyi neden yaptığını hâlâ bilmiyordu. Belli ki kadın onunla yatmaya hazır ve istekliydi ve Tanrı biliyordu ki, dün gece Marianne'i istediği kadar istediği biri bir yana, bir kadını yatağa atmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama her şeyde bir yanlışlık vardı.

Bu sabah uyandı ve ne olduğunu anladı. Suçluluk duygusu. Suçluluk hissetti. Gerçek, doğru, suçluluk. Ve yaşamak için yalan söyleyen biri için suçluluk duygusu pek de aşına olduğu bir duygu değildi.

Marianne haklıydı. Dün gece tam bir ikiyüzlüydü. Onu suçladığı şeylerin aynısından kendisi de suçluyken ona karşı öfkeli ve suçlayıcı davranmıştı: kimliği hakkında yalan söylemek ve sırları olmak. Kız bunu ona göstermiş ve o da kendi tutarsızlığı ve at kışını andıran davranışlarıyla yüzleşmişti. Dün gece ellerini ondan tamamen uzak tutmalıydı. Ama yapamamıştı.

Durduğu anda durmuş olması lanet bir mucizeydi. Ama bir noktada gözlerini açıp onun çillerini ve muhteşem yüzünü görmüş ve o lanet olası suçluluk duygusuna kapılmıştı. Ondan faydalanmaya hakkı yoktu. Ona yalan söylüyor olabilirdi ama o da ona yalan söylüyordu.

Daha önce hiçbir kadınla sahte bahanelerle sevişmemişti ve şimdi de buna başlamayacaktı. Doğru, onları baştan çıkarmış, öpmüş, onlara sözler verdirmiş ve onları memnun etmişti. Ama dürüstçe söyleyebilirdi ki, kendisinin gerçekte kim olduğunu bilmeyen bir kadını asla yatağına almamıştı. Böyle bir şey yapmak ona kesinlikle yanlış geliyordu.

Marianne konusunda böyle bir hata yapmak istemiyordu. Marianne, bilgi almak için etkilemeye çalıştığı yalnız bir politikacının karısı değildi. Onun gerçek adını bilmiyor olabilirdi ama bu alıngan kızıla karşı gerçek hisler beslediğini biliyordu. Böyle bir oyun sırasında hissettiklerinden farklıydı. Ondan etkilenmişti. Onun ilgisini çekmişti. Ama en önemlisi, ondan *hoşlanıyordu* ve onun da kendisinden hoşlanmaya başladığına gerçekten inanıyordu. Bundan faydalanmak ikisine de haksızlık olurdu.

Onu salona soktuğunda yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. O bakışı asla unutamayacaktı. Ama sonra irkildi. Onu hiç affedecek miydi?

"Hâlâ içeride misin Bell?" Worthington'ın sorusu sonunda Beau'yu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Arkadaşlarıyla yüzleşmek için irkilerek pencereden döndü. "O da neydi öyle?"

"Aman Tanrım, dostum. Hiç dikkatini vermiyorsun. Hâlâ içeride misin diye sordum. Kimse senin gerçek bir vale olmadığını fark etmedi, değil mi?" Worth tekrarladı.

Buna nasıl cevap verilir? Kahretsin. Arkadaşlarına Marianne Notley'nin (ya da gerçekte her kimse onun) söylediği kişi olmadığını keşfettiğini söylemeli miydi? Gerçi bu tek başına onu oyundan diskalifiye etmezdi. Hizmetçi olmadıklarını öğrenmemesi gerekenler ilk kez evlenecek olanlardı ve o zaman bile bu konuda biraz belirsizlik vardı. Worth'un eski sevgilisi onu ahırda bulmuştu ve (Worth'un açıklamayı reddettiği) bir nedenden dolayı kimliği konusunda sessiz kalıyordu.

Beau, Marianne'in bu konuda sessiz kalmasını sağlayabilirse benzer bir anlaşmaya hak kazanacaktı. Ve işte sorun da buradaydı. Dün gecedan beri onu görmemişti ve ayrıldıklarında Marianne onunla mutlu olmaktan çok uzaktı. Bildiği kadarıyla, gecenin geri kalanını ve bu sabahı dinleyen herkese onun söylediği kişi olmadığını söyleyerek geçirmişti. Onunla tekrar konuşma fırsatı bulana kadar sırrını saklayıp saklamadığını bilmesine imkân yoktu, ki ilk fırsatta bunu yapmaya niyetliydi.

Arkadaşlarına o anda verebileceği en dürüst cevabı vermeye karar verdi. "Sanırım bu doğru."

Kendall kaşlarını kaldırdı. "Bunun doğru olduğuna *inanıyor* musun?"

"Doğru," diye cevap verdi Beau, bileğini arkadan kavrayıp topuklarının üzerinde sallanarak.

"Biri seni tanımış gibi görünüyor," dedi Worth, yüzünde olumlu bir sırıtışla.

"Mükemmel," dedi Clayton, "Sona kalan sen olursun diye düşünmüştüm Bell. İlk sen çıkarsan bu işi kazanma şansım çok daha yüksek."

"Bildiğim kadarıyla ilk ben çıkmadım," diye açıkladı Beau, "ve eğer öyleysem, bunun için seni suçlamalıyım."

Clayton gözlerini kırıştırdı ve bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

Beau başını salladı. "Yani, dün gece kapıma gelip tüm katın duyacağı şekilde kimliğim hakkında bağırdığın için hizmetçilerden biri bana bunu sordu."

"Oh, hayır. Bana ne dediğimi hatırlat," dedi Clayton yüzünü buruşturarak.

Beau kaşlarını kaldırdı. "Dedin ki, 'İşte buradasın Bell. Hala uşak rolü mü yapıyorsun?'"

"Hayır!" Clayton'ın nefesi kesildi. "Lanet olsun. O son kadeh şarabı içmemem gerektiğini biliyordum."

Beau kollarını göğsünde kavuşturarak, "Artık çok geç," diye cevap verdi. "Beni kim duydu?" Clayton bir sonraki soruyu öğrenmek istiyordu.

"Bayan Marianne Notley," diye yanıtladı Beau. Onun gerçek kimliğini öğrenene kadar arkadaşlarına onun söylediği kişi olmadığını söylemenin bir yararı yoktu. Ayrıca, onun sırrını saklamasını istiyorsa, kendisinin de sırrını saklaması gerekiyordu.

Kendall kaşlarını çattı. "Senin dikkatini dağıtan hizmetçi mi?"

Kont bunun yarısını bile bilmiyordu. "Aynen öyle," diye yanıtladı Beau sıkı bir gülümsemeyle.

"Oh, bu harika." Worth'un kahkaha sesi Clayton'ın masasının arkasındaki ahşap kitap raflarında yankılandı.

Beau arkadaşına hoşnutsuz bir bakış atarak, "Bunda bir mükemmellik göremiyorum," diye cevap verdi.

Worth masanın önündeki kulüp sandalyelerinden birine kaydı. "Güvensiz ve şüpheli olan kadın, senin söylediğin kişi olmadığını öğrenen kadın. Bunun olabildiğince mükemmel olduğunu söyleyebilirim."

"En azından bunda bir mizah bulmana sevindim." Beau başını salladı.

"Kimseye söyleyecek mi?" Kendall şöminenin önünde volta atarken sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı Beau. "Bu yüzden hâlâ oyunun içinde olduğuma *inanıyorum* dedim."

"Hmm." Clayton elleriyle safır yeleşini düzelitti. "Bu işleri karmaşıktırıyor. Bu kadar gürültü yaptığım için özür dilerim Bell."

Bell iç çekerek, "Onu bulmalı ve kimseye söylemeye niyeti olup olmadığını sormalıyım," diye cevap verdi.

"Onunla konuşmadıysan bildiğini nereden biliyorsun?" Worth alnı çatık bir şekilde sordu.

Beau, "Şöyle diyelim, bildiğini açıkça belirtti, ama biz, öhöm, konunun ince noktalarını tartışmadık," diye cevap verdi.

Üç adam da kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Kendall. "Sizden haber bekleyeceğiz. Başka ne öğrendin Bell? Hainler hakkında?"

Beau başını sallayarak, "Korkarım çok az," diye cevap verdi. "Ama bu akşam dördüncü katta bir akşam yemeği ayarladım. Sadece üst düzey hizmetkârlar katılacak. Bay Wilson da orada olacak. Ona bazı önemli sorularım var."

CHAPTER SIXTEEN

Marianne, Nicholas'ın bütün gün onu yalnız bırakmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Ama hava hiç yardımcı olmamıştı, bu yüzden Copperpots Günün büyük bir kısmını içeride geçiriyor ve hizmetkârlarının neredeyse sürekli ilgisine ihtiyaç duyuyorlardı.

Marianne ve Nicholas sadece kahvaltı getirirken ve oturma odalarına bakarken birbirlerinin yanından geçiyorlardı ama hiç konuşma fırsatı bulamamışlardı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Marianne adamın bariz öfkesinden biraz keyif alıyordu. Dün gece ona yaptıklarından, onu dünkü süt şişesi gibi koridorda bırakmasından sonra, kendisi de biraz haşlanmayı hak ediyordu.

Şimdi dördüncü katta, Bayan Cotswold'un yatak odasına bitişik geniş bir oturma odasında, üst kat hizmetçilerinin yemeğindeydiler. Alt kattaki hizmetkârlar bodrum katındaki hizmetkâr merdivenlerinden aşağı yukarı yemek ve şarap taşımakla meşguldüler.

Marianne, Lord Cunningham'ın uşağı Bay Wilson'ın yanına oturmak gibi bir hata yapmıştı. Onunla konuşmak neredeyse bir lamba direği kadar eğlenceliydi. Ona Lord Hazretleri'yle ne sıklıkla seyahat ettiğinden yakın zamanda Kıta'ya gidip gitmediklerine kadar her şeyi sorarak sorularını tüketmişti.

"Yarımada'da bir savaş var Bayan Notley," diye cevap verdi yaşlı huysuz. "Farkında değilseniz diye söylüyorum."

Dilinin ucuna gelen kaba sözleri söylememek için yanağını ısırđı; onun yerine, "Gayet farkındayım Bay Wilson, teşekkür ederim. En büyük kardeşim şu anda orada."

"Kardeşiniz orduda mı?" Bay Wilson'ın karşısında oturan ve adama sorular sormak için üzerine düşeni yapan Nicholas bu soruyu ona yöneltti.

O ana kadar, bütün akşam birbirlerine neredeyse hiç bakmamışlardı. Onun kendisine bakmamak için elinden geleni yapıp yapmadığını merak ediyordu, tıpkı kendisinin de ona bakmamak için elinden geleni yaptığı gibi. Zaten bir kadeh şarabı çok fazla içmişti, bu da tehlikeliydi. Fazla içmemeliydi ama sinirleri onu alt etmişti. Nicholas'ın karşısında oturmak onu germişti. Nicholas'ın dün gece vücuduna yaptıklarına dair anılar *en* uygunsuz zamanlarda zihninde yanıp sönmeye devam ediyordu. Bu da yetmezmiş gibi, Bay Lamppost'un yanında oturmak ayık kalma niyetinin tabutuna çivi çakmıştı.

Şarap kadehini kaldırdı ve boğazını temizleyerek kendini Nicholas'ın bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Evet, en büyük ağabeyim orduda subay."

"Bir subay mı?" Nicholas kaşlarını kaldırdı, belli ki etkilenmişti. "Evet, komisyonunu *hak etmişti* ama," diye açıkladı.

Nicholas başını sallayarak, "Elbette," diye cevap verdi.

Diğer hizmetkârlar da başlarını salladı. Onların sınıfı, bir asilzadenin oğlunun genellikle ordunun üst kademelerine para ödeyerek girdiğini, hiçbir bağlantısı olmayan fakir bir adamın ise bunu hak etmesi gerektiğini biliyordu.

Nicholas, "Hizmetlerinden dolayı ona şapka çıkarıyorum," diye devam etti. Bay Wilson nefesinin altından homurdandı.

Marianne masaya servis yapan uşağın şarap kadehini bir kez daha doldurmasına izin verdi. Nicholas'a bir göz attı. Kesinlikle rahatsız görünüyordu. Güzeldi. Bunu hak etmişti. Marianne'in kendisine 'Bell' dendiğini ve uşak rolü yaptığını tüm masadakilere söyleyip söylemeyeceğini merak ettiğine şüphe yoktu. Ona her şeyi anlatma niyetindeydi.

kıvrınmaya devam etti. Ama onda bir şey fark etmişti - herkesin önünde sorabileceği bir şey.

"Bu gece içmiyor musunuz Bay Baxter?" Onun cevabını beklerken kendi şarap kadehinden bir yudum aldı.

"Ben içki içmem." Cevap basit ama kısaydı ve ses tonunda altta yatan kontrolü hissedebiliyordu. Belli ki bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu.

Dikkatini hemen Bay Wilson'a çevirdi. "Wilson, Lord Cunningham'la normalde pek sık seyahat etmediğinizi söylemişsiniz. Sizden başka işler yapmanızı istediği oluyor mu, örneğin mektuplarını yazmanızı?"

Bay Wilson gür kaşlarının altından Nicholas'a ters ters baktı. "Bazen." Görünüşe göre adamın bu konuda söylemek istediği tek şey buydu.

"Bir zamanlar adını zar zor yazabilen bir adam için çalışmışım. Lord Cunningham mektup yazmaya gelince nasıl?" Nicholas devam etti.

Marianne onu dikkatle izledi. Bunun Lord Cunningham'ın alışkanlıklarıyla ilgili basit bir soruşturmadan daha fazlası olduğu açıktı. Nicholas'ın ilgisinin bir nedeni vardı. Bunu anlayabiliyordu.

"Anladığım kadarıyla Lord Copperpot mektuplarını kendi yazıyor," diye araya girdi.

Nicholas başını ona doğru eğdi ama Wilson'ı cevap vermekten alıkoyduğu için biraz rahatsız olmuş görünüyordu. "Henüz benden onun için bir şey yazmamı istemedi, ama Bay Broughton'a karşı davranışları hakkında konuşamam."

"Bay Broughton'dan da bir şey yazmasının istendiğini sanmıyorum," diye cevap verdi sıkı bir gülümsemeyle.

Nicholas onun yorumunu duymazdan geldi ve dikkatini Wilson'a verdi. "Lord Cunningham mektuplarını yazman için sana ekstra ödeme yapıyor mu?"

"Efendim için yazdıklarımla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Wilson sert bir sesle Nicholas'a kaşlarını çatarak baktı.

"Sadece her birimizden ne tür işler yapmamız istendiğiyle ilgileniyorum," dedi Nicholas. Dikkatini Lord Hightower'ın uşağı Bay Broomsley'e çevirdi,

Masanın en ucunda oturuyordu. "Peki ya siz Bay Broomsley, Hightower için mektup yazıyor musunuz?"

Bay Broomsley neşeyle, "Hayır," diye cevap verdi. "Lord Hazretleri kendisi yazmayı tercih eder. Şimdi düşününce onun için hiç mektup yazdığımı söyleyemem."

"Bence kendileri için ne kadar çok şey yaparlarsa o kadar iyi," diye araya girdi Bayan Wimbley. Kadın yemeğe katılmak için yatağından kalkmıştı.

"Hadi ama," diye azarladı Bayan Cotswold. "Bu şekilde konuşamazsın. Eğer kendi başlarına bir şeyler yapsalardı, işimizden olurduk, değil mi?"

Marianne yaşlı kadının Nicholas'a attığı bakışları kaçırmadı. Bayan Cotswold, Nicholas'ın uşak olarak sadece 'rol yaptığını' biliyor muydu? Bu ilginçti.

Yemek kısa sürede sona erdi ve hizmetkârlar odalarına geri döndü. Marianne içtiği bol miktarda şarap nedeniyle yatağa uzanır uzanmaz uykuya daldı. Gecenin bir yarısı kapısının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla uyandı.

Doğrulup elini alnına götürdü. Artık biberonla ısırılmıyordu ama kesinlikle bu kadar çok şarap içmemeliydi. Ugh.

Battaniyesini itti, ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı o.

Nicholas formda pantolonu, çıplak ayakları ve beyaz elbisesiyle orada duruyordu.

Gömleği beline kadar açıktı.

Başka kimsenin bakmadığından emin olmak için koridora baktı, sonra elini hızla sallayarak onu hemen içeri çağırdı. "İçeri gelin."

Nicholas içeri adımını attı ve kadın kapıyı arkasından hızla kapattı. Kapı kapanır kapanmaz, "Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim," dedi.

Aceleyle masaya gitti ve mumu yaktı. Üzerinde gecelik askısı vardı ve sabahlık giyme zahmetine bile katlanmamıştı. O kadar da değil.

Saçlarının omuzlarına döküldüğünden ve berbat görüldüğünden bahsetti.

"Başka seçeneğim var mıydı? Bu saatte kapımı çaldığını kimsenin görmesine izin veremezdim." Onun yanında alt sınıf aksanı taklidi yapmaktan vazgeçmeye çoktan karar vermişti. Bunun yanlış olduğunu çoktan anlamıştı ve numara yapmaya devam etmek aptalca geliyordu.

"Herkes uyuyor. Akşam yemeğinde hepsi çok içti," diye devam etti Nicholas.

"Sen hariç."

"Sana söyledim. Ben içki içmem."

Mum canlandı ve küçük odayı aydınlattı. "Evet. Neden?" Ona doğru döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Buraya alkole karşı duyduğum hoşnutsuzluğu tartışmaya gelmedim," diye ısırdı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona temkinli bir şekilde baktı. "O zaman buraya neden geldin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hakkında mı?" Sanki dün gece aralarında neler geçtiğini hatırlamıyormuş gibi kelimeyi ağzından kaçırdı.

Ona uzun uzun acı dolu bir bakış attı.

"Gerçekten mi?" Kadın gözlerini devirdi.

"Peki. Devam et."

Nicholas boğazını temizledi. "Görünüşe göre ikimiz de birbirimiz hakkında kimsenin öğrenmesini istemediğimiz bir şeyler biliyoruz. Aynı fikirde misiniz?"

Konuyu düşünürken başını yana eğdi. "Evet. Anlaştık."

Başını salladı ve devam etti. "O zaman ikimizin de diğeri hakkında bir şey söylememesi ikimizin de yararına olur. Anlaştık mı?"

O da başıyla onayladı. "Evet. Anlaştık."

"Pekâlâ. Sizi akşamınızla baş başa bırakayım." Kapıya doğru geri döndü.

"Dur bir dakika. Tüm söyleyeceğin bu mu?" Sesindeki öfke fark ediliyordu.

Arkasını döndü ve kaşlarını çatı. "Başka ne var?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana gerçek adımı sormayacak mısın? Bana seninkini söylemeyecek misin?"

Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Bana gerçek adını söylemek istemediğini sanıyordum ama istersen dinlemeye hazırım."

Ona göz kırptı. "Bana gerçek adını söyleyecek *misin*?" "Hayır."

Neredeyse ayağını yere vuracaktı. "Bu hiç adil değil."

"Sana 'Marianne' demeye devam etmeye tamamen hazırım."

Başını iki yana salladı. "Peki, o zaman... neden uşaklıkta 'rol yapıyorsun'?"

"Neden sahte bir isim kullanıyorsun?" diye karşı çıktı.

Birbirlerine baktılar. *Détente*. Belli ki ikisi de diğerine bir şey açıklayan ilk kişi olmak istemiyordu.

Marianne kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bu kadar mı? Birbirimiz hakkında başka hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi mi davranacağız?"

Nicholas omuz silkti. "Başka bir alternatif göremiyorum." "Peki ya dün gece?" diye sordu sonunda. Adam hiç pişmanlık duymadan sırıtıyordu. "Ne olmuş ona?"

Küçük masaya yaslandı ve sesini sakın kalmaya zorladı. "Senin için hiçbir anlamı yoktu, değil mi?"

Nicholas kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece ikisinin birbiriyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Sen delisin," diye

ağzından kaçırdı. Adamın

kaşları havaya kalktı. "Öyle

miyim?"

"Gerçek isminin ne olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

Dudakları yarım bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. "Elbette öyleyim ama şu noktada, sorsam bana doğruyu söyleyeceğinden zerre kadar emin değilim."

Çıplak ayağını yere sürttü. "Peki ya sana gerçeği söyleyeceğime söz versem?" diye teklif etti.

"Bunu neden yapasın ki?" Gözleri kısıldı ve sesinden şüphe damladı.

Çenesini kaldırdı. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyordu? "Sadece ilk isim mi? Eğer ben sana benimkini söylersem, sen de bana seninkini söyler misin?"

Gülümsemesi tekrar geri döndü. "Hmm. Bu ilginç bir teklif. Ama aynı zamanda tehlikeli de olabilir."

"Nasıl Yani?" İlk olarak isimler vardı Basit. O yapmadı anlamak onun itirazı.

"Birbirimizin tam adını bilsek yolu yarılamış olurduk," dedi kıkırdayarak.

Uzun bir bukleyi omzunun üzerinden attı. "Sen bana seninkini anlatırsan ben de sana benimkini anlatmaya hazırım ama önce sen gitmelisin."

Dudakları büzüldü. "Bu, aşkım, güven gerektirir."

'Aşkım' kelimesi kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. "Ve sen bana güvenmiyor musun?"

"Seni fırlatabildiğim kadar uzağa değil."

Yumruklarını sıkıp kararlılığını pekiştirerek ona doğru yürüdü ve bir elini omzuna koyduktan sonra çıplak göğsüne doğru indirdi. Bir parmağını pantolonunun altından geçen saç çizgisi boyunca gezdirdi. Oh, onu takip etmeyi nasıl da arzuluyordu. Kasları refleks olarak sıçradı. Elini kalçasına götürdü ve sonra kalçasının üst kıvrımını kavrayacak şekilde arkaya doğru hareket ettirdi.

Tüm bu süre boyunca Nicholas'ın yüzünde, kızın yanına gelip ona bu şekilde dokunmaya başladığına gerçekten inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Yaklaş," diye fısıldadı, işaret parmağını diğer elinin üzerine koyarak ona doğru eğilmesini sağladı.

Gerçekten de eğildi ve dudakları onunkilere bir santim kadar yaklaştı.
"Ne oldu?" diye nefes aldı.

Bu fırsattan yararlanarak adamın arkasındaki kapıyı açtı. "Adını bilmediğim erkekleri ağırlamam." Onu koridora itti ve kapıyı kapattı.

CHAPTER SEVENTEN

Beau'nun fazla zamanı yoktu. Yazı masasını karıştırmakla meşguldü.

 içinde Lordum Copperpot's Yatak odası, çalışıyor
 içinbulmak bazı sırala .

el yazısı örneği. Bidassoa mektubundaki el yazısını o kadar uzun süre ve dikkatle incelemişti ki hafızasına kazınmıştı. Hatta harflerin tam olarak nasıl oluştuğunu hatırlamak için ana hatlarını çizmiş ve defalarca yeniden yazmıştı. Lord Copperpot'un kendi el yazısının uyuşmayacağını zaten biliyordu, ama belki de adamın elinde mektubu yazana ait başka yazışmalar vardı.

Ancak konsantrasyonu görevinde değildi. Onun yerine, dün gece Marianne'i hatırlıyordu, gece askısıyla önünde duruyordu, muhteşem ipeksi saçları erimiş kırmızı lav gibi omuzlarının üzerinden tatlı bukleler halinde dökülüyordu. Kumaşın ince çizgileri meme uçlarını ortaya çıkarmıştı ve adam onları tekrar tatmak istemişti. Onu kollarının arasına alıp yatağa götürmemek için tüm gücünü kullanmıştı.

Dün gece onu odadan dışarı ittiğinde kendi intikamını biraz almıştı ve bunun için onu suçlayamazdı. Görünüşe göre yine ödeşmişlerdi. Kaybedilmiş bir savaş gibi hissettirse bile çünkü gerçekten yapmak istediği tek şey onunla sevişmekti. Ama ikisi de birbirlerine gerçeği söyleyecek kadar güvenmiyordu, bu yüzden daha fazla dokunmayı içermeyen karşılıklı gizli bir ilişkiye mahkum oldukları anlaşıyordu. Lanet olsun.

Beau başını salladı ve kendini yeniden masayı aramaya odaklanmaya zorladı. Tam üst çekmecelerden birini açmıştı ki arkasındaki kapı açıldı ve Bayan Wimbley içeri girdi.

Omuzlarını yukarı kaldırdı. "Efendim, ne yapıyorsunuz?" diye sordu tiz ve kınayıcı bir sesle, bir yandan da burnunun ucuyla ona bakıyordu.

Beau dönüp ona baktı. Sonra Bayan Wimbley'nin hasta yatağından kalkıp ikinci kata kadar gelmekle kalmadığını, Leydi Copperpot'un da peşinde olduğunu fark etti.

"Bu da ne?" Leydi Copperpot odaya girdi ve yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle Beau'ya baktı.

"İçeri girdiğimde bu adamın Lord Hazretlerinin masasını karıştırdığını gördüm," diye rapor verdi Bayan Wimbley, omuzları hâlâ gergindi.

"O Lord Hazretlerinin masası değil," diye cevap verdi Leydi Copperpot. "O benim. Ya da en azından biz buradayken ben kullanıyordum ama merak ediyorum Bay...."

"Baxter," Beau yardımcı oldu.

"Bay Baxter," diye devam etti Leydi Copperpot. "Masayı neden karıştırdığınızı ben de merak ediyorum."

Beau derin bir nefes aldı ve dudaklarının arasında dolaşan yalanların her birinin değerini tarttı. Tam şansını en iyisiyle denemek üzereydi ki Marianne, Leydi Copperpot'un arkasından odaya girdi.

"İşte buradasınız Bay Baxter. Getirmenizi istediğim düğmeyi buldunuz mu?"

Beau boğazını temizledi ve sırtını dikleştirdi. "Hayır, Bayan Notley," diye cevap verdi. "Tahmin ettiğiniz gibi hanımefendinin masasının çekmecesinde değildi."

"Bu çok tuhaf," diye devam etti Marianne. "Onu bıraktığım yerde olduğuna yemin edebilirim. Düşmenin Leydi Wilhelmina'nın odasındaki gardıropta olduğuna şüphe yok. Umarım sizi rahatsız etmemişsinizdir leydim," diye ekledi Leydi Copperpot'un hatırı için, kadın ikisine de bakakalmıştı.

"Demek Bay Baxter'dan masanın çekmecesine bakmasını istediniz, öyle mi Bayan Notley?" Leydi Copperpot bundan tamamen tatmin olmuş gibi sordu

Cevap ver.

"Evet, leydim. Düğmeyi oraya koyduğuma emindim ama yanılmış olmalıyım."

Beau başını salladı ve üç hanımefendiyi de selamladı. "Peki, başka bir şey olmayacaksa, leydim?"

Leydi Copperpot onu kovdu ve Beau bir anda koridora çıktı. *Bu* neredeyse bir felaketti. Ve onu kurtardığı için Marianne'e teşekkür etmeliydi. Aklına gelen yalanların hiçbiri onun yardımı kadar inandırıcı olmamıştı.

Marianne ona yetiştiğinde neredeyse hizmetkârların merdivenine kadar varmıştı. Merdiven kapısından içeri adım attılar ve kapının arkalarından kapanmasına izin verdiler.

"Pekala," dedi sessizce, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi hemen, ama kısık bir sesle. "Bunun için." Çenesiyle koridoru işaret etti.

"Ve?" diye sordu.

"Ve ne? Bir çeşit ödeme mi bekliyorsunuz?"

"Bir çeşit," diye cevap verdi, elleri kalçalarında. "Ama ben para istemiyorum. Başka bir şey istiyorum."

Beau kaşlarını kaldırdı. "Başka ne var?"

"Az önce sana yardım etmem güvenilir olduğumu kanıtlamaz mı sence?"

"Şart değil."

"Pekâlâ," diye cevap verdi alçak bir sesle. "Beni odanızda gizlice dolaşırken buldunuz. Ben de seni orada gizlice dolaşırken buldum. Şimdi ödeştik. Ama gerçek adını bilmek istiyorum."

CHAPTER EIGHTEEN

A Gece yarısına doğru Marianne'in yatak odasının kapısı çalındı. Bu onu başka bir kâbusundan uyandırdı. Kardeşinin olduğu kabustan, Frederick ona uzanıyor, yardımını istiyordu. Bu onu her zaman terletirdi. Hızla doğruldu ve nerede olduğunu hatırlayarak nefesini tuttu.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar çalındı. Sessiz ama sertti. Karyolasının üzerindeki battaniyeyi attı, ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeden önce sabahlığını çekti.

Kapıyı araladı ve dışarı baktı. Nicholas orada duruyordu. Her zamanki gibi pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Ama bu kez gömleğinin düğmeleri ilikliydi, Tanrı'ya şükür. Elleri arkasındaydı ve biraz suçlu görünüyordu. "İçeri girebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Duruma göre değişir," diye fısıldadı ve aralıktan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neye göre?" Adam ona büyüleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. İçeride.

Gözlerini ona dikti. "İçeri girdiğinizde ne söylemeyi planlıyorsunuz?" Daha önce ona gerçek adını söylemeyi yine reddetmişti. Bayan Wimbley ve Leydi Copperpot konusunda ona yardım etmemiş olsaydı başının ne kadar belaya gireceğini düşünmesi için onu yalnız bırakarak çekip gitmişti. Bunun onun için bir değeri olmalıydı.

"Özür dilemeye geldim," dedi.

Kadının kapıyı daha geniş açmasına neden olan şey adamın ses tonuydu. Sesi alçakgönüllü ve samimiydi.

Başını kapıdan çıkardı ve koridorda başka kimsenin olmadığından emin olmak için koridorun her iki tarafına da baktı, sonra geri adım attı ve onun içeri girmesi için yer açtı ve gülümseyerek, "O halde girebilirsiniz," dedi.

Kadın kapıyı kapatırken adam iki uzun adım atarak odaya girdi. Tekrar yüzünü ona döndüğü anda, adamın arkasında uzun saplı kırmızı bir gül taşıdığını fark etti. "Lord Clayton'ın bahçesinden," dedi açıklama olarak. "Dikenlerini temizledim."

Sesi hâlâ alçakgönüllü ve içten geliyordu. Alçakgönüllü ve içten ve hediyeler taşıyan? Onun bu yönü hoşuna gidiyordu. Oldukça.

Gülü aldı ve burnuna götürdü. Daha önce hiç bir erkekten çiçek almamıştı. William ona hiç çiçek getirmemişti. Ona çiçek getirmek gibi şeylerden söz etmişti ama aslında hiç çiçek getirmemişti.

Nicholas, "Güller favoriniz değilse özür dilerim," diye devam etti. "Sorarsam bunu şüpheli bulabileceğinizi düşündüm."

Marianne gülümsemesine engel olamadı. "Evet. Muhtemelen bunu oldukça şüpheli bulurdum. Ama teşekkür ederim. Güller çok güzel."

"Kayıtlara geçsin diye *söylüyorum*, en sevdiğin çiçek hangisi?" diye sordu, sanki elleri tuttukları tek şeyden kurtulduğu için biraz gerginmiş gibi ensesini ovuşturarak. Onu daha önce hiç gergin görmemişti. Bu da çok çekiciydi.

"En sevdiğim...?" Gözlerini kırıştırdı. En sevdiği çiçek var mıydı? Bu kesinlikle daha önce düşündüğü bir şey değildi. Leydi Wilhelmina'nın en sevdiği çiçek zambaktı - bundan sık sık bahsederdi ve genellikle evindeki yatak odasında onlarla dolu vazolar olurdu.

Ama Marianne'in en sevdiği çiçeğin ne olduğuna karar vermek için hiç fırsatı olmamıştı. Çocukken çayırda koşmayı severdi.

büyüdüğü kulübenin yakınındaki karanfillerle doluydu. Şu anda aklına gelen tek çiçek buydu.

"Larkspur," diye

ağzından kaçırdı.

"Larkspur mu?" Adam

kaşlarını çattı.

Yüzünün kızardığını hissetti. Adamın ses tonu, karanfilin bir hanımefendiye kapısında sunulacak türden bir çiçek olmadığını düşünmesine neden oldu. "Gülleri kastetmiştim. Güller mükemmeldir." Gülü göğsüne daha da sıkı bastırdı.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok Bay Baxter. Bu gül çok güzel. Bunun için teşekkür ederim. Tüm söylemek istediğiniz bu muydu?" Damarlarında gariplik dolaşırken, sesi istemediğinden daha kısık çıkmıştı.

Boğazını temizledi. "Aslında bugün yaptığınız şey için size tekrar teşekkür etmeye geldim. Lord Copperpot'un yatak odasında yani." Alçakgönüllü, içten, hediyeler taşıyan ve şimdi de özür dileyen. Onun bu yönüne alışabilirdi. Oldukça alışmıştı.

Dikensiz gülü parmaklarının arasında döndürdü. "Bana ne aradığınızı söylemek ister misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe, başını salladı ve ona gülümsedi.

"Pekâlâ, ama yardımım için bana bir gülden daha fazlasını borçlu olduğunuzu düşünüyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

Gülü tekrar burnuna götürdü ve tatlı kokusunu içine çekti. "Sana zaten söyledim. Adını. Gerçek Hristiyan adını."

Nefesini dışarı verdi ve başını salladı. "Gidip sana biraz daha gül bulamayacağıma emin misin? Ya da biraz larkspur?"

"Olumlu," diye cevap verdi bir başka gülümsemeyle, burnu hâlâ koyu kırmızı yapraklara gömülüydü.

"Tamam, söylerim. Sana söyleyeceğim, ama bana gerçek Hristiyan adını da *söylersen*."

Kadın hemen başını salladı. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

"Peki sen doğruyu söyleyecek misin?" diye karşılık verdi, kaşları yine çatılmıştı.

Çiçeği burnundan indirdi. "Nasıl isterseniz," diye yanıtladı tatlı bir gülümsemeyle.

Başını tekrar salladı ama gözlerindeki ifade ciddi olduğunu gösteriyordu. Oldukça ciddi.

"Yapacağım," diye söz verdi, bu kez çok daha ciddi bir tonda.

Dönüp pencereye doğru bir adım attı ve geceye bakarken ensesini ovuşturdu. "Lanet olsun. Umarım bundan pişmanlık duymam," diye nefes aldı, sonra başını öne eğdi. "Ama benim adım Beau."

"Beau?" Yavaşça ve saygıyla söyledi. Bunu asla tahmin edemezdi ama çok doğru görünüyordu. "Sana yakışıyor."

Bir kez daha onunla yüzleşmek için döndüğünde, yorumunu elinin tersiyle itti. "Pekâlâ, sıra sende. Gerçek adın ne?"

Gülü parmaklarının arasında tekrar döndürdü. "Umarım çok hayal kırıklığına uğramazsınız ama benim gerçek Hristiyan adım Marianne."

Yüzü düştü. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Sana doğruyu söyleyeceğimi söyledim ve söyledim. Yemin ederim." Ona dikkatle baktı. "Ama soyadınız Notley değil, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Öyle değil."

"O zaman bana gerçek soyadını söylemek istemezsin herhalde?" diye dürtükledi.

Gülü kapının yanındaki küçük masanın üzerine koyarken, "Sanırım bilmiyorum," diye cevap verdi.

Sert dudaklarının kenarında hâlâ bir gülümsemenin izi vardı. "Gerçek Hristiyan adını saklaman akıllıca sanırım. Daha az karışıklık yaratıyor."

"Sana 'Nicholas' denmesi kafanı karıştırdı mı?" diye sordu. Adam kıkırdadı. "Belki. Bazen."

Ona hızlıca başını salladı. "Sanırım gitmeliyim." Ama arkasındaki kapıya doğru hiçbir hareket yapmadı.

Marianne derin bir nefes aldı. "Sanırım yapmalısın, ama..." Omurgasında bir karıncalanma oldu.

"Ama ne?" diye nefes aldı.

"Düşünüyordum da, dün gece sana adını bilmediğim erkeklerle eğlenmediğimi söylemiştim."

"Evet?" Adamın ağır bakışları kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. "Şey... artık adını biliyorum."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Beau iki uzun adımda onu kollarının arasına aldı ve ağzı onunkine indi. Dili hiç tereddüt etmeden dudaklarını itti ve ağzını ele geçirdi.

Marianne parmak uçlarında yükselip kollarını adamın boynuna doladı ve dilinin hareketine ayak uydurdu.

Beau eğildi ve ön kollarını onun kalçalarının altına sardı. Onu nazikçe kaldırarak karyolaya kadar birkaç küçük adım taşıdı, karyolanın üzerine yatırdı ve onu takip etti.

Yine tereddüt etmedi. Dudakları kızın yanağına, boynuna, *dekoltesine* doğru hareket etti ve pembe bir meme ucunu araştıran dudaklarına maruz bırakmak için sabahlığını ve gece korkuluğunu hızla aşağı çekti.

Ağzı meme ucunu ıslak sıcaklığının içine çekti ve Marianne usulca haykırarak dilinin yarattığı his saldırısına karşı sırtını kamburlaştırdı.

Bir hareket telaşıyla sabahlığını tamamen çıkarmasına yardım etti, gece askısının diğer tarafını aşağı çekmek için geri dönmeden önce giysiyi yere fırlattı, ardından diğer göğsüne dikkatini verdi.

Dili göğüs ucunda kadifemsi bir yumuşaklıktaydı ve kadın yüksek sesle ağlamamak için dudağını ısırды. Parmakları başının iki yanındaki saçlarının arasından geçti ve hiç durmamasını isteyerek ağzını göğsüne dayadı.

Kalçaları onunkilerin altında dalgalandı ve adam bir an için kendini ondan uzaklaştırıp gömleğini iki eliyle başının üzerine çekerken kadın yine usulca haykırdı.

Sadece pantolonunu giyyordu. Geceliğini beline kadar çekmişti. Karyolanın üzerinde oturmuşlar, nefes nefese kalmışlar ve huşu içinde birbirlerine bakıyorlardı.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu gergin ama yine de derin ve baştan çıkarıcı bir sesle.

"Evet," diye nefes aldı.

Görünüşe göre, söylemesi gereken tek şey buydu, çünkü adam tekrar onun üzerine çıktı ve kollarını başının her iki yanında şiltenin üzerine koydu, kalçalarını onunkilere sürttü ve başını uygunsuz bir şekilde ileri geri savurdu.

"Beau," diye seslendi, onun gerçek adının dudaklarında tınlamasına bayılıyordu. Aşağı uzandı ve pantolonunun altından erkekliğinin dış hatlarını izledi. Onu sıktı.

Nefesi sert bir şekilde kesildi. "Bu ne kadar iyi hissettirse de Aşkım, devam edersen beni erkeklikten çıkaracaksın."

Oturmasına ve pantolonunu çıkarmasına yardım etmeden önce onu bir kez daha okşadı. Aynı anda gecelik askısını kalçalarının üzerinden indirdi ve kısa süre sonra tamamen çıplaktılar ve transa geçmiş gibi birbirlerinin vücutlarına bakıyorlardı.

"Harikasın," diye nefes aldı.

"Giyinirken Adonis'e benzediğini sanıyordum," diye cevap verdi, gözleri çıplak teninin her santimini gezerken. "Artık insan olmadığını biliyorum."

Yumuşakça güldü ve başını salladı, sonra da onu ustalıkla karyolanın üzerine çekti. "İnsan olduğumu kanıtlamak için istediğin her yerime dokunmaktan çekinme."

Marianne bir an için dondu kaldı. William'la birlikte olduğu birkaç seferde hiç onun üzerine uzanmamıştı ama kararsızlığı sadece birkaç dakika sürmüştü ki az önce kendisine verilen gücün miktarını fark etti. Ona *her yerinden* dokunabilir miydi? Hem de zevkle!

Beau karyolaya yerleştı, iki kolunu başının altında birleştirdi ve bacaklarını hafifçe araladı. Marianne'in gözleri parladı. Adam mükemmeldi, kusursuzdu ve Marianne onun her bir santimetrekaresine dokunup öpmek istiyordu.

Tıpkı dün gece yaptığı gibi parmaklarını adamın göğsünde gezdirmeye başladı ama bu kez adamın kaslarının dokunuşunun altında sarsılmasını hayranlıkla izledi. Ellerini belinden geçirip, uyluklarının arasındaki kılların arasında sert ve güçlü bir şekilde duran erkekliğine doğru ilerletmeye devam etti.

Parmaklarını onun sert uzunluğuna sardı ve onu sıktı. Nefes alış verışı kesilince tekrar yaptı. Nefesi, onu güçle dolduran kısa küçük pantolonlarla gelmeye başladı. Onu aşağı yukarı okşadı ve adam inledi.

"Marianne," diye nefes aldı. Tanrım, adının onun dudaklarında çınlaması ne kadar da hoşuna gitmişti.

Hâlâ onu sıkarken eğildi ve dudaklarından öptü. Dili onunkine karıştı ve ellerini başının arkasından çekmeye yeltendi, ama kadın parmağıyla ön koluna dokunarak onu durdurdu. "Hayır," diye emretti.

Başını salladı ama eğilerek öpüşmelerini uzatmaya çalıştı, sonra da dudaklarını çekerek sert yanaklarından boynuna doğru ilerletti. Boğazının ılık, tuzlu derisini emdi ve sonra dilini kullanarak parmağının izlediğı yolu karnından aşağıya doğru takip etti.

Kalçaları karyoladan fırladı ve elleri kalçalarının yanındaki çarşafı kavramak için çekildi. "Marianne, lütfen," diye yalvardı ağzı beline doğru inerken. "Yapamam."

"Neyi yapamazsın?" diye sordu, nefesi erkekliğine doğru sıcak bir soluk gibi geliyordu.

"Eğer sen..." Sözcükleri zorlanıyordu. Erkekliği seğiriyordu.

"Ne yaparsam?" diye takıldı, bundan sonra ne yapacağından tam olarak emin değildi. Ne istediğine dair ona bir ipucu vermesini umuyordu.

"Eğer beni emersen," diye nefes aldı.

"Mükemmel bir fikir," dedi sinsi bir gülümsemeyle, dudakları adamın aletinin ucuna inmeden hemen önce. Onu ağzına aldı ve emdi, nefes nefese kalışını çiğ bir zevkle dinledi.

"Başka ne yapmamı istemiyorsun?" diye sordu, yüklü soruyu sorarken ucunu yalayarak onu kızdırdı.

"Yapma..." Nefesi kesildi. "Lütfen ağzını yukarı aşağı sürükleme."

Bir başka mükemmel fikir. Tam da bunu yaptı. Adamın elleri çarşafı yırtarken ve alnında ter damlaları oluşurken ağzının tamamını adamın boyuna doğru itti. Elleri göğüs kafesini kavrayıp onu ters çevirmeden önce ağzını tekrar sert uzunluğundan yukarı sürükledi ve dört ya da beş kez tekrar aşağı indi.

"Tanrım, daha fazla dayanamayacağım," diye fısıldadı kulağına, ağzı vücudundan aşağı inmeden hemen önce.

Adam bacaklarının arasına yerleştiğinde, kadın huşu içinde ona baktı.

O-

Kaygan dilinin en mahrem yerinin kıvrımları arasındaki ilk yalaması, sırtını karyoladan aşağı doğru eğmesine neden oldu. Boğazından derin bir inilti koptu. Dizleri birbirinden ayrılırken ve parmakları onun ipeksi saçlarına dolanırken bunu tekrar tekrar yaptı.

Beau'nun iki gece önce ona yaşattığı deneyimin eşiğindeydi ve tüm dünyanın onun altında çökmesine neden olacak bir uçurumun kenarında duruyordu. "Beau, yapamam-"

Kendini onun bedeniyle eşleşecek şekilde yukarı çekti ve onu derinden öptü. Dizlerini daha da ayırmadan hemen önce ağzında kendi tadına baktı.

kendi ağır diziyile daha da ileri gitti. Adamın bacaklarının arasını yokladığını hissetti; hemen ardından, ılık atmasına neden olan sert ve kaygan bir hareketle içine doğru kaydı.

Durdu. "Canını yaktım mı Aşkım?" diye sordu, hâlâ iliklerine kadar onun içindeydi. "Hayır." Başıını sertçe salladı, gözleri kapalıydı ve Adamın zarıflığı onu tamamen dolduruyordu.

Kollarını başının iki yanına dayadı ve hareket etmeye başladı. Bu deneyim William'la yaşadığı önceki deneyimlere hiç benzemiyordu. William onu bir tavşan gibi hızla içine alırken, Beau uzun, durgun vuruşlarla hareket ediyor, vücudu onun altında kıvranıp daha fazlasını isterken çekiliyor ve geri kayıyordu.

Adam bir elini bacaklarının arasındaki zevk yumrusuna götürüp onu küçük daireler çizerek ovmaya başladığında, kadın tekrar haykırdı, enfes zevk tüm vücudunda titreşiyordu.

Yavaşça içine pompalarken inleyerek vuruşlarını sürdürdü ve parmağı onun en mahrem noktasından hiç ayrılmayarak kalçalarının onunla ritim tutmasını sağladı. Üstündeki yakışıklı yüzün yerini karanlık noktalar alana ve saf zevk parçaları çekirdeğinden, kalçalarından ve tüm vücudu boyunca yayılana kadar onunla kaldı.

Saf bir zevkle haykırdı ve Beau'nun ağız sesi yakalamak için oradaydı. Kadının vücudu titreyerek sarsılırken elini çekti. Kendini onun içinden çekmeden ve tohumunu karnına dökmeden önce tekrar tekrar ona vurdu, bu sefer kendi vücudu titremelerle sarsıldı.

Nefesi birkaç dakika boyunca Marianne'in kulağında sıcak ve dengesiz bir şekilde duyuldu, ardından Marianne'i kendine doğru çekti ve dağınık saçlarını öptü. "Tanrım, Marianne," diye nefes aldı. "Bu... inanılmazdı."

Nefes alış verişini düzeltmek için çabalarken, inanılmaz kelimesinin hafif kaldığını düşündü. Elini onun göğsüne koydu ve çarpan kalbini hissetti. "Katılıyorum," diyebilirdi sadece, küçük zevk zonklamaları hâlâ devam ediyordu.

Vücudunda zıplıyordu. William'la yaptığı hiçbir şey Beau'yla yaşadığı coşkuyla kıyaslanamazdı.

Yan döndü, sırtı ona dönüktü ve adam onu göğsüne doğru çekti. Kolları onu sarmış, büyük ve güçlü kasları onu sarmalamıştı. Kadın bir nefes verdi. William'la yattığı birkaç seferde, adam çabucak giyinip gitmişti. Bu farklıydı. Nicholas -hayır, *Beau*- neden kalmakla, onu yakınında tutmakla ilgileniyordu? Garip hissediyordu. Ama aynı zamanda iyi hissettirdiğini de itiraf etmek zorundaydı. Gözlerini kapadı ve bir an için aşık olmuşlar, nişanlanmışlar gibi davranmasına izin verdi. Adam olduğu kişi değildi, o da olduğu kişi değildi.

Ona sarılmasına izin verdi... vücudundaki ter soğuyana, çayırdaki cırcır böceklerinin cıvıltısını duyana kadar. Parmaklarını saçlarında gezdirmesine ve kulağını öpmesine izin verdi.

Saatler gibi gelen ama muhtemelen bir saatin sadece yarısı olan bir süre boyunca bu şekilde kaldılar.

"Marianne?" Beau'nun fısıltısı nihayet karanlığın içinden süzüldü.

"Evet?" diye cevap verdi, adamın onları çevreleyen samimiyet balonunu mahvedecek bir şey söylemeyeceğini umarak.

"Bana kardeşinin cinayetini anlatacak mısın?"

Gözlerini kapadı ve bastırıldığı nefesini dışarı verdi. Artık çok geçti. Sihir gitmişti. "Hayır, Beau. Yapamam."

CHAPTER NINETEEN

Beau, sevişmelerinin ardından Marianne'in kardeşinden bahsettiği için kendini tekmeleyebilirdi. Belli ki yanlış bir varsayımda bulunmuştu. Bu kadar yakın olduktan sonra bazı bilgileri paylaşmaya daha istekli olabilirdi. Bunun yerine, tek yaptığı onu bir şarap fıçısından daha sıkı bir şekilde kapatmak olmuştu.

Hızla Beau'nun kollarından ve karyoladan sıyrıldı ve hem gece korkuluğunu hem de sabahlığını çekti. Beau içini çekmiş ve ipucunu almıştı. Giyindi ve kısa bir süre sonra yatak odasından çıktı, ayrılmadan önce başının tepesine garip bir öpücük kondurmaktan başka bir şey yapmadı.

Yine de gittiği zaman gitmiş olması muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Kendall, onca insan arasında, Beau'nun kendi karyolasına dönmesinden bir saat sonra kapısını çalmıştı.

Beau, Kendall'ın ev partisinde istemeden aşık *olduğu* Frances Wharton'a kont kimliğiyle ilgili gerçeği söylemesi ve yalanlarının sonuçlarıyla yüzleşmesi konusunda tavsiyeler içeren bir konuşma yapmak zorunda kalmıştı. Kendall en başta yalan söylediği için Beau'yu suçladığı için bu hassas bir konuydu. Ne de olsa, tüm bu hizmetkâr taklidi komplosu en başından beri onun fikriydi.

Kendall yoluna devam ettikten ve Beau neredeyse uykusuz bir gece geçirdikten sonra, günün büyük bir kısmını Lord Copperpot'un ihtiyaçlarını karşılamakla geçirmişti. Sabah

Öğleden sonra, arkadaşlarını yatak odasında doğaçlama bir toplantıya davet etmiş, Kendall burada zil zurna sarhoş olmuş ve hatta biraz kavgacı bir hal almıştı.

Görünüşe göre Bayan Wharton, Kendall'ın bir kont olduğu haberini pek de hoş karşılamamıştı, özellikle de şöhretinden en çok hoşlanmadığı kontu. Daha da kötüsü, bu akşam yemekte Bayan Wharton'ın ailesi, Beau'nun dün gece ve bu akşamın erken saatlerinde Kendall'ı vazgeçmemesi için ikna etmeye çalışmasının ardından, onun Sir Reginald Francis ile nişanlandığını duyurma planını uyguladı.

Beau bütün öğleden sonra arkadaşlarının önünde her zamanki sakin ve ağırbaşlı halini korumuştur ama her boş anını dün gece Marianne'in odasında onunla arasında geçenleri düşünerek geçirmiştir.

Onunla sevişmişti. Şey, *aşk* muhtemelen güçlü bir kelimedir. Ama hiçbir zaman istekli bir kadınla gelişigüzel yatan biri olmamıştı ve bu kesinlikle öyle bir şey değildi; o Worthington değildi, Tanrı aşkına. Dük *çapkınlıklarıyla* tanınırdı ama Beau hem sağduyusu hem de kendini kontrol etmesiyle gurur duyuyordu.

Bir kadınla yatmadan uzun süre geçirmek onu çok fazla rahatsız eden bir şey değildi. Geceyi bir kadınla geçirmek -ki normalde *bütün* geceyi onunla geçirirdi- genellikle duygulara, duygular da karmaşıklıklara yol açardı ve Beau'nun kararlılıkla uzak durduğu bir şey varsa o da karmaşıklıklardı. Her türden. Herhangi bir nedenle. Dağınık, asi şeylerdi ve o düzenli, disiplinli hayatıyla gurur duyuyordu.

Ancak dün gece, duyguları ya da komplikasyonları düşünmemişti bile. Normalde temel arzularını sıkı bir şekilde kontrol eder ve cinsel zevkler söz konusu olduğunda yaptığı her seçimin sonuçlarını düşünürdü.

Ama Marianne onu kendisine dokunmaya davet ettiği anda - "artık adını biliyorum" dediğinde- tüm sorumlu düşünceler dağılmıştı.

ve tek bildiği ona sahip olması gerektiğiydi. Hemen.

Ve günün sert ışığında bile pişman olduğunu söyleyemiyordu. Aslında, bunu tekrar yapmak istiyordu.

Marianne tutkuluydu. Tutkulu ve pratik. İçinden bir ses onunla yatmanın başka biriyle yatmak gibi olmayacağını söylüyordu. Haklıydı da. Bu deneyim hayatındaki diğer hiçbir şeye benzemiyordu. Ama neden? Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden bir hizmetçi kadın, özellikle de aksanlı ve ona yalan söyleyen biri, ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettirmişti?

Ona yalan söylemekle kalmamış, adını söylemesi için onu kandırmıştı. Bir şekilde onun adının gerçekten Nicholas olmadığını biliyordu, ama aynı zamanda kendi adını zaten bildiğini itiraf ederek pek bir şey ele vermeyeceğini de biliyordu. Yine de onun Hristiyan adının gerçekten Marianne olduğuna inanıyordu. Bunu söylerken gözlerindeki doğruluğu görebiliyordu.

Beau başını salladı. Adını söylemesi için onu kandırmasının zekice olduğunu kabul etmek zorundaydı. Oldukça zekice. Onu alt etmişti. Ve o kimse tarafından alt edilmeye alışık değildi. Belki de onun bu kadar ilgisini çeken şey buydu. Genelde kiminle ilişki kurduğunu tam olarak bilirdi. Ancak Marianne gizemlerle örtülüydü. Çözmeyi çok istediği gizemler.

Ve onunla ilgili gizemlerden biri de kardeşine tam olarak ne olduğuuydu.

Hikaye her neyse, belli ki hakkında çok konuşmak istediği bir hikaye değildi. Neden konuşmuyordu? Çok acı verici olduğu için mi? Bir şey ona bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerinden sıyrıldığında saat henüz gece yarısını bulmamıştı. İsteksizce cevap vermek için ayağa kalktı. Şüphesiz gelen yine Kendall'dı ve Bayan Wharton için savaşmayı neden reddettiğine dair bahaneler sıralıyordu.

Beau kapıyı açarak, "Aşağıya insan iyi olur, şüphesiz yemek büyük ölçüde bitmiştir," dedi.

"Akşam yemeği mi?" Marianne her zamanki önlüksüz mavi *elbisesiyle* orada duruyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Yemek odasında mı? Aldığım duyumlara göre bu akşamki yemek aniden bitmiş."

Akşam yemeğiyle ilgili kastettiği her neyse, Beau'nun odasına geldiği için duyduğu heyecanın içinde çabucak kayboldu. Dün gece olanlardan sonra, kızın şu andan itibaren kendisinden böcek dolu bir yatak gibi uzak durmasını bekliyordu.

Ritüelleri olduğu üzere, Beau onu usulca yatak odasına çekmeden önce koridorun temiz olduğundan emin olmak için her iki tarafa da baktı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra anlamsızca, "Buradasın," dedi.

"Öyleyim," diye cevap verdi, alt dudağını ısırarak ve sanki ani bir hareket yaparsa her an kaçmaya hazırmış gibi tedirgin bir şekilde ona bakarak.

Karyolaya doğru bir adım attı ve eliyle işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Lütfen yap," diye ağzından kaçırdı ve yatağın yanındaki pencere kenarına oturdu. Çok yaklaşıp onu korkutmak istemiyordu. Onun söyleyeceklerini duymak istiyordu.

Marianne kendini karyolaya bıraktı ve nefesini dışarı verdi. "Sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsunuz." Sesi sakın ve eşitti.

"Bu düşünce aklımdan geçti," diye alaycı bir gülümsemeyle itiraf etti.

Derin bir nefes aldı. "Özür dilemek istedim... dün gece seni bu kadar çabuk kaçırdığım için. Gerçek şu ki... beni korkuttun."

"Seni korkuttu mu?" diye yineledi, pencere çerçevesine yaslanıp bir dizini destekleyerek. Onu dinlemesi, ne söylemesi gerekiyorsa söylemesine izin vermesi gerekiyordu.

"Birazdan da fazla," diye devam etti, ellerini tekrar tekrar eteklerine indirerek. "Ben asla..." Yanakları pembenin büyüleyici bir tonuna dönüştü ve başını eğdi. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve... bu beni korkuttu."

Kaşları çatıldı. Tam olarak ne diyordu? "Bana masum olmadığını söylemiştin."

"Ben... Ben değildim." Kızarması derinleşti ama bakışlarını karşılamak için başını kaldırdı. "Ama dün gece aramızda olanlar... daha öncekilere hiç benzemiyordu." Sanki az önce üzücü bir itirafta bulunmuş gibi nefesini tekrar dışarı vererek sözlerini bitirdi.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi sessizce, gerçeği itiraf ederek onu rahatlatmayı umuyordu.

Başını salladı ve ellerini kucağında birleştirdi. Yüzündeki kızarıklık tamamen kaybolmamıştı. "Kardeşimi sorduğunuzda neden bu kadar garip davrandığımı bilmiyorum," dedi sonra. "Sanırım daha önce hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmadığım için."

O da başıyla onayladı ve yavaşça onun yanına, yatağın üzerine oturdu. Elini onun kucağına koymak için belli belirsiz uzandı. "Anlıyorum, Marianne."

"Size yakın birini hiç kaybettiniz mi?" diye sordu.

Yıllar önceki bir geceye dair bir görüntü gözünün önünden geçti ama kararlı bir şekilde onu uzaklaştırdı. "Bana yakın olan hiç kimse öldürülmedi," diye cevap verdi. "Dün gece bu konuda konuşamayacağını söylemiştin."

"Bu doğru." Kadın başını salladı. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?" diye sordu.

Çenesini göğsüne indirdi. "Yapmayacağım... ya da en azından o zaman yapmak istemedim."

"Hâlâ istemiyorsan şimdi yapmak zorunda değilsin."

Kadın çenesini kaldırdı ve adam gözlerinde parlayan yaşları görebildi. "Kardeşim vuruldu, savaşta öldürüldü."

Beau başını salladı. "Anlıyorum. Ben de şüphelenmiştim ama öldürüldüğünü söylediğinizde ayrıntıları merak ettim."

"Savaşta öldürüldü," diye tekrarladı, gözlerini duvardan ayırmadan bakıyordu.

Beau onun elini sıktı. "Bu konuda konuşmanın senin için zor olduğunu görebiliyorum.

Odanıza kadar size eşlik edeyim."

Başını salladı ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "Benimle odama kadar yürümeni istemiyorum Beau."

Sertçe yutkundu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Marianne birkaç dakika boyunca gözlerini ayırmadan duvara baktı. Korkmuş ve yalnız görünüyordu. Adam yaklaştı ve onu göğsüne çekerek sarıldı. Ona sarılmak, onu yatıştırmak istiyordu. Kollarını, sırtını okşadı. Yanağına iffetli bir öpücük kondurmadan önce saçlarını düzeltti. Bu sırada onu rahatlatacak sözler mırıldandı.

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Beni tekrar öp."

Geri çekildi ve kızın yüz hatlarını inceledi. "Emin misin?"

Başını salladı. "Evet. Bana dokunduğunda, diğer her şey kaybolur ve sadece sen kalırsın. Sadece zevk."

Beau önce yavaşça ilerledi. Bir elini Marianne'in boynuna götürdü ve dudakları Marianne'in dudaklarına inerken onu ağzına yaklaştırdı. Ancak ağızları buluştuğu anda, Marianne onun nazık davranmasına izin vermedi. Dili dudaklarının arasına girdi ve gömleğini yırtmaya başladı.

Her ikisinin de karyolada çırılçıplak yatması ve Marianne'in uzanıp onu üzerine çekmesi için sadece birkaç dakika geçti. "Beni tekrar senin yap, Beau," diye nefes aldı.

Beau'nun eli kızın bacaklarının arasında gezinerek onun ıslak ve hazır olduğundan emin oldu ama dün gecenin aksine, kızın içindeki ateşi körüklemek için zaman harcamadı. İkisi de bunu hızlı ve sert bir şekilde istiyordu ve o da bunu ona vermeye hazırды.

Diziyle bacaklarını ayırdı, sonra içine girdi, yerleştikten emin olmak için sadece bir saniye bekledi, sonra dışarı kaydı ve tekrar tekrar içine pompaladı. Baş yastığın üzerinde bir ileri bir geri hareket ediyordu. Boğazından gelen küçük inilti neredeyse onun felaketiydi.

Kalçalarını tutup sıktığında, işte o an oldu. Beau, hayatının en hızlı, en tatmin edici orgazmlarından birinin eşiğine gelene kadar ona tekrar tekrar pompaladı. Kadından hızla çıktı ve kalçasının yanındaki şiltenin üzerine boşaldı, nefesi bir dizi düzensiz soluktan başka bir şey değildi.

Birkaç dakika sonra yüzüne bakmak için eğildiğinde dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. "Bunun için özür dilerim," dedi mahcup bir sırıtışla. "Aceleye geldi ve çok kötü bir davranıştı."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi, örtünün içine daha da sokularak, sırıtışı hala açıklanamaz bir şekilde dudaklarında geziniyordu.

Neden sırıtıyordu ki? Onu dün geceki gibi memnun etmediğini biliyordu.

"Anlamıyorum," diye başladı.

"Hoşuma gitti," diye cevap verdi, kollarını onun boynuna doladı ve dudakları kulağıyla buluşacak şekilde döndü, "çünkü kontrolünü kaybetmeni sevdim."

Bunun üzerine kıkırdamak zorunda kaldı. "Bunu kesinlikle yaptın," diye itiraf etti, örtüyü başının üzerinden atmadan ve vücudunun uzunluğundan aşağı inmeden önce. "Ama bunu telafi etmeye tamamen niyetliyim."

Adamın dili bacaklarının arasında gezinirken gözleri yuvalarından fırladı ve Marianne birkaç dakika daha tutarlı bir şey düşünemedi, ta ki çok sert bir şekilde boşaldıktan sonra bedeni kendini yataktan kaldırına kadar.

Sonrasında, adamın dili konusunda ne kadar yetenekli olduğunu düşünürken yorganı koltuk altlarına kadar çekti. Gerçekten inanılmazdı.

Adam onu kollarına çekti ve önceki gece olduğu gibi sıkıca sarıldı ve kadın yine aralarındaki her neyse gerçekmiş gibi davrandı.

"Neden... neden... geri çekildin?" diye sormadan önce birkaç sessiz ve tatmin olmuş anın geçmesini bekledi.

"Affedersiniz?" Sesinde bir şaşkınlık notası vardı.

"Lütfen bana tekrarlatmayın," dedi yanakları kızararak. "Sadece soruyorum çünkü... William bunu hiç yapmadı."

Beau onu tekrar kendine çekti ve yanağından öptü. "O zaman William bencil bir pislikti. Bunu dokuz ay sonra kendini bir bebekle bulmayasın diye yaptım."

Marianne başını salladı. Tabii ya. Beau haklıydı, William bencil herifin *tekiydi*. Yine de o zamanlar evleneceklerini düşünmüştü, bu yüzden bebek korkusu yoktu; ama William ona çocuğu olup olmadığını hiç sormamıştı. Elbette sormamıştı ama William bunu bilmiyordu.

Beau'ya tekrar sarıldı, onun ilişkilerinin istenmeyen sonuçlar doğurmaması için önlemler aldığını bilmekten memnundu.

"İlk geldiğinde akşam yemeğinin erken biteceğinden bahsetmiştin." demeden önce birkaç sessiz an daha geçti. Adam onun boynuna sokuldu.

"Evet," diye cevap verdi Marianne gülerek, daha önce duyduğu hikâyeyi hatırlayarak. "Leydi Wilhelmina'ya göre bu gece yemek odasında epey bir kargaşa olmuş."

Beau dirseğine yaslandı ve gözlerini ona dikti. Olanlar hakkında bir şeyler bildiği hissine kapıldı. "Bir kargaşa mı?"

Marianne başını salladı. "Leydi Wilhelmina bana masaya hizmet eden uşaklardan birinin büfenin üzerine tırmandığını, peruğunu çıkarıp çorbaya attığını ve Kendall Kontu olduğunu açıkladığını söyledi. Sonra da Bayan Frances Wharton'a evlenme teklif etmiş ve o da odadan kaçmış."

Beau'nun dudağında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?" Başını iki yana salladı. Kendall için iyi olmuştu. Görünüşe göre aptal her şeye rağmen onu dinlemişti.

CHAPTER TWENTY

TErtesi sabah Marianne güneş doğmadan kalktı. Gerçi pek uyumamıştı.

Aslında, gözünü bile kırpmamıştı. Gizlice evine döndükten sonra Koridorun en ucundaki kendi yatak odasında yatağına tırmanmış ve saatlerce tavana bakmış gibi hissettiren bir şekilde orada uzanmıştı. Hiç tanımadığı bir adamla yatağa girerek ne yapıyordu? Beau. Adı Beau'ydu ve uşak olarak 'rol yapıyordu'. Tek bildiği buydu. Onun dışında kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lord Copperpot'un daimi uşağı Bay Broughton'dan kurtulmak için ne yapmıştı? Ama daha önemlisi, neden? Beau neden uşak gibi davranmak istesin ki?

O her kimse, onunla yatmıştı - bir değil, iki kez. Ve dürüst olmak gerekirse, davranışları için saf hayvani cazibenin ötesinde başka bir mazereti yoktu. Adam boğazını sıkıyor ve kalbinin çarpmasına neden oluyordu. Onu öpmek ve kendisine dokunmasına izin vermek yeterince cesurcaydı ama şimdi geceyi onunla *iki kez* geçirmişti. Ve doğrusu, bunu tekrar yapmak istiyordu.

Tanrım, onun dilini dün geceki gibi üzerinde düşünmek bile ter içinde kalmasına neden oldu.

Elbette o da görüldüğü gibi biri değildi ama bunun için iyi bir nedeni vardı. Beau'nun ne sebebi vardı? En sinir bozucu kısım ise

İkisi de birbirlerine isimlerini söylediklerine göre, ikisi de daha fazlasını söylemeye niyetli görünmüyordu. Ev partisi, kiminle tutkulu bir ilişki yaşadığını bilmemesiyle sona erebilirdi. Görünüşe göre, bununla yaşamaya hazırdı, çünkü dün gece onunla tekrar yatağa girmesine engel olmamıştı, değil mi?

Ona kardeşi hakkındaki gerçeği anlattı ama hepsini değil. Frederick savaşta vurularak öldürülmüştü. Ama hikâyede daha fazlası vardı ve şu anda Copperpots'a hizmetçi olarak hizmet etmesinin nedeni de buydu. Yine de Beau'yu ona tüm gerçeği anlatacak kadar iyi tanımıyordu, bu yüzden hikayesini olduğu yerde bırakmıştı.

Tanrı'ya şükür, Beau bu sözlerle yatışmış görünüyordu ya da en azından başka soru sormamıştı. Daha sonra sorup sormayacağını sadece Tanrı bilirdi. İkisi de birbirlerine yalan söylediklerinin farkında olduklarına göre, soracağından şüpheleniyordu. Tıpkı birkaç gün önce odasında yaktığı mektupla ilgili daha fazla soru sormaya niyetli olduğu gibi. Hâlâ o mektubun ne hakkında olduğunu bilmek istiyordu.

Ama Marianne de bir mektup bekliyordu; onun da yok etmek istediği bir mektup. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı. Onu ikiyüzlü olmakla suçlamıştı ama kendisi de ikiyüzlüydü. Hem de en kötüsünden.

Küçük yatak odasında volta atıyordu. Bir şey yapmak için çok erkendi. Leydi Copperpot ve Leydi Wilhelmina bu saatte uyanık olmazlardı. Ama hizmetkârların salonuna gidip bugün yapacakları piknik gezisini planlamaya çalışabilirdi. Anlaşılan ev partisinin üyeleri hafta başında pikniğe gitmişler ve Leydi Copperpot ile Leydi Wilhelmina planlanan geziyi kaçırmışlardı. Bu öğleden sonra bunu telafi etmek niyetindeydiler.

Marianne iki hanımefendinin bugün nasıl bir ruh hali içinde olacaklarını merak ediyordu. Son iki gündür konuşmalarını dinlediği için Leydi Wilhelmina'nın Lord Kendall'ın kendisiyle buluşmaya gelebileceği fikrinden tamamen vazgeçtiğini biliyordu. Ve dün gece yemek salonundaki şaşırtıcı ifşaattan sonra, Marianne Leydi Copperpot'un hiç de memnun olmayacağını tahmin ediyordu.

Marianne, Wilhelmina'nın kıyafetlerini değiştirmesine yardım etmeyi başarmış ve dün gece Leydi Copperpot daha dedikodu dolu birinci kattan dönmeden dördüncü kata kaçmıştı.

Ne var ki ev partisinin bitmesine daha beş gün vardı. Leydi Copperpot ve Wilhelmina zamanlarını geçirmenin bir yolunu bulmalıydılar ve Marianne de pikniklerini planlama işine başlayabilirdi.

Yatak odasının kapısını açtı ve tam karanlık koridora adım atacaktı ki, duyduğu sesler durmasına neden oldu. Dışarı baktığında yaşlı bir adamın birkaç kapı aşağıdaki diğer hizmetçilerden birinin odasından çıktığını gördü.

Adam sanki koridorda hiç işi yokmuş gibi görünüyordu. Aslında, aceleyle giydiği belli olan kıyafetlerinin kalitesine bakılırsa, bir... asilzade olduğu anlaşılıyordu.

Marianne gözlerini kırpıştırdı ve odasına girip kapıyı kapattı. Tam olarak şok olmamıştı. Ev partilerinde daha önce de böyle şeylere şahit olmuştu. Ama adamı tanıımıyordu ve hangi hizmetçinin odasından çıktığını da bilmiyordu.

ğrenmek zorunda kalacaktı.

Tekrar koridora çıktığında adamın gitmiş olmasını umarak elliye kadar saydı.

Kapıyı açtığında rahat bir nefes aldı. Adam gitmişti ve geldiği kapı tekrar kapanmıştı. Marianne yanağına vurarak seçeneklerini tarttı. Sonunda, aradığı bilgiyi elde etmenin en iyi yolunun hızlı bir yalan olduğuna karar verdi.

Terli ellerini eteklerinden aşağı indirerek hızlı ve etkili adımlarla hizmetçinin kapısına doğru ilerledi. Oraya vardığında derin bir nefes aldı, yumruğunu kaldırdı ve duyulacak kadar yüksek sesle ama yakın odalardaki diğer hizmetkârları uyandırmamayı umacak kadar alçak sesle iki kez vurdu.

Uzun sarı saçlı genç bir hizmetçi, üzerinde sadece bir sabahlıkla kapıyı açmadan önce kapının diğer tarafında biraz itiş kakış oldu.

Hizmetçinin yüzündeki baştan çıkarıcı sinsi gülümseme, Marianne'in orada durduğunu gördüğü anda hemen kayboldu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu hizmetçi daralmış, kızgın gözlerle.

Yüzündeki boğucu ifade yerini saf bir nefrete bırakmıştı.

Sıcak bir karşılama beklemese de, Marianne kesinlikle bu düzeyde bir düşmanlık beklemiyordu. Hikâyesini hatırlamaya çalıştı.

"Ben, şey, siz Leydi Hightower'ın hizmetçisisiniz, Ramona, değil mi?" diye geveledi.

Hizmetçinin gözleri daha da kısıldı, ta ki yüzündeki yarıklara kadar. "Ben öyle bir şey değilim! Şimdi efendimin uşaklarından birini çağırıp kapı eşiğini senden temizletmeden önce defol git buradan." Ve hizmetçi kız kapıyı yüzüne kapattı.

Marianne şaşkın bir şekilde birkaç dakika orada durdu, gözlerini kırıştırdı ve hizmetçinin kendisine neden bu kadar düşmanca davrandığını merak etti. Şimdi onu yakından gördüğüne göre tanıyamamıştı. Marianne onun Lord Clayton'ın dostça davranan hizmetçilerinden biri olduğundan şüpheliydi. Hayır, bu kadın konukların hizmetçilerinden biriydi ve Hightower'lar tarafından çalıştırılmadığı açıktı.

Marianne kötü şansına lanet ederek hizmetçilerin merdivenlerine doğru ilerledi. Kadının kimliğini tahmin ederse, hizmetçinin ona gerçekten kimin için çalıştığını söylemek zorunda hissedeceğini ummuştu. Belli ki bu oyun geri tepmişti ve Marianne kızın adını öğrenmeye kapıyı çaldığı andakinden daha yakın değildi.

Marianne, Beau'nun kapısının önünden geçip merdivenlerden aşağı, hizmetçilerin salonuna doğru ilerlerken başını salladı. Hizmetçi her kimse, kesinlikle kaba ve yardımsever değildi. Hatta o kadar kaba ve yararsızdı ki, Marianne onun bir şey saklayıp saklamadığını merak etmeye başladı. Sabahın köründe yatak odasını terk eden bir adamdan başka bir şey... Marianne, kendisi de benzer bir şey yaptığı için onu pek suçlayamazdı.

Hizmetçilerin salonuna adımını attığında, dostane bir ses onu karşıladı. "Günaydın, Bayan Notley. Bugün kesinlikle erken kalkmışsınız."

Marianne döndüğünde hizmetçi Bayan Cotswold'un koridorda koşuşturarak mutfağa doğru bir çaydanlık taşıdığını gördü.

Marianne'in aklına bir fikir geldi. Bütün hizmetçilerin kim olduğunu bilmiyor olabilirdi ama Bayan Cotswold'un bilebileceğini tahmin ediyordu. "Günaydın Bayan Cotswold," diye karşılık verdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yardımaınıza ihtiyacım var, lütfen."

Hizmetçi durdu ve gülümsemesi genişledi. "Elimden gelirse kesinlikle yardımcı olurum, Bayan Notley."

"Mükemmel," diye cevap verdi Marianne. "Size bir hizmetçiyi tarif edersem, üst katta kaldığı oda da dahil, bana kim olduğunu söyleyebileceğinizi umuyorum."

CHAPTER TWENTY - ONE

In Dün gece Marianne'le paylaştığı akıllara durgunluk veren seksin yanı sıra, Beau özellikle yoğun bir gece ve sabah geçirmişti. Marianne'den sonra Beau, birkaç gün içinde ikinci kez birlikte yattıktan hemen sonra, Kendall'la tekrar konuşmak için gizlice aşağıya inmişti.

Kendine engel olamıyordu. Dün gece yemek odasında Kendall ve Bayan Wharton arasında neler olduğunu kendi ağzından duyması gerekiyordu. Görünüşe göre Bayan Wharton tam da Marianne'in anlattığı gibi konttan kaçmıştı. Kendall onun peşine düşüp kendini açıklamaya çalıştıysa da Bayan Wharton onu dinlemeyi reddetmişti.

Beau adama denemeye devam etmesi gerektiğini söyleyerek istenmeyen ek tavsiyelerde bulunmaya çalıştığında Kendall da tam olarak bunu yapmıştı. Kendall sonunda ona gitmesini söylemiş ve Beau'ya fikrini değiştirmesini istiyorsa doğrudan Bayan Wharton'la konuşmasını önermişti. Beau bunu yapmaya karar vermeden önce sadece birkaç dakika d ş nm şti.

Elbette, sabah gün ağarana ve Bayan Wharton alışkanlık haline getirdiği gibi Clayton'ın kütüphanesine gidene kadar beklemek zorunda kalmıştı. Ama Beau içeri girmiş ve Bayan Wharton'la kısa bir konuşma yapmıştı; bu konuşmanın hanımefendinin son derece inatçı fikrini değiştirebileceğine inanıyordu.

Ancak Beau henüz sırtını sıvazlamıyordu. Bayan Wharton'ın zavallı Kendall'ı affedip affetmeyeceği hâlâ belirsizdi. Ve Beau'nun genç kadını ikna etmek için anlattığı hikâyenin bir bedeli vardı.

Beau son birkaç gün içinde ikinci kez hayatının en kötü hatasını hatırlamak zorunda kalmıştı.

Bayan Wharton'a, "Pişmanlığın sürekli yoldaşım olmadığı tek bir gün bile yok," demişti. "Benden alın. Sonsuza kadar pişmanlık duyacağınız bir karar verdiğiniz an, aynı zamanda tamamen haklı olduğunuzu da hissedebilirsiniz."

Buna bir de ev partisine sadece beş gün kaldığı ve Bidassoa hainini henüz ortaya çıkaramadığı gerçeği eklenince Beau kendini tamamen keyifsiz hissediyordu. Umutsuzca Marianne'in gerçekte kim olduğunu öğrenmek istiyordu ama kendi kimliğiyle ilgili gerçeği ona söylemek istemediği sürece bunun mümkün olmadığını biliyordu. Kendi sırrını açıklamaya hiç niyeti yokken ondan sırrını açıklamasını istemek hem bencilce hem de ikiyüzlülük olurdu.

İşin en kötü yanı da, büyük bir kısmının onun kim olduğu hakkındaki gerçeği bilmek istememesiydi. Ya öğrenirse ve bu ilişkilerini bitirmek zorunda kalacakları anlamına gelirse? Bu onun için de bencillikti ama ilişkinin devam etmesini istemekten kendini alıkoyamıyordu. Onu ne zaman görse, ne zaman koklasa, ne zaman yanında olsa ve ne zaman dışarıda olsa onu istiyordu. Gülünçtü ama gerçektir.

Şu anda bile, hizmetkârların salonunda durmuş beklediği mektubu beklerken, onu arzulamaktan kendini alamıyordu. Onu düşündükçe bile sertleşiyordu. Patladı. Patladı. Patladı.

Marianne salonda değildi. Dün gece yatağından ayrılmadan önce ona Leydi Copperpot ve Wilhelmina'nın pikniği için erken kalkması gerektiğini söylemişti. Ama muhtemelen kalkmayacağını bilse bile

Beau kendini hizmetlilerin yüzünde onu ararken buldu.

Kâhyanın Nicholas Baxter'ı çağırması sonunda dikkatini dağıttı ve mektubunu -belli ki İçişleri Bakanlığı'ndan gelen başka bir mektuptu- alıp okumak için odasına çıktı.

Mektup fazla bir şey söylemiyordu. İlginçtir, Marianne'in gerçek kimliği hakkında hâlâ hiçbir şey söylemiyordu ve Bay Broomsley hakkında tek söylediği, adamın geçmişinde şüpheli hiçbir şey olmadığıydı. Beau için pek de yeni bir haber sayılmazdı. Mektup ondan Bay Wilson'a odaklanmasını istiyordu. Şu anda ellerindeki en iyi ipucu oydu ama geçen akşam yemekte adamın kesinlikle bir şeyler saklıyor gibi görüldüğünü belirtmek dışında Beau bu konuda çok az ilerleme kaydetmişti.

Yaptığı tek şey Wilson'ın yatak odasını bulmaktı. Koridorun karşı tarafında, kendisinininkinden üç alt kattaydı. Bir sonraki hamlesi odaya gizlice girip bir yazı örneği aramak olacaktı. Bunu yapmak için fazla zamanı kalmamıştı.

Beau derin bir nefes aldı. Bütün gün boyunca tek amacı buydu. Sabahki fırtınanın ardından Copperpot'lar pikniklerine başlamıştı ve Beau'nun Bay Wilson'ın odasını aramaktan başka yapacak pek bir şeyi yoktu.

Beau kısa bir süre Marianne'e kendisine gözcülük edip edemeyeceğini sormayı düşündü. Ama bu fikri hemen bir kenara bıraktı. Böyle bir istek muhtemelen Marianne'in, kendisinin neyin peşinde olduğuna dair daha fazla soru sormasına neden olacaktı. Ve bencilce olsun ya da olmasın, şu an için sahip oldukları düzenlemeden oldukça hoşlanıyordu.

Hayır, Beau Wilson'ın odasını hızlıca ve tek başına aramak zorundaydı.

Yolun açık olduğundan emin olmak için dördüncü katın koridoruna bakma konusunda tam bir uzman olmuştu. Şimdi de bunu hızlı ve etkili bir şekilde yaptı ve koridorun boş olduğunu görmekten memnun oldu. Günün bu saatinde hizmetkârların çoğunun ya muhtaç efendileri ve metresleriyle ilgilendiklerini ya da hizmetkârlar salonunda birbirleriyle sohbet ettiklerini tecrübelerinden biliyordu.

Beau kendi odasının kapısını kapattıktan sonra hızla Wilson'ın kapısına doğru ilerledi. Her iki tarafa da bir kez daha baktıktan sonra adamın içeride olmadığından emin olmak için kulağını kapıya dayadı. Koridordaki saate bakarak tam iki dakika bekledi. Ne bir ayak sürüme sesi ne de horlama duyduğunda, kapıyı denemenin güvenli olduğuna karar verdi.

Tanrı'ya şükür kapı açıldı ve Beau bir bakışta küçük odanın boş olduğunu görebildi.

Tıpkı kendisinininki gibi, odada da sadece küçük bir gardırop, karyola, masa ve sandalye vardı. Kendi odasında olduğu gibi Bay Wilson'ın odasında da fazla bir şey yoktu.

Beau işe masadan başladı, eğer bulunacak bir yazı varsa bunun masanın çekmecesinde olabileceğini düşündü. Masada yaptığı aramada birkaç parça ucuz kâğıt ve bir tüy kalem buldu ama başka bir şey bulamadı.

Patlama.

Sonra dikkatini gardıroba çevirdi. İki kapıyı da ardına kadar açarak adamın sırt çantasını ve giysilerini karıştırdı, hatta vazgeçmeden önce ceplerini bile kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Üzerinde aceleyle karalanmış bir not bulunan bir kâğıt parçası bile yoktu.

Yenilgiyi kabul etmeden önce yatağın altını ve hatta adamın yedek ayakkabılarının içini üstünkörü bir şekilde aradı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Beau yatak odasının ortasında durup bir süre düşündü. Bay Wilson'a bir şeyler yazdırması gerekecekti. Ama nasıl?

Beau nasıl yapacağını bilmiyordu ama ona yardım etmesi için kimden yardım istemesi gerektiğini biliyordu.

CHAPTER TWENTY-TWO

A Bay Wilson'ın odasında önemli hiçbir şey bulamadıktan sonra Beau için gün giderek kötüleşmeye başlamıştı. Clayton onu bulmuş ve Worth'un bahsi kaybetme niyetiyle ahırdan ayrılmak için hazırlandığını söyledi.

Kendall, adamın tüm partinin önünde peruğunu çorbanın içine attığı gerçeği göz önüne alındığında, elbette çoktan kaybetmişti. Ama Worth, o rekabetçi piç, kaybediyorsa, bir şeyler ciddi şekilde yanlıştı.

Beau, dükün aklını başına getirip getiremeyeceğini görmek için ahıra gitmişti. Ama bunun sonu hüsrandan başka bir şey olmamıştı. Beau, Worth'un bahsin neden artık onun için önemli olmadığını söylemesini sağlamakta tamamen başarısız olmuştu.

Beau bunun Clayton'ın ev partisine katılan Worth'un eski sevgilisi Leydi Julianna Montgomery ile bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Worth hiçbir şey itiraf etmemişti ama Beau Leydi Julianna'nın adından söz ettiğinde verdiği tepki ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Beau, Worth'un Londra'ya döneceğini bildiği için ahırdan ayrılmak zorunda kalmıştı. Ne yazık.

Beau başını salladı. Görünüşe göre her iki rakibi de bu ev partisi başladığından beri kadınlarla bazı pis işlere bulaşmıştı. Kendisinin aynı şeyi yapmaması iyi bir şeydi. Marianne ile yaşadığı şey

hiç de dağınık değildi. Aslında oldukça düzenliydi, birbirlerinin gerçek tam adlarını bile bilmedikleri gerçeğine kadar.

Bugün öğleden sonra itibariyle önemli miktarda para kazanmış olabilir, ancak bu kazanç hiç de tatmin edici değildi. Her iki arkadaşının da kalbi kırılmıştı. Bu kadar basit görünen bir bahis nasıl bu kadar sıkıntılı hale gelmişti?

İç çekti. Tek bir kelime her şeyi açıklıyordu: Kadınlar.

Marianne Notley (ya da adı her neyse) ile olan *cilveleşmesinin* kendisini dize getirmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

BEAU, Marianne'den yardım istemeden önce o gece geç saatlere kadar onunla yatakta kalmayı bekledi. Ona bir orgazm daha yaşattıktan sonra sormaya karar vermişti.

"Senden bir konuda yardım istersem," dedi nefes alışları normale döndükten sonra, "bu konuda soru sormayacağına söz verir misin?"

Hâlâ Marianne'in yüzüne yayılmış olan parlak kızıl saç yığınının yumuşak bir kahkaha geldi. "Hayır. Hiç de değil."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Çünkü neredeyse kesinlikle neyin peşinde olduğunu bilmek isteyeceğim." "Peki ya sana detayları anlatamazsam?" diye karşı çıktı.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" diye karşılık verdi, adamın ona kardeşinin ölümüyle ilgili sorduğu soruyu açıkça hatırlıyordu.

"İyi oynadın," dedi gülümseyerek, onu tekrar kendine çekti ve nefis çıplak omzunu öptü. "Marianne, tatlı Marianne. Burada seninle sonsuza kadar yatakta kalabilirim."

Tekrar güldü ve yastıklara yaslanmadan önce saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bir şekilde eninde sonunda sıkılacağına inanıyorum. Ayrıca, aramızdaki bu ilişkinin nasıl biteceğini düşünüyorsun?"

Bir kolunu onun beline doladı. "Son hakkında konuşmak zorunda mıyız?" Konuşmak istediği son şey buydu. Dört günleri daha vardı. Olmadıkları bir şeymiş gibi davranabilecekleri dört gün daha. Garip bir şekilde. Genelde olmadığı biri gibi davranmak hoşuna giderdi; ama bu kez sonu düşünmek onu melankolik hissettiriyordu.

"Bunun sona ermesi gerektiğini biliyorsun," diye cevap verdi. "Ve ben kendi adıma, bitmeden önce senin gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Oh, şimdi mi bilmek istiyorsun?" Güldü.

"Her zaman bilmek istemişimdir. Ama günler geçtikçe daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

"Ben de senin kim olduğunu bilmek istiyorum," diye cevap verdi. İkisi de inatçı bir çene yapısıyla birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar.

"Biz Lord Copperpot'un evine dönmeden önce ayrılacak mısınız?" diye sordu sonunda.

"Muhtemelen. Ya da en azından kısa bir süre sonra." Ona bu kadarını da söyleyebilirdi. Dikkat dağıtıcı olsun ya da olmasın, bu ev partisi sona ermeden Bidassoa hainini bulmaya tamamen niyetliydi.

Kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun?" "Henüz değil."

"Bu söylediğin garip bir şey."

"İşte yine buradayız. Bana kim olduğunuzu ve neden gerçek adınızı kullanmadığınızı söylemek ister misiniz?"

"Fark eder mi?" diye cevap verdi, yastıklara yaslandı ve ön kolunu başının üstüne bastırdı.

"En azından neden burada olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu.

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" diye karşı çıktı. Ona yan gözle bir bakış attı.

Tekrar birbirlerine baktılar, ikisi de kabul etmek için bir hamle yapmadı. "Sen bana söylersen ben de sana söylerim," diye teklif etti sonunda.

"Söz veriyor musun?" derken bakışları şüpheliydi.

Başını salladı. "Söz veriyorum."

"Pekâlâ." Elini battaniyeden dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Ben de söz veriyorum. Güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama sen güvenirsen ben de güvenirim. Ama birbirimize başka soru sormayacağımıza da söz vermeliyiz."

Marianne derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Önce sen git."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Peki." Söylemeden önce birkaç dakika doğru kelimeleri aradı. "Bir suçluyu yakalamak için buradayım."

Sessizce başını salladı. "Ben de öyleyim. Kardeşimin katili."

Sanki bir an için odanın tüm havası çekilmiş gibiydi. İkisi de sanki birbirlerini daha önce hiç görmemişler gibi birbirlerine baktılar. Sonunda önce Beau sesini buldu. "Kardeşinin katili neden burada olsun ki? Savaşta öldüğünü söylemiştin."

"Sordu ve başka soru sormayacağımızı söylediğini *sanıyordum*." "Evet, ama lanet olsun, şimdi bilmek istiyorum."

"Bana hangi suçluyu aradığınızı söyleyecek misiniz?" "Hayır."

"O zaman size kardeşime ne olduğunu anlatmayacağım. Sanırım yeterince konuştum."

Beau'nun kaşları daha da çatıldı. "Kardeşinin katilini bir ev partisinde nasıl bulabilirsin?"

"Sanırım burada aradığınız suçluyu bulabileceğiniz gibi."

Ona ters ters baktı. Bu kadın neden bu kadar inatçıydı? Onun kadar inatçı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Normalde çekici olduğunda ve kesinlikle baştan çıkarıcı olduğunda, çoğu kadının ona istediği her şeyi söylemesini sağlayabilirdi. Ama Marianne farklıydı. Ona daha fazlasını söylemeyecekti. Çenesinin duruşundan bunu anlayabiliyordu. Konuşması bitmişti.

"İyi," diye karşılık verdi, kolunu ondan çekti ve yastığı öfkeyle başının arkasına koydu. "Sanırım mezarlarımıza birbirimizin soyadını bilmeden gitmek zorunda kalacağız."

Güldü. "Mezarımı henüz düşünmüyordum. Bu noktada yarın ne olacağından tam olarak emin değilim."

Kendini tutamadı. "Gerçekten kardeşinin katilinin burada olduğunu mu düşünüyorsun? Bu evde mi?"

Çarşafı baktı ve parmağıyla küçük bir daire çizdi. "Bilmiyorum," diye izin verdi.

"Ama olabilir mi?" Beau devam etti.

"Olabilir."

Tedirgin bir sessizliğe gömüldüler ve birkaç dakika geçtikten sonra Marianne başını onun omzuna koyma cesaretini gösterdi. "Bu delilik, biliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtladı Beau iç çekerek. Eğildi ve onun başını öptü.

Marianne, "Leydi Winfield'ın hizmetçisi Albina'yı tanıyor musun?" diye sormadan önce birkaç dakika daha sessizlik oldu.

CHAPTER TWENTY-THREE

Tertesi sabah, en azından son zamanlarda her zamanki gibi uykulu olan Marianne, yemek salonunda verilecek akşam yemeği için Leydi Wilhelmina'nın elbiselerinden birini ütölüyordu. o akşam. Genç kadın ve annesi her zamanki gibi ev partisi ve misafirleri hakkında dedikodu yapıyorlardı.

"Geçen gece Lord Kendall büfeye tırmanıp pudralı peruğunu çıkardığında beni bir tüyle devirebilirdin. Düşünsenize, adam bunca zaman hizmetçiymiş gibi davranmış. İnsanın aklı almıyor," dedi Leydi Copperpot.

Leydi Wilhelmina uzun ve dramatik bir iç çekişle, "Bence gördüğüm en romantik şeylerden biriydi," diye cevap verdi. "Kesinlikle en şaşırtıcı olanlardan biriydi."

"Saçmalama Wilhelmina," diye azarladı Leydi Copperpot. "Bunda romantik bir şey yoktu. Şok ediciydi. Skandaldı. Bana sorarsanız iğrençti."

Leydi Wilhelmina ağzını kapattı, ama Marianne annesinin sert azarlaması karşısında onun gözlerindeki acıyı görmeden önce değil.

"Lord Kendall'ın görünüşe göre artık kapılmış olması beni hasta ediyor. Partide gerçekten uygun pek fazla bekâr kalmadı ve hiçbirisi de sana uygun görünmüyor." Leydi Copperpot kaşlarını çattı ve başını salladı.

Leydi Wilhelmina başını salladı. "Evet. Görünüşe göre Lord Kendall, Bayan Wharton ile nişanlanmış. Ama Lord *Bellingham*'ın hizmetçi gibi davranarak ortalıkta dolaşıp dolaşmadığını merak ediyorum."

"Ne? Neden böyle bir şey söyledin?" Leydi Copperpot yüzünü buruşturup kaşlarını çatarak sordu.

Leydi Wilhelmina omuz silkti. "Birisi bana Worthington Dükü'nün ahırda seyislik yaptığına dair bir söylenti olduğunu söyledi. Gerçi şimdi gittiğini söylüyorlar."

"Ne!" Leydi Copperpot'un yüzü kesinlikle kırmızı bir renk aldı.

"Evet," diye devam etti Wilhelmina bilmiş bir baş hareketiyle, "ve dün gece yemekte Lord Clayton'ın Lord Bellingham'dan bahsettiğini duydum. Birisi Marki'den haber alıp almadığını sordu."

Leydi Copperpot'un gözleri büyüdü ve öne doğru eğildi, yüzü kıpkırmızıydı ve ilgi doluydu. "Peki Lord Clayton'ın cevabı ne oldu Wilhelmina?"

Leydi Wilhelmina elini havada sallayarak bir an için soruyu düşünmüş gibi göründü. "Oh, sanırım 'Bell'in ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz' gibi son derece belirsiz bir şey söyledi."

Marianne'in nefesi kesildi ve elinde tuttuğu deri yürüyüş botu elinden düşerek sert bir *gümbürtüyle* yere indi.

Leydi Copperpot her zamanki gibi Marianne'i görmezden gelerek Wilhelmina'ya, "Nefesimi tutmayacağım," diye cevap verdi. "Baban ve benim sonbahar için bazı planlarımız var. Seni nişanlayacağız. Hatta gelecek sezondan önce. Şimdi aşağıya inip Lord Bellingham'ın ziyareti hakkında başka bir şey öğrenebilir miyim diye bakacağım. Çayda görüşürüz."

Bununla birlikte, heybetli hanımefendi ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Kapı annesinin arkasından kapandıktan sonra Leydi Wilhelmina sesli bir iç çekiş yaptı. "Nişan gibi şeylerin neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum," dedi odadakilere yüksek sesle.

Marianne bir adım öne çıktı, ellerini önünde birleştirdi. "Bu kadar zor zamanlar geçirmenize üzıldüm leydim."

"Ah, Marianne, iyi ki ben değilsin," dedi Leydi Wilhelmina, dudaklarını bükerek. "Sürekli partilere gitmek, uygun bir koca bulmaya çalışmak *çok* angarya. Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz." Genç kadın acıyarak başını salladı.

Marianne son derece uygunsuz bir soru sormak için eline geçen tek fırsatı kaçıracak değildi. Boğazını temizledi. "Leydim, sakıncası yoksa Lord Bellingham'ın Hıristiyanlıktaki adının ne olduğunu biliyor musunuz?"

Leydi Wilhelmina kaşlarını çattı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını biraz daha çattı. "Bunu sormanız komik ama Beaumont olduğuna inanıyorum. Ona 'Beau' diyorlar."

Marianne yutkundu. Bir parmağını kulağının arkasına sürttü. "*Beau* mu dedin?" Bir yığın halinde yere yığılmamak için tekrar sordu. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama içi titriyordu.

Leydi Wilhelmina tekrar iç çekti. "Evet, biliyorum çünkü annem sezon başında yarım düzine başka isimle birlikte onun adını da kafama kazıdı. Londra'nın en gözde bekârlarından biri, biliyorsunuz."

Marianne sadece başını salladı. Hanımefendisinin şüphelerini arttırmak istemiyordu ama Leydi Wilhelmina şu sıralar oldukça uyumlu bir ruh hali içinde görünüyordu, bu yüzden bir soru daha sorma riskini göze aldı. "Onun hakkında... başka bir şey biliyor musunuz? Lord Bellingham'ı kastediyorum." Umursamazlık buraya kadarmış, sesi açıkça bir oktav yükseldi.

Leydi Wilhelmina kaşlarını çattı. "Bellingham Markisi'nin işlerine aniden ilgi duymaya başladın, öyle mi Marianne?"

Marianne sesini sabit tutmaya çalıştı. Bunu sormanın kendisine çok tuhaf geleceğini biliyordu ama bu tür şeyleri sorabileceği tek kişinin Leydi Wilhelmina olduğunu da biliyordu. Marianne partideki diğer hanımlara sormak için ortalıkta dolaşamazdı. Hatta şüphe uyandırmadan hizmetçilere bile soramazdı.

Marianne sonunda, "Sadece onu daha önce görüp görmediğimi merak ediyordum," dedi. "Hizmetkârların salonunda yani. Hizmetkâr rolü yapıyor olabileceğinden bahsetmişsiniz."

"Evet, bu mükemmel bir nokta." Leydi Wilhelmina yanağına dokundu. Kendisi için faydasını gördüğü için konuya ısındığı belliydi. "Bir bakalım. Diğer genç hanımlardan bazılarının onun İçişleri Bakanlığı için çalıştığına dair bir söylenti olduğunu söylediklerini hatırlıyor gibiyim. Tabii ki böyle saçmalıklara inanmam. Neden bir *marki* İçişleri Bakanlığı için çalışmak istesin ki? Bana sorarsanız pek mantıklı değil." Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi.

Marianne tekrar yutkundu. "Ve..." Sesinin titremediğinden emin olmak için bir an durmak zorunda kaldı. "O... neye benziyor leydim?"

Leydi Wilhelmina, gözlerinde hüznü bir bakışla, "Bana sorarsanız aralarındaki en yakışıklısı o olabilir," dedi. "Çok uzun boylu, kırpılmış sarı saçları ve bir meleğin açık mavisi gözleri var. Gülünç derecede yakışıklı."

Marianne sakın bir şekilde başını salladı ve elbiseyi tekrar dolaba asmadan önce son kez bastırdı. Tek söylediği "Anlıyorum," oldu. "Pekâlâ, ona göz kulak olacağımdan emin olabilirsiniz. Eğer şu anda başka bir şey yoksa, sanırım hizmetçinin salonuna gidip ikindi çayını ayarlamaya çalışacağım."

"Bu iyi olur, Marianne, teşekkür ederim."

Marianne odadan yeterince hızlı çıkamadı. Kendini yatak odasının kapısına doğru yavaşça yürümeye ve kapıyı açmaya zorladı ama koridora çıkıp kapı arkasından sıkıca kapandığında, uzun koridordan aşağıya, hizmetkârların merdivenlerine doğru neredeyse uçuyordu.

Merdiven boşluğuna girdiğinde sırtını duvara yasladı ve korku, şok ve su katılmamış şaşkınlık karışımı vücudunda dönerken bastırdığı nefesini dışarı verdi.

"Çan" mı? "Hizmetçi rolü yapmak" mı? *Beau* ismi ve İçişleri Bakanlığı için çalışmak? Tam da bir suçluyu arayacağı türden bir pozisyon. Onun bir Bow Street Runner olduğunu düşünmeye başlamıştı ama artık çok az şüphesi vardı.

Nicholas Baxter ya da *Beau*, Bellingham Markisi ve İçişleri Bakanlığı için çalışan bir casustu. Ve son üç gecedir *onunla yatıyordu*.

Aman Tanrım. Yazması gereken çok önemli bir mektup vardı.

CHAPTER TWENTY-FOUR

I Beau sonunda kendini yalnız karyolasına atıp battaniyeyi başına çekene kadar saat sabahın ikisi olmuştu. Sonra küfretti. Marianne gelmemişti. Onu odasında mı bekliyordu?

Onun yatak odasında buluşacaklarına dair aralarında sözlü olmayan bir anlaşma yapmışlardı. Son iki saatini onun odasına gidip gitmemeyi düşünerek geçirmişti ama şimdi her şey açıktı. *Onun* geleceğini düşünmüş olsa bile, neden şimdiye kadar onu arayıp bulmamıştı?

Patlama. Muhtemelen onu kızın odasına gitmekten alıkoyan da aynı şeydi. Lanet olası gurur. Artık çok geçti. Bu saatte oraya giderse şüphesiz onu uyandıracak ve aynı zamanda kendini utandıracaktı.

Bir anlaşmaları yoktu. En azından taşta yazılmış bir anlaşma. Peki neden onu bir geceliğine özlediği için bu kadar keyifsizdi?

Ona çok şey anlatmıştı. Bunu zaten biliyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemişti ve ona adı ve burada bulunma nedenleri hakkında yalan söyleyebilecekken, bir şey ona gerçeği söyletmişti. Aralarındaki bağ ona gerçeği söyletmişti. Ve onun kendisine yalan söylememiş olmasını umduğu kadar, kendisi de ona yalan söyleyememişti. Bu bir casus için rahatsız edici bir durumdu. Özellikle de bir görevin ortasındaki bir casus için. Onunla yakınlaşmaya hiç hakkı yoktu. Hem de hiç.

Hatta bir an için aklına iki şey gelmişti: Ya Lord Copperpot'un mektubu yazmasına yardım eden hizmetçi Marianne'se? Ama bu fikri çabucak bir kenara bıraktı. Mektubu yazanın o olduğuna inanmayı reddetti. Gerçi Marianne'i tamamen dışlayabilmek için onun yazdıklarından bir örnek görmesi gerekiyordu. Hay aksi. Şimdi toplaması gereken iki örnek vardı ve bunu yapmak için çok az zamanı kalmıştı.

Günün büyük bir bölümünü Bay Wilson'a bir şeyler yazdırmak için bir numara bulmaya çalışarak geçirmişti. Ama bulduğu her neden bir öncekinden daha saçma geliyordu. Bayan Cotswold'dan yardım istemeyi bile düşünmüştü ama Cotswold bahsin başında onlara gerçek hizmetçilerden farklı davranmayacağını açıkça belirtmişti. Kendall ve Worth toparlanıp gittikten sonra bile sonuna kadar kararlıydı.

Marianne tam olarak ne biliyordu? Beau'nun tüm bildiği, onu bir casus olarak yarattığı ve şüphelerini gidermek için onunla yattığıydı. Gardını düşürdüğü için *bu* ona haksızlık olmaz mıydı?

Ona bir suçluyu aradığını söylemişti. O da tahmin etmiş olabilir.

Beau elini yüzünde gezdirdi. Dün gece ona Bayan Wharton'ın hizmetçisi Albina'yı sormuştu. Ama Beau ona kadını tanımadığını söyleyince Marianne konuyu kapatmıştı. Elbette Frances Wharton'ın hizmetçisinin kardeşinin ölümüne bir şekilde karıştığını düşünmüyordu. Ama sorun da buydu. Şu anda cevaptan çok sorusu vardı ve böyle bir konumda olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Son iki gündür hem Lord Hightower'ın hem de Lord Cunningham'ın odalarına gizlice girmeyi başarmış ve suçluluklarına dair herhangi bir işaret aramıştı. Ama tam olarak hiçbir şey bulamamıştı. Kapıları dinlemenin de faydasız olduğu kanıtlanmıştı. Üç asilzadenin gelişlerinden kısa bir süre sonra yaptıkları görüşmeden sonra, o zamandan beri onları bir daha bir araya getirememişti. Clayton da üç adama göz kulak oluyordu ve üçlünün hiçbir zaman

yemekte ya da beyefendiler daha sonra şarap içerken konuşuyor gibiydi. Sinir bozucu.

Beau'nun son umudu bir şekilde Bay Wilson'ın yazılarından bir örnek almaktı. Ya da Marianne'in.

Marianne. Onu düşünmek, bu gece odasına gelmemiş olmasını ona bir kez daha hatırlattı. Neyin peşinde olduğunu tahmin etmiş olsa bile, bu durumu açıklamıyordu. Marianne daha çok onunla yüzleşmeye gelecek bir tipti.

Hayır. İşin aslı, Marianne'in artık onu istememesi tamamen mümkündü. Ve bu düşünceyi bir andan daha uzun süre düşünmekten nefret etse de - incelemek istemediği nedenlerden dolayı- yine de bunun doğru olduğunu kendine itiraf etmek zorundaydı.

Marianne ile olan ilişkisi zamansız bir şekilde sona ermişti ve Beau'nun bir haini yakalamak için sadece iki günü kalmıştı.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Marianne ertesi sabah soğuk terler içinde uyandı. Yine Frederick'le ilgili bir rüya görmüştü. Ona ulaşıyor, ondan yardım istiyordu.

Ne zaman geri uzanıp onu kurtarmaya çalışsa, adam ortadan kayboldu.

Doğrulup derin bir nefes aldı. İçinin bulandığını hissetti. Ev partisi yarın sona erecekti ve Frederick'in katilini bulmaya geldikleri zamankinden daha yakın değildi.

Marianne Beau'ya gerçeği söylemişti. Kardeşinin katilini arıyordu. Ve o alçağı bulmaya, Lord Copperpot'un hizmetine ilk girdiği zamankinden daha yakın değildi.

Bu ev partisi umut verici bir etkinlik olmuştu. Onu şüpheli olabilecek başka insanlarla da tanıştırmıştı. Ancak ev partisi sadece bir gece daha sürecekti ve burada geçirdiği süre boyunca neredeyse hiçbir şey öğrenmemişti.

Beau'nun dikkatini dağıtmasına izin vermişti. Bu kadarını kabul etmek zorundaydı. Utanmıştı. Çarşafaların altında onunla oynaşmasaydı, belki de Frederick'in katilini aramak için daha fazla enerjisi olurdu. Bu yüzden dün gece onun yatak odasına gitmemişti.

Ama gitmemesinin *tek* nedeni bu değildi. Gerçek şu ki gitmeyi düşünmüştü, gitmeyi ve onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranırken kendisiyle sevişmesine izin vermeyi düşünmüştü. Ama sonunda,

Bunu yapamazdı. *Markiz* olduğunu bile bile onu öpemez, ona dokunamaz ve kendisine dokunmasına izin veremezdi. Bu konuda çok rahatsız edici bir şey vardı. Onun bir hizmetçi ya da Bow Street Runner olduğunu düşündüğünde, hayattaki konumları çok daha eşit görünüyordu. Ama şimdi... şimdi tüm ailesinin kaderini belirleyebilecek türden bir adam olduğunu bildiği için ona dokunamıyordu. Beau tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü ve bildiklerini ona söylememek doğru gelmiyordu.

Dün gece ona gitmemesinin bir nedeni daha vardı. Ve bu belki de en zorlayıcı nedendi. Artık onun yanında kalbine güvenmiyordu. En son konuştuklarında ilişkilerinin sona erdiğini soğukkanlılıkla söylemişti ama bu sözleri dile getirmek ağzında acı bir tat bırakmıştı.

Doğal olarak bitmeden önce bitirmeyi seçseydi, belki de üzgün hissetmeyecekti. Belki de kontrolün kendisinde olduğunu hissederdi. Belki de başından beri bunu sona erdirmeye gücüne sahipmiş gibi görünecekti.

İkisi de ev partisi bittikten sonra bunun hiçbir yere varamayacağı konusunda hemfikirdi. Dün gece kendi kalbini kurtarmak için onun odasından uzak durmuştu. Ve kendine söylediği diğer nedenler ne olursa olsun, içten içe ona gitmemesinin gerçek nedeninin bu olduğunu biliyordu.

Dün Wilhelmina'yla konuşup Beau'nun kimliğini öğrendikten sonra Marianne yatak odasına koşmuş ve kendisine yardım edenlere mektup yazarak onlardan bir an önce cevap istemişti.

Daha bu sabah acele bir cevap almıştı. Mektup, postanın geri kalanıyla birlikte hizmetçilerin salonuna gelmişti ve Bayan Cotswold adını seslendiğinde hemen mektubunu almıştı. Sonra da okumak için aceleyle merdivenin altındaki özel bir yere gitmişti.

Marianne'in gözleri sayfayı taradı ve ağzı açık kaldı.

Kafasının karışmadığından emin olmak için hepsini bir kez daha okudu. Sonra iyi bir önlem için bir kez daha okudu. Kelimelere inanmakta güçlük çekiyordu.

sayfadan ona ters ters bakıyordu.

Dördüncü kez okudu. Ama açıktı. General Grimaldi hata yapmazdı.
Beau ile konuşması gerekiyordu.

CHAPTER TWENTY-SIX

To lanet olası ev partisi yarın sona erecekti ve Beau hainini bulmaya geldiği zamankinden daha yakın değildi. Tek iyi şey Bu lanet parti için söyleyebileceği tek şey, lanet olası bahsi kazanmış olduğuydu ama Bidassoa hainini bulmak için kazancının her kuruşunu ve daha fazlasını verebilirdi.

Sonunda Bay Wilson'dan bir şeyler yazmasını istemek için bir neden bulmayı başarmıştı. Beau, öğleden önce hizmetlilerin yemekhanesinde yanına oturduğu adama, eli sakatlanmış gibi davranmış ve bir parça kâğıtla tüy kalem uzatmıştı.

"Londra'daki kız kardeşime yazdığım bu mektubu bitirebilir misin?" diye sordu, büyük kısmı yazılmış mektubu adama uzatırken.

Bay Wilson ona hem hoşnutsuzluk hem de şüpheyle bakmıştı, ancak Beau'nun kendisine dikte ettiği son iki zararsız cümleyi mecburen yazmış ve mektubu geri iterek "İşte, bu olur mu?" demişti.

Beau adama bol bol teşekkür etmiş ve el yazısını derinlemesine incelemişti ama Wilson yazmaya başladığı anda hain Bidassoa mektubunun yazarının o olmadığını anlamıştı.

Beau'nun haini bulmak için yaptığı son girişim, elini yaralamış gibi yapmaktan bile daha gülünçtü. Aslında Marianne'in odasına gizlice girmiş, günlüğünü bulmuş ve birkaç sayfasını incelemişti. Günlüğe bakmadığından emin oldu.

Eğer varsa, son girişlerden herhangi biri. Onun mahremiyetini *tamamen* ihlal etmek istemiyordu. Zaten ondan şüphelendiği için kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Ama onu ekarte etmezse işini yapmamış olacaktı. Ve onu eledi de. El yazısı çok güzeldi, Bidassoa haininin karalamalarına hiç benzemiyordu.

Marianne dün gece odasından uzak durmuştu. Bütün gün bu düşüncüyü aklından uzaklaştırmaya çalışmış ama başaramamıştı. Dünden önceki günden beri onu görmemişti bile. Onun kendisinden kaçtığına inanmaya başlamıştı. Ama neden?

Bu durumda onu parti bitmeden bir daha göremeyeceğini biliyordu ve bu düşünce onu belli belirsiz hasta hissettiriyordu. İçişleri Bakanlığı'ndan gelecek son mektubu, yani bir sonraki emirlerini alacağı mektubu bekliyordu. Hainle ilgili herhangi bir ilerleme kaydetmeden, konuyu araştırmaya devam etmesinin emredilmesini bekliyordu ama Lord Copperpot'u çoktan elemişti. Aileyle birlikte kalmasının istenmesi pek olası değildi. Bu hangi amaca hizmet edecekti ki?

Beau küçük yatak odasında volta atıyor, zihninde tartışıyor. Gidip Marianne'i bulmalı ve hayatından kaybolmasının nedenini öğrenmeli miydi? Yoksa yarın parti sona erdikten sonra ona tek kelime etmeden sessizce oradan ayrılıp birlikte geçirdikleri gecelerin anılarını mı yaşatmalıydı?

Kapısının çalınması düşüncelerini böldü.

Sinirli bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı.

Clayton kapı aralığında durmuş, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. "Yemin ederim benden daha çok mektup alıyorsun ve ben burada yaşıyorum." Vikont iki parmağının arasında yeni bir mektup tutarak küçük yatak odasına girdi.

Rol yapma havasında olmayan Beau, mektubu arkadaşından aldı ve yırtarak açtı.

Bakışları sayfayı taradı. "Tanrım!"

"Ne?" Clayton sesinde heyecanla sordu. Vikont mektubun içeriğine bakmak istercesine öne doğru eğildi. "Nedir o?"

"Özür dilerim. Sana söyleyemem." Beau hem mektubu hem de elini yanına bıraktı.

Beau pencereye doğru yürüdü. Doğru okuduğundan emin olmak için sayfayı tekrar taradı. Yüz yıl geçse bile bunu tahmin edemezdi. Aslında bin yıl geçse bile. Üçüncü kez okudu. Kelimeler değişmiyordu. Tam olarak ilk iki seferde söylediğini düşündüğü şeyi söylüyordu.

"Özür dilerim Clayton. Gitmem gerekiyor." Beau döndü ve kapıdan çıkarken Vikont'un yanından geçti.

Beau koridora çıktığında iki tarafa da baktı. Artık tartışma yoktu. Marianne neredeydi? Marianne'i hemen bulmalıydı.

CHAPTER TWENTY - SEVEN

Marianne günün geri kalanında ortalıkta görünmedi. Beau ile konuşmaya çok ihtiyacı vardı ama tamamen yalnız kalana kadar beklemek niyetindeydi. ve karanlığın örtüsü.

Günün büyük bölümünü Leydi Wilhelmina'nın odasının ön odasında, bazı iç çamaşırlarını tamir ederek geçirmişti. Bu yeri seçmesinin nedeni Beau'nun onu orada asla arayamayacak olmasıydı.

Başarılı olmuştu. Yatak odasına ancak Leydi Wilhelmina akşam yemeğinden döndükten sonra gelebilmişti. Marianne dördüncü kattaki kendi yatak odasına çıkmadan önce genç kadının gece elbisesini giymesine yardım etmişti. O zaman bile, sessizce koridora çıkıp Beau'nun odasına gitmeden önce bir saat daha bekledi.

Sanki birini bekliyormuş gibi kapıyı hemen açtı.

Çenesi gergindi ve yüzü bomboştı. En önemlisi de tek kelime etmemişti. Sadece geri çekildi ve kadının girebilmesi için kapıyı ardına kadar açtı. İçeri adımını atarken o da sessiz kaldı. Ona dönmeden önce kapıyı arkasından kapatmasını bekledi.

"Beau, ben-"

"Sanırım siz de bir mektup aldınız?" Sesi kırılmıştı, duygudan tamamen yoksundu.

Pekâlâ. O böyle olacaksa, o da böyle olacaktı.

"Evet," diye cevap verdi, sesinden duyguyu da çıkarmaya dikkat ederek.

Beau pencerenin önündeki küçük masaya doğru ilerledi ve mektubunu aldı.

"Gördüğüm kadarıyla seninkini yakmamışsın," dedi.

"Hayır. Ben yapmadım. Seninkini aldın mı?" Yüzü boş kaldı. Onu endişelendirmeye başlamıştı.

Önlüğünün cebinden bütün gün yanında taşıdığı mektubu çıkardı. "Evet, bende."

"Sanırım ben sana benimkini okuyana kadar sen de bana seninkini okumayacaksın?" Sesi sertti.

"Neden onları takas etmiyoruz?" diye teklif etti.

"Ah, mükemmel. Bu şekilde ikimiz de yalan söylemediğimizi bileceğiz... bir kez olsun." Kadın mektubunu çekinerek ona uzattı, o da kendi mektubunu uzattı.

İkisi de birbirlerinin mektuplarını aldılar ve hızlıca okudular.

Marianne gözlerini kapattı. Beau'nun mektubu da kendisinininkiyle aynı şeyi s ö y l ü y o r d u .

AJAN B,

Clayton'ın ev partisinde iki ajanımız olduğunu anlamış olmalısınız. Bidassoa hainini adalete teslim etmek için Ajan M ile birlikte çalışmalısınız. Size verilen emir aileyle birlikte Lord Copperpot'un malikanesine dönmeniz ve araştırmaya devam ederken yeni talimatları beklemeniz. İyi şanslar.

G

İlk konuşan BEAU oldu. "Siz Ajan M'siniz." Marianne başıyla onayladı. "Sen Ajan B'sin."

"Suçlu." Ellerini saçlarında gezdirdi ve pencereye doğru yürüdü. "Lanet olsun. Başka biriyle çalışmayı sevmiyorum."

"Ben de öyle," diye cevap verdi.

Onunla yüzleşmek için geri döndü. "Bidassoa haini hakkında ne biliyorsun? Kardeşinin öldürüldüğünü söylemiştin. Bir hain değil, bir katil aradığınızı söylemiştiniz."

"Kardeşim öldürüldü. Bidassoa haini tarafından. Kardeşim Er Frederick Ellsworth'tü."

CHAPTER TWENTY - EIGHT

BEau'nun gözleri büyüdü. "Şeytan diyorsun! Mektubu ele geçiren asker kardeşin miydi? Mektubu Wellington'a götüren?" Beau Sonraki birkaç dakika boyunca tüm bunların nasıl mümkün olduğunu zihninde somutlaştırmaya çalıştı.

Birincisi, Marianne de bir casustu. Ona o kadar aşık olmuştu ki, burnunun dibindeki ipuçlarını görememişti. Komutanı General Grimaldi işleri bu şekilde yapmayı severdi. Sık sık iki ajanı test etmek için aynı yere koyardı. Sonunda da birbirlerine yardım etmek için orada olurlardı.

Beau, Grimaldi'nin kendisine böyle bir oyun oynayacağını hiç tahmin etmemişti, özellikle de bir kadın casusla. Beau bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Bu onun hatasıydı. Ve bu kadar kalın kafalı bir aptal olduğu için kendini tekmeleyebilirdi.

İkincisi, görünüşe göre Marianne'in kardeşi, Bidassoa haininin Fransızlardan aldığı mektubu ele geçirdikten sonra vurulan erdi. Mektubu teslim eden Er Ellsworth, Wellington'ın önünde ölmüş ve ölümünden sonra cesareti karşılığında bir madalya ile ödüllendirilmişti. Beau, tüm bu düşünceleri içinde kardeşiyle bu kahramanın aynı adam olduğunu hiç tahmin etmemişti. Neden tahmin etsin ki?

Marianne sırtını kapının yanındaki duvara yasladı. "Evet. Gerçek şu ki, Frederick'e ne olduğunu öğrenir öğrenmez onun katilini bulmak için yola çıktım."

"Grimaldi'ye nasıl bulaştın?" Beau sordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak pencereye doğru adım attı. "İlk başta sadece Londra'ya gittim. Özel konseyde yer alan ve İngiliz ordusunun Bidassoa'daki planlarından haberdar olan adamları arıyordum. Kısa süre sonra üç şüpheli olduğunu öğrendim."

"Cunningham, Hightower ve Copperpot," dedi Beau. "Kesinlikle. Leydi Courtney, eski işverenim, bana bir konuda yardım etti.

Ama Leydi Wilhelmina'nın aynı zamanda bir hizmetçi arıyor olması tamamen şanstı. İlanı gazetede buldum aslında."

Beau, "Bu hâlâ Grimaldi ile nasıl çalışmaya başladığını açıklamıyor," dedi.

Marianne başını salladı. "Grimaldi beni buldu."

"Tabii ki yaptı." Beau ellerini kalçalarına dayadı ve nefesinin altından küfretti. Bu hikâye tamamen Grimaldi kokuyordu.

"Özel konsey hakkında çok fazla soru sorduğuma dair söylentiler duymuş ve bir gün beni aramaya geldi. Onunla Copperpots'un Londra'daki evinin yakınındaki parkta karşılaştım."

"Ve senin kim olduğunu biliyordu, değil mi?" Beau başını sallamaya devam etti.

Marianne başını salladı. "Evet. Öldürülen askerin kız kardeşi olduğumu hemen anladı. Ona Frederick'in katilini aramaktan asla vazgeçmeyeceğimi söyledim, o da bana karşı çalışmak yerine kendisine katılmamı teklif etti."

Beau her kelimesine inanmıştı. Grimaldi tam olarak böyle çalışmayı severdi. Birine ihtiyacı olduğunda ortaya çıkar ve onu kendisi için çalışmaya ikna ederdi. Ama o lanet olası kukla ustası neden *Beau*'ya bu sırrı vermeyi uygun görmemişti, hiçbir fikri yoktu.

"Bugüne kadar Grimaldi için çalıştığımı bilmiyor muydun?" Beau, Marianne'in gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerini yüzüne dikerek sordu.

"Bu sabah bu mektubu okuyana kadar hayır," diye cevap verdi, sesi yorgun ve teslim olmuş gibiydi.

Doğruyu söylüyordu. Cevabındaki yıkım ona da aynı şeyi söylüyordu. Bu onun hislerini yansıtıyordu.

Beau ondan uzaklaştı ve ensesini ovuşturdu. "Bunu sorduğum için beni affedin ama sizin de bir ağabeyiniz olduğunu söylememiş miydiniz? O neden Frederick'in katilini aramıyor?"

Dudaklarını büzdü ve soluk bir kaşını kaldırdı. "Bir kadın olarak neden bu işin içinde *olduğumu* sormanın güzel bir yolu bu - ve cevabım şu ki, cinsiyetim ne olursa olsun, *kardeşimin* öldürüldüğünü öğrendiğim anda onun intikamını almaya yemin ettim. Erkeklerin böyle duygulara sahip olmasına izin verilir. Kadınların da olmaması için bir neden göremiyorum. Ve eğer bilmeniz gerekiyorsa, ağabeyim Fransızlar tarafından esir alındı."

Beau yine nefesinin altından küfretti. "Özür dilerim. Elbette. Kardeşinin intikamını almak için her türlü hakka sahipsin. Sadece... Bütün bu olanlar beni şaşırttı ve ben şaşırtılmaya alışık değilim." Ellerini tekrar kalçalarına koydu ve yere baktı.

"Aynı şekilde," diye cevap verdi Marianne, "ve gafil avlanmaktan bahsetmişken... Bana marki olduğunuzu söyleyecek miydiniz?"

Beau başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. "Bunu sana kim söyledi?" Şaşkınlık kaşlarını çattı ve hâlâ elinde tuttuğu mektubu tekrar okudu. "Burada bununla ilgili bir şey yazmıyor."

"Biliyorum," diye yanıtladı Marianne. "Bunu kendi başıma çözdüm."

Beau yanağının içini ısırdı ve mektubu tutan elinin bir kez daha yanına düşmesine izin verdi. Başka bir casus tarafından alt edilmişti. Bir kadın casus. Gülünç derecede çekici bulduğu bir kadın casus. Dilinin ucuna kadar gelen soruyu ona sormayı reddetti: Acaba o kadın

onunla yattığında? Bunu sadece ona yakınlaşmak, onun kim olduğunu daha iyi öğrenmek için mi yapmıştı? Çünkü o zaman rol yapmıyordu. Hayır. Yapmamıştı. Bir an için bile.

Boştaki eliyle burun kemiğini sıktı. "Bunu nasıl anladığını bana anlatabilir misin?" Başka kimsenin bilmediğinden emin olmalıydı.

"Merak etme," diye cevap verdi, belli ki onun endişesini tahmin ediyordu. "Bildiğim kadarıyla başka kimse bilmiyor. Sen bana adının Beau olduğunu söyledikten sonra, Leydi Copperpot ve Wilhelmina'nın 'Lord Bellingham' hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Ve Lord Clayton'ın ondan, yani senden 'Bell' olarak bahsettiğinden bahsettiler. Ondan sonra, Leydi Wilhelmina bana Lord Bellingham'ın Hristiyanlıktaki adının Beaumont olduğunu söylediğinde her şeyi bir araya getirdim."

"Lanet olsun." Beau başını salladı. "Sana adımı asla söylememem gerektiğini biliyordum."

"Madem her şey açığa çıktı, ben de size tam adımı söyleyebilirim. Dediğim gibi, Hristiyan adım Marianne. Ama kardeşim gibi -muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi- benim soyadım da Notley değil, Ellsworth. Notley annemin kızlık soyadıydı."

Beau mektubu önündeki masaya fırlattı ve yüzünü pencereye döndü. "Sanırım ikimiz de yatmadan önce birbirimize daha fazla şey anlatmalıydık."

"Pişman değilim," dedi çenesini kaldırarak.

"Ben de pişman değilim."

Marianne, "Pişman değilim ama bence en iyisi bunu tekrarlamamamız," diye devam etti. "Özellikle de artık ikimizin de General Grimaldi için çalıştığını bildiğimize göre. Ve şimdi sizin bir marki olduğunuzu anlıyorum," diye ekledi gözlerini kaçırarak.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Beau, aynı fikirde olduğundan pek emin değildi. Ama onun neden böyle hissettiğini anlayabiliyordu ve onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyordu.

Ona son iki gecedir neden kendisine gelmediğini sormak istiyordu ama zaten nedenini bildiğinden şüpheleniyordu. Kimliğini öğrenmişti ve bunu onunla konuşmaya hazır değildi. "Bunun işleri... karmaşıklaştırmasını istemeyiz," diye bitirdi.

"Evet, kesinlikle-'işleri karmaşıklaştırmak'," diye yineledi. "Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Özellikle de bu parti bittikten sonra Lord Copperpot'un evine dönmeniz emredilmiş gibi görüldüğü için."

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi metanetle. "Geriye kalan tek ipucu, Cunningham, Hightower ve Copperpot'un o gün çalışma odasında konuştuklarına kulak misafiri olduğum şey. Sanırım Grimaldi bu konuda daha fazla şey öğrenmemizi istiyor."

"Demek o gün anahtar deliğinden dinliyordun?" Marianne alaycı bir gülümsemeyle sordu.

"Suçlu."

"Ne yaptığımı sanıyorsun, yanından geçip gittiğimi mi? Ben de duymaya çalışıyordum." Ona göz kırptı.

Beau başını salladı ama gülmek zorunda da kaldı. Grimaldi ve Marianne tarafından tamamen kandırılmıştı. Bunun başka bir yolu yoktu. Lanet olası, kibirli bir aptaldı.

Marianne'in yüzü hızla yeniden ciddileşti. "Eğer Lord Copperpot'un malikânesine dönecekseniz, Bay Broughton'ı daha uzun süre uzak kalmaya ikna etmeniz gerekecek," diye belirtti.

Beau omuz silkti. "Bu konuda endişelenmiyorum. Kendi yöntemlerim var."

"Hangileri?" Marianne ellerini kalçalarına koydu ve topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

Beau ona baktı. "Genellikle para içerirler."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Marianne. "Sorunlarınızı çözmek için parayı kullanabilmek oldukça kullanışlı olmalı."

"Sizi temin ederim, öyle." Beau elini tekrar saçlarında gezdirdi, hâlâ bugün yaşananları anlamaya çalışıyordu. "Pekâlâ. Öngörülebilir bir süre için

Gelecekte Bidassoa hainini bulmak için birlikte çalışmamız gerekecek gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Marianne. "Ve fiziksel ilişkimize devam etmeyeceğimiz konusunda hemfikir misin?" Sertçe yutkundu.

Beau ona yan yan baktı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır."

"O zaman tabii ki katılıyorum."

Ona elini uzattı. "Ortak mıyız?"

"Ortaklar," diye kabul etti, elini tuttu ve sıkıca sıktı. Tanrı yardımcısı olsun. Hayatında ilk kez bir ortağı vardı.

CHAPTER TWENTY-NINE

Lord Copperpot'un Kır Malikanesi, Ekim 1814

I Bay Broughton'ı, öngörülebilir gelecekte Lord Copperpot'un uşaklığı görevini bırakmaya ikna etmek pek de zor olmamıştı.

Beau'nun da beklediği gibi, adamı uzun bir tatile çıkmaya ikna etmek için yüklü miktarda para ve gelecekte kendisine bir iş verileceği sözü yetmişti. Lord Copperpot ise Beau'yu uşaklığı olarak tutmaya çok hazırdı. Yaptığı işten memnundu ve muhtemelen artık uşaklığının herhangi bir gecede ayık olup olmadığı konusunda endişelenmek zorunda kalmama fikrinden hoşlanıyordu.

Ancak haftalar geçmişti ve Beau yavaş yavaş delirmeye başlamıştı. Uşaklık işi ona çok ağır gelmiyordu. Aslında alıştıktan sonra oldukça rutin bir işti. Hayır. Lord Copperpot'un malikanesinde geçirdiği haftalarla ilgili sorunu Marianne'e olan yakınlığıydı. Özellikle de sık sık onunla birlikte olması, onu her zamanki kadar çok istemesi ve bu konuda hiçbir şey yapamamasıydı.

Günlerinin monotonluğu sadece Marianne'in bakışları ve Kendall'dan aldığı mektuplarla kırılıyordu. Kont elbette yazdığı mektupların üzerine adresini yazmıyor ya da bir Parlamento üyesi olarak hakkı olduğu üzere mektupları imzalamıyordu. Mektupları armasıyla da mühürlememiş. Herhangi bir

Bu tür eylemler yazışmalara çok fazla dikkat çekecekti. Kendall bunun yerine parşömen yerine düz kağıda yazdı ve Beau, Lord Copperpot'un malikanesindeki diğer hizmetkârlardan hiçbiri bir terslik olduğunu düşünmeden mektupları günlük posta çağrısına yetiştirebildi.

Kendall'ın mektupları Beau'ya Kendall ve Bayan Wharton'ın baharda evleneceklerini bildiriyordu. Görünüşe göre Kont, hayatının aşkını bir ev partisinde uşak olarak poz verirken bulmuştu.

Ancak Worth'un başı dertteydi. Kendall'a göre, Dük bahsi kaybettikten sonra ev partisini terk etmişti ve Londra'ya döndüğünden beri tek yaptığı çok fazla içmektir. Görünüşe göre, birkaç hafta önce Leydi Julianna Montgomery'nin Murdock Markisi ile düğün davetiyesini aldığı anda ruh hali daha da bozulmuştu.

Worthington, Leydi Julianna'ya aşıktı. Aptal her zaman öyleydi ama Beau'nun Clayton'ın ev partisinde ahıra gidip sopaya bunu anlatmaya çalıştığı gün, dük dinlemeyi ısrarla reddetmişti. İnatçı göt. Şimdi Beau Guildford'da saatler geçiriyordu ve Worth'un mantıklı düşünmesini sağlamak için ünlü konuşmalarından birini yapamıyordu. Kendall, Worth'un bu zor zamanında ona yardım etmek zorundaydı.

Neyse ki Kendall, güzel Leydi Julianna hakkında hikâye üstüne hikâye dinlerken Worth'un kendini erken bir mezara gömmemesini sağlamakla görevlendirildiğini bildirdi.

Beau, aşk acısı çeken arkadaşını düşünmediği ya da hainin kimliğine kafayı takmadığı zamanlarda Marianne'i düşünmek için bolca vakti oluyordu. Onu her gün görüyordu. Aslında Lord ve Leydi Copperpot'un bitişik kapıları olan yatak odalarında kaldıkları göz önüne alınırsa, yolları günde birkaç kez kesişiyordu. İkisi de odalarından çıkarken onu sık sık koridorda görüyordu.

Leydi Wilhelmina'nın yatak odası ebeveynlerinin odasının hemen karşısındaydı ve eğer Marianne, Bayan Wimbley'nin sağlığından beri işlerine yardım ettiği Leydi Copperpot'un yatak odasından çıkmıyorsa

Marianne genç kadının yatak odasına girip çıkmaya devam ediyordu.

Beau her zaman Marianne'i selamlamak için başını sallardı. Bazen içlerinden biri "Tünaydın" gibi birkaç kelime söylerdi. Ama çoğunlukla birbirlerini çok az tanıyormuş gibi davranıyorlardı. Birbirlerinin kollarında üç tutkulu gece geçirmiş gibi davranmadıkları kesindi.

Marianne ise haini bulmaya çalışırken birbirlerinden uzak durma konusunda yaptıkları anlaşmayla ilgili hiçbir sorun yaşamamış gibi görünüyordu. İkisi notlarını karşılaştırmak için haftada bir kez kısa süreliğine buluşuyordu. Oldukça tesadüfî bir şekilde bir araya gelmişlerdi. Bu genellikle Pazartesi sabahları yapılırdı.

Marianne, hizmetkârların yemek odasına inmeden önce Leydi Wilhelmina'nın giysileriyle ilgilendikten sonra, saat sekiz buçukta genç kadının yatak odasından çıkardı. Aynı saatlerde Beau da Lord Copperpot'un sabah için planladığı gezi ya da etkinlik için lord hazretlerinin giysilerini hazırlamayı bitirdiğinden emin olacaktı. Lord hazretlerinin yatak odasından çıkacak ve Clayton'ın malikânesinde yaptıkları gibi, Marianne'le salonun en ucundaki hizmetçi merdiveninin merdiven boşluğunda buluşacaktı.

Bu toplantılarda birlikte beş dakikadan fazla zaman geçirmiyorlardı. Ve Beau tüm bu süre boyunca kızın saçlarının kokusunun, parmaklarını saçlarında gezdirmek için saçlarını tokalarından ayırmak istemesine neden olmuyormuş gibi davranırdı. Kızın burnunun kenarındaki çilleri gördüğünde her birini ayrı ayrı öpmek istemiyormuş gibi davranırdı. Ve ayrıca ona yakın olmanın bile kendisini sertleştirmediğini iddia etti. Ama bunların hepsi doğrudu ve onu yavaş yavaş delirtiyorlardı.

Merdivenlerde birlikte geçirdikleri süre kısaydı çünkü rapor edilecek pek bir şey yoktu. Beau uzun zaman önce suçlunun Lord Copperpot olmadığına ikna olmuştu. Malikânede geçirdiği haftalar boyunca Beau, Copperpot'un muhtemel hizmetkârlarının hepsine yazıp yazamayacaklarını sormayı başarmıştı.

el yazılarını görmek için bahaneler uydurmuştu. Hiçbiri Bidassoa haininin mektubuyla uyuşmuyordu.

Beau'nun Marianne ile haftalık kontrolleri genellikle her ikisinin de rapor edecek yeni bir şeyleri olmadığını söylemeleri ve sonra biri merdivenlerden yukarı çıkarken diğerrinin aşağı inerken birbirlerine doğru başlarını sallamalarından oluşuyordu. Tüm bu tatmin edici olmayan rutin, Beau'nun her bittiğinde yumruğunu duvara vurma isteğı uyandırıyordu.

Aslında, hain soruşturmasında bugüne kadar kaydettikleri tek ilerleme, üç asilzadenin Clayton'ın evindeki çalışma odasında ne konuştuklarının ortaya çıkmasıydı.

İçişleri Bakanlığı, Lord Copperpot, Lord Hightower ve Lord Cunningham arasında ev partisinden sonra gönderilen ve üç adamın bir balo planladığını gösteren bazı yazışmaları ele geçirmişti. Kanlı bir parti, her şeyden önce. Gizli saklı bir şey yok. Şüpheli bir şey yok. Ve Beau, Clayton'ın evinde duyduğu konuşmanın parçalarını zihninde yeniden canlandırırdığında, dinlediğı şeyin tam olarak bu olduğunu fark etti. Üç baba, nişanlanmamış kızları için ortak bir balo planlıyordu.

Lord Copperpot'un Londra'daki malikanesi, on dört Ekim akşamı yapılması planlanan balonun yeri olarak belirlenmişti. İçişleri Bakanlığı, Beau ve Marianne'e bu süre zarfında Copperpot'un malikanesinde kalmalarını, daha sonra aileyle birlikte balo için Londra'ya gitmelerini ve daha fazla araştırma yapmalarını beklediklerini açıkça belirtmişti.

Lord Copperpot'un malikanesinde geçirdikleri yaklaşık iki işkence dolu ayın ardından, yarın, balodan iki gün önce Londra'ya gitmeye hazırđılar. Beau, Marianne'le birlikte arabada tek başına seyahat etmenin bir yolunu bulmuştu bile.

CHAPTER THIRTY

BErtesi sabah erkenden Marianne hizmetçilerin arabasına yerleşti ve diğer hizmetçilerin kendisine katılmasını bekledi. Yaklaşık yarım saat sonra geçtikten sonra ve hâlâ yalnızken, onları neyin tuttuğunu merak etmeye başladı.

Araba ilerlemeye başladığında başını pencereden çıkarıp arabacıya diğer hizmetçileri beklemesi için seslenecekti ki kapı açıldı ve Beau içeri atladı.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla onun karşısındaki koltuğa yerleşti ve ceketinin tozunu aldı.

Ona göz kırptı. "Ne yapıyorsunuz? Bayan Harper ve Bayan Wimbley nerede?"

Beau koltuğun yan tarafına doğru eğildi ve bir dirseğini kaburgalara dayadı. "Onları uşaklarla birlikte binmeye ikna ettim."

"Uşaklarla mı? Bu hiç uygun değil." Marianne kaşlarını çatı.

"Belki de değil, ama onlara verdiğim para riske girmelerine değdi."

Marianne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Herhangi bir zavallı hizmetçiye para verip istediğini elde edebileceğini sanıyorsun, değil mi?"

Yüzü düştü. "Hiç de bile. Onlara iyilik yaptığımı sanıyordum. İkisine de altı ayda kazanacaklarından daha fazla para verdim."

"Her şeyi satın alamazsınız," dedi Marianne, yumruğunu eteklerinin arasına sıkıştırarak.

"Param olması benim elimde değil, onların da olmaması benim elimde değil. Paramı böyle şeyler için kullanmayacaksam ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bilmediğimden eminim. Hiçbir zaman zengin olmadım." Adamın parası olduğu gerçeğine yardım edemeyeceğine dair gayet makul açıklamasından sonra kendini biraz huysuz hissetti.

Belli ki konuyu değiştirmeye karar vermişti, ona ciddi bir bakış attı. "Benimle Londra'ya yalnız gelme ihtimalinden bu kadar mı mutsuzsun?"

Marianne pencereden dışarı baktı ve birkaç dakika onun sözlerini düşündü. Lord Copperpot'un malikânesinden Londra'ya yolculuk günün yarısını alacaktı. Tüm bu süre boyunca arabada yalnız kalacaklarından şüpheliydi ama ona bu kadar yakın, onunla bu kadar baş başa olma fikri Marianne'i duraksatmıştı.

Gerçek şu ki, onunla yalnız kalacağına güvenmiyordu. Son birkaç haftadır, hizmetkârların merdivenlerinde yaptıkları haftalık toplantılar dışında asla yalnız vakit geçirmediklerinden emin olmuştu. O toplantılar da çabucak bittiği için yeterince güvenliydi.

Yine de, en azından birkaç gece, ona gidip kendisiyle tekrar sevişmesi için yalvarmamak için bütün gücünü harcadığı geceler olmuştu.

İki nedenden dolayı gitmedi. Birincisi, aralarındaki ilişkiyi kesinlikle profesyonel tutmalarını öneren kendisiydi. Adamın odasına bu açıklamayı savurmaya hazır bir şekilde gelirse aptal durumuna düşecekti. İkincisi, aralarında yeniden alevlenen bir ilişkinin mutlu sonla bitmesine imkân yoktu. Bu sadece onun kalbini kırmaya hizmet ederdi. Adam bir markiydi ve o da bir hizmetkâr. Sanki hiç evlenebileceklermiş gibi. Hayır. Beau'ya ne kadar yakın olursa, ayrılma zamanı geldiğinde o kadar zor olacaktı.

her şey tamamen sona erdi. Ve o zaman geldiğinde kalbinin tamamen sağlam olmasını istiyordu.

"Eee? Sanırım benimle yalnız konuşmak istediniz, yoksa bu kadar zahmete ve masrafa girmezsiniz," dedi araba toprak yolda malikânenin önüne doğru gümbürdeyerek ilerlerken.

"Doğru tahmin ettiniz." Beau boğazını temizledi. "Biz... biz Londra'dayken ne yapacağımıza dair bir plan yapmalıyız. Lord Hightower ve Lord Cunningham baloda olacaklar ve bazı konuklar, şehir evleri olsa bile geceyi orada geçirebilirler. Bu alışılmadık bir durum değil."

Marianne'in, onunla yalnız kalmak istemesinin sebebinin, ona duyduğu özlem, onu bir daha öpmemeye dayanamayacağı gibi kişisel bir şey söylemek olduğuna dair aptalca umudu çabuk öldü. Başını salladı ve derin bir nefes alarak dik oturdu. Pekâlâ. Görevleri hakkında konuşmak istiyorsa, bunu yapabilirdi.

"Katılıyorum. Aslında Wilhelmina'ya geceyi kasabadaki evde geçiren başka birini tanıyıp tanımadığınızı sordum. Emin olmadığını söyledi."

"Önemli değil. Vardığımızda öğreniriz."

"Pekâlâ," diye kabul etti Marianne. "Balo gecesi ne yapmalıyız?"

"Lord Copperpot, Hightower ve Cunningham arasındaki etkileşimleri izlemek önemli olacak. Özellikle Hightower ve Cunningham'ı merakla izleyeceğim."

"Evet, Lord Copperpot'un suçlumuz olmadığına katılıyorum."

Beau dudağını karıştırdı. "Copperpot'un Londra'daki evinde balo salonundaki gelişmeleri gizlice izleyebileceğimiz bir yer var mı? Diğer iki adamdan biri beni görürse tanıyabilir."

Marianne yanaklarının ısındığını hissetti. Gerçekten de böyle bir yer vardı ama bunu nereden bildiğini itiraf etmek istemiyordu. Dansları izlemek için sık sık balo salonundaki müzisyen sahnesinin üzerindeki küçük oyuğa gizlice girmişti. O

Müzik, elbiseler, güzel ikramlar ve çiçeklerle dolu masalar çok hoşuna gitmişti. Geçen bahar Copperpot'ların balo salonunda bir balo ya da büyük bir parti düzenledikleri birkaç seferde Marianne hiçbir şeyden zevk almamıştı.

"Bildiğim bir yer var," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Sana göstereceğim."

Beau başını salladı. "Sen İzle Lordum Cunningham.
Ben İzle Lord Hightower."

"Pekala, ama bana Lord Cunningham'ı göstermeniz gerekecek. Senin aksine, ben ikisiyle de daha önce hiç tanışmadım." Beau tekrar başını salladı. "Onları göstereceğim."

Birkaç dakika boyunca sessizliğe gömüldüler, her ikisi de karşı vagonun penceresinden dışarı bakarak manzaranın geçip gittiğini izlediler. Sonbahar İngiltere kırsalına yavaş yavaş geliyordu ve yapraklar renk değiştirmeye başlamıştı.

Sonunda Beau boğazını temizledi. "Copperpot'un Londra'daki evinde barınma koşulları nasıl? Hizmetçiler için yani."

Marianne yutkundu. "Malikânede olduğu gibi, üst düzey hizmetkârlar dördüncü kattaki özel odalarda kalıyor. Aile ikinci katta, misafirler ise üçüncü katta."

Beau kaşlarını kaldırdı. "Üst hizmetçiler cinsiyetlerine göre ayrılıyor mu?"

"Kadınlar sağda ve erkekler solda, eğer kastettiğiniz buysa."

"Yazık," dedi başını sallayarak.

"Neden yazık olsun ki?" Soruyu sorarken bile yakında pişman olacağını biliyordu. Ama yine de kendine engel olamadı.

Bakışları onunkilere kilitlendi. "Çünkü Clayton'ın evinde son kez birlikte olduğumuzdan beri yatak odana gelmek istemediğim tek bir gece bile olmadı."

CHAPTER THIRTY - ONE

Lord Copperpot'un Londra Şehir Evi, 14 Ekim, 1814

PBeau belki de iki gün önce arabada ona söylediği şeyi söylememeliydi. Sonrasında kendini tekmelemek istemişti. Marianne bir şey söylememişi. kelime. Derin bir nefes aldı ve sessizce pencereden dışarı bakmaya başladı.

Ne olursa olsun, o sabah söyledikleri gerçeklerden başka bir şey değildi. Rahatsız edici bir gerçektir belki ama sonunda kabul etmesi gerektiğine karar vermişti. Eğer geceyi bir daha asla birlikte geçiremezlerse, bunun nedeni Marianne'in onun nasıl hissettiğini bilmemesi olmayacaktı. Onu istiyordu. Onu hep istemişti. Şimdi bile istiyordu.

Bir sonraki otobüs durağına kadar yolun geri kalanını sessizce gitmişlerdi ve oraya vardıklarında Beau gizlice hizmetçilerle yer değiştirmiş ve o zamandan beri Marianne'i pek görmemişti... bu geceye kadar.

Marianne'le dördüncü kattaki hizmetçi merdivenlerinde buluşup birlikte aşağıya inene kadar balo tüm hızıyla devam etmişti. Konuklar saat sekizi biraz geçte gelmeye başlamıştı ve Marianne ortaya çıktığında saat ona yaklaşıyordu.

Artık mavi hizmetçi elbisesini giymeyen Marianne, bu gece diğer elbiselerine hiç benzemeyen, sade, beyaz bir sarsnet elbise giymişti. Boynunu ve etek uçlarını küçük işlemeli çiçekler süslüyordu. Parlak saçları toplanmıştı ve mavi gözleri parlıyordu.

Görünüşe göre, arabadaki sözleri için onu affetmişti, çünkü bu gece ona sıcak bir gülümseme verdi.

"İyi akşamlar Bay Baxter," dedi gülerek ona reverans yaparken.

"Bayan Notley," diye karşılık verdi, aynı şekilde eğilerek. Ona kolunu uzattı. "Nefes kesicisiniz. Bu akşam benimle bir baloya katılmak ister misiniz? Uzaktan yani?"

Gülümsemesi muhteşemdi ve uzanıp elini koluna koyduğunda Beau'nun kolunda bir karıncalanma oldu. Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştü ama onu daha önce hiç böyle görmemişti. Güzel bir elbise giymiş, taze yüzlü ve gülümsüyordu, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi.

Diğer hizmetkârların çoğu hizmetkârlar salonunda ya balo salonuna götürmek üzere yiyecek ve içecek hazırlıyor ya da -eğer baloyla ilgili bir görevleri yoksa- birbirleriyle konuşup gülüşüyorlardı. Beau, Marianne'e merdivenlerden ikinci kata kadar en azından başka hizmetkârlarla karşılaşmadan eşlik edebildi.

Ailelerin yatak odalarının bulunduğu ikinci kat koridorunun kapısına geldikleri anda Marianne kolunu adamın kolundan çekti ve kapıyı birkaç santim araladı. Dışarı baktı.

Görünüşe göre koridor boştu, çünkü hemen "Beni takip edin" dedi.

Diğerlerine benzemeyen küçük bir kapıya gelene kadar onu koridorun yaklaşık dörtte birine götürdü. Bir hizmet kapısı gibi görünüyordu.

"Bu da ne böyle?" Marianne sıkıştığı belli olan kapıyı açmak için kapı kolunu çekiştirirken Beau fısıldadı.

"Burayı pek fazla kişi bilmiyor," diye fısıldadı.

"Nasıl buldun?" diye sordu.

Ardından cınlayan kahkahası geldi. "Ben bir casusum, unuttun mu? Bu evin akla gelebilecek her yerini araştırdım."

Beau gülümsedi ve başını salladı. Kısa kapı aralığında geçerken onu takip etmek için eğilmek zorunda kaldı. Kapı arkalarından kapandığında karanlığa gömüldüler. Balo salonundan gelen müzik tınları kulaklarını doldurdu.

"Marianne?" Beau fısıldadı.

"Bir dakika," diye fısıldadı.

Yanı başında çakılan bir çakmaktaşının cızırtılı sesini duydu, ardından bir ışık huzmesi ortalığı aydınlattı. Marianne kapının yanındaki küçük masanın üzerindeki tutucuda bir mum yakmıştı.

Mum, küflü ve sıkışık alanın bir kısmını aydınlattı. Duvarlarda birkaç eski mobilya vardı ama onun dışında küçük oda boştu. Marianne mumu kaldırdı ve Beau onu küçük odadan geçirip daha da dar, karanlık bir geçide götürürken eğilmeye devam etmek zorunda kaldı. Onlar küçük koridorda ilerledikçe müziğin sesi de yükseliyordu.

Diğer uçtan çıktıklarında, bıraktıklarından çok da büyük olmayan bir odadaydılar. Alanın en ucunda köhne bir tahta sandalye oturuyordu ve bir quadrille'in tınları eskisinden daha da netti.

"Bu tarafa." Marianne şüpheli görünen sandalyeye doğru ilerledi.

Beau tekrar onu takip etti ve sandalyenin yanında durduğunda, ahşap çıtalarla kaplı panelde tüm balo salonunu gören küçük bir pencere benzeri boşluk olduğunu açıkça görebiliyordu. Doğrudan aşağıya baktığında müzisyenlerin altlarında olduğunu gördü.

Marianne çıtaları göstererek, "Balo salonu tarafından bakınca burası duvar kâğıdıyla kaplı, fark etmiyorsunuz bile," diye açıkladı. "Ama buradan neredeyse her şeyi görebilirsiniz."

Beau başını salladı. "Gerçekten de öyle. İyi iş Ajan M." Oturacak bir yer bulmak için kendi etrafında döndü.

"Sadece bir sandalye var," dedi Marianne özür dileyerek. "Bir dakika. Geri dönüp bir tane daha getireyim."

Mumu alan Beau hızla küçük koridordan geçerek daha büyük bir alana doğru ilerledi ve burada aynı derecede köhne bir sandalye bularak koridordan geri taşıdı.

O döndüğünde Marianne çoktan yerine oturmuş ve aşağıdaki balo salonuna bakıyordu. "Bu melodiye bayılıyorum," diye nefes aldı, ayağını quadrille ile birlikte vurarak.

Mumu önlerindeki çıkıntıya koyan Beau, sandalyesini onunkinin hemen yanına çekti ve partinin altlarında gelişmesini izlediler. Dört çiftten oluşan gruplar dans pistine çıkmış ve coşkulu bir şekilde dans ediyorlardı.

Beau birkaç dakika boyunca balo salonunda bulunanları taradı. Sonunda, "İşte Lord Cunningham," dedi.

Marianne öne doğru eğildi. "Nereye?"

"Odanın en ucunda, sağda. Koyu yeşil bir palto giyiyor. Pembe elbiseli bir kadınla konuşuyor."

Marianne başını sallamadan önce birkaç dakika sahneyi inceledi. "Onu görüyorum."

"Güzel. Gözünüz üzerinde olsun." Beau birkaç dakika daha durakladı, kalabalığı araştırmaya devam etti ve sonra şöyle dedi: "Lord Hightower odanın karşı tarafında, içecek masasının yanında. Koyu mavi giyiyor ve ikisi de sarı giymiş iki bayanla konuşuyor."

Marianne hafif bir kahkaha atarak, "Sonbahar mevsiminin rengi olmalı," diye cevap verdi. "Lord Copperpot'u görüyorum," diye ekledi birkaç dakika sonra.

"Nereye?" Beau sordu.

Marianne tekrar öne doğru eğilip işaret etti ve çiçekli sabunun kokusu Beau'nun çenesini sıkmasına neden oldu.

"Orada, kapının yanında," dedi. "Hâlâ misafirleri karşılıyor gibi görünüyor."

Beau başını salladı. Kalabalığın içinde Lord Copperpot'un şeklini bulmak için kendini zorladı. "Güzel. Üçüne de göz kulak olabiliriz." Zihinsel dengesini yeniden sağlamak için sandalyesini onunkinden biraz uzaklaştırdı.

Orada oturmuş, balo salonundaki kalabalığı sessizce izliyorlardı, ta ki Beau Marianne'in müzik eşliğinde sallandığını fark edene kadar. Vals yeni başlamıştı.

"Dans etmeyi sever misin?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Daha önce hiç dans etmedim," diye cevap verdi gözlerini kırpıştırarak.

"Ne? Ciddi misin sen?"

Marianne omuz silkti. "Dans etmek için hiç fırsatım olmadı. Bu sizi şaşırtabilir ama ben de daha önce hiç bir baloya davet edilmedim."

Beau kaşlarını çatı. "Dans edilen herhangi bir partiye hiç davet edilmedin mi?"

Birkaç dakika boyunca düşünceli bir şekilde yanağına dokundu. "Kastettiğin buysa, kır danslarına gittim ama... hiç böyle bir vals yapmamıştım."

"İster misin?" Kelimeleri incelemeye fırsat bulamadan dudaklarından döküldü.

"Ben...?" Dudaklarını birbirine bastırdı ve ona tekrar göz kırptı. "Ben çok ciddiym," diye cevap verdi. "Nasıl vals yapılacağını biliyorum ve mutlu olurum sana öğretmek için."

Sertçe yutkunurken boğazındaki kasların hareket ettiğini görebiliyordu. "Lord Cunningham ve Hightower'a göz kulak olmamız gerekmiyor mu?"

Beau ayağa kalktı ve sandalyesini geriye itti. "Evet ama bu akşam şimdiye kadar hiç ilgi çekmediklerini söyleyebilirim. Bir şey kaçıracağımızı sanmıyorum."

Marianne güldü. "Ciddisin, değil mi?"

"Tamamen," diye yanıtladı. Kadının önünde durdu ve kollarını uzattı. "Bayan Notley, lütfen?"

Marianne dudağını ısırды ve sanki bu oyukta onunla vals yapmanın iyi bir fikir olup olmadığını ciddi ciddi tartışıyormuş gibi bir ileri bir geri baktı. Ama kararını verdiği anda Marianne çenesini kaldırdı, ayağa kalktı ve sandalyesini yolundan çekti.

"Bay Baxter, onur duyarım." Hızlıca eklemeyden önce ellerini ona uzattı. "Ama ayağınıza basarsam, bundan sorumlu tutulamam."

Beau buna güldü. Sonra onun ellerini sıktı ve müziğin ritminin geri gelmesini bekledi. "Valsin üçerli üç set halinde yapıldığını izlerken gördüğünüze eminim."

Marianne başını sallayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Ama korkarım burada fazla yerimiz yok."

"İdare edeceğiz," diye cevap verdi Beau, önden gidip ilk üç basamağa adım atmadan önce. Önden gitti ve aşağıdaki balo salonundan yükselen müzik eşliğinde küçük bir daire çizerek vals yaparken başını tavan kirişlerine çarpmamayı bile başardı.

Marianne ilk başta adamın çizmesine basmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu ama birkaç adım attıktan sonra deseni mükemmel bir şekilde kavradı ve kendine güveni arttıkça gülümsemesi de arttı.

Beau, *Beau Monde*'un en popüler kadınlarından bazılarıyla dans etmiş olmasına rağmen, bu kadar keyif aldığı bir dans hatırlamıyordu. Ama burada, Marianne'le birlikte toz kokan bu küçük ikinci kat odasında, hayatında ilk kez bir kadına kur yapıyormuş gibi hissediyordu. Ve birlikte olmayı tercih edeceği kimse yoktu.

Onu kendine çekmek istiyordu ama daha önce balo salonunda vals izlediğini düşünürsek, bunun uygun olmadığını biliyordu - dans etmelerine rağmen hâlâ iş arkadaşından başka bir şey değilmiş gibi davranmalarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bu yüzden gülümsemesine, adımlarına ve Marianne'in gülümsemeye devam etmesini sağlamaya odaklandı ve umutsuzca onun ne kadar güzel koktuğunu, ellerinin ne kadar yumuşak olduğunu ya da kollarında ne kadar mükemmel hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı.

Dakikalar sonra müzik sona erdi ve Beau isteksizce onu bıraktı. Beyaz eteklerini kaldırdı, derin bir reverans yaptı ve gülümsedi. "Bu güzel vals için teşekkür ederim, Bay Baxter."

"O zevk tamamen bana aitti, Bayan Notley," diye yanıtladı.

Marianne bir tutam kıvılcık saçını kulağının arkasına iterek dikkatini balo salonuna verdi ve yerine oturdu. Beau, başka bir dans ya da öpüşmek gibi daha cazip bir şey düşüncesini bir kenara iterek sandalyesini eski yerine yerleştirdi ve balo salonunu incelemeye devam etti.

Marianne sandalyesinde öne doğru eğilip işaret ettiğinde yine beş dakikadan fazla izlememişlerdi. "Şuradaki adam kim? Saksıdaki palmiye'nin yanında duran, parlak mavi bir ceket giyen adam?"

Beau bakışları söz konusu adama takılana kadar kalabalığı taradı. Gözlerini kıstı. "Bu Baron Winfield. Kendall'ın nişanlısı Bayan Wharton'ın babası."

Marianne başını salladı. "Öyle mi?" dedi. "Bu oldukça ilginç." Beau kaşlarını çattı. "Neden?"

Marianne dudaklarını ısırdı. Ayağa kalktı ve ellerini sandalyenin arkasında birleştirdi. "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Sanırım bir fikrim var. Gece yarısı odanızda buluşuruz."

CHAPTER THIRTY-TWO

Marianne gece yarısı Beau'nun kapısını çalmadan önce bir an tereddüt etti. Daha önce, balo salonunun üstündeki oyuktan ayrılmıştı. Şüphesinin peşinden gitti ama kendini onun varlığından uzaklaştırmak için de gitmesi gerekiyordu.

Beau'nun ona vals yapmayı öğretmesi onu neredeyse bir su birikintisine çevirmişti ve bu akşam hizmetçilerin merdivenlerinde onunla tanıştığından beri yapmak istediği gibi kendini onun kollarına atıp onu öpmek için kendine güvenemiyordu.

Güçlü kolları, geniş omuzları ve onu dans ederken yönlendirmesi, ona ustalıkla öğretmesi. Bunların hepsi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Sabunun kokusu ve birlikte geçirdikleri gecelerin anıları zihninde yanıp sönerken, balo salonunda odadan çıkmasını gerektirecek bir şey gördüğüne sevinmekten başka bir şey yapamamıştı. Bu gece onun yatak odasına girmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmek zorundaydı.

Üst hizmetliler koridorunun sonundaki saat çalmaya başladı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Koridorun en ucunda bir kapı açıldı. Marianne nefesini içine çekti ve sırtını Beau'nun kapısının yanındaki duvara yasladı.

Yatak odalarından birinden çıkan ve katın ortasındaki merdivene doğru ilerleyen kadını izledi. Marianne bastırıldığı nefesini dışarı attı. Tanrıya şükür ki kadın, Marianne'in saklandığı sondaki hizmetçi merdivenine kadar gelmemişti.

Hizmetçi gözden kaybolur kaybolmaz Marianne arkasını döndü ve hızla Beau'nun kapısını çaldı.

Kapı hemen açıldı ve Beau onu içeri çekti. "Nerelerdeydin?" Sesi sessiz ama sertti. "Senin için endişelendim."

Marianne ona dikkatle baktı. Onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Endişelendin mi? Benim hakkında mı?"

Beau ondan uzaklaştı ve bir elini sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, kahretsin. Öyleydim. Nereye ya da neden gittiğini bilmiyordum. Belki yardımına ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi, onun bu itirafı karşısında biraz şaşırmıştı. "Ama bir şeyi kontrol etmem gerekiyordu."

Yüzünü ona döndü. "Evet, öyle demiştin. Ne öğrendiniz?"

Marianne ellerini önünde birleştirdi. "Bana mavi ceketli adamın Baron Winfield olduğunu söylediğinde, bazı şeyler anlam kazanmaya başladı."

Beau ona dikkatle baktı. "Ne gibi şeyler?"

Başını bir yana eğdi. "Bayan Wharton'a bilgi vermek istemezdim ama baronu bir sabah Lord Clayton'ın evindeki partide hizmetçinin odasından çıkarken gördüm ve... öhöm... kıyafeti darmadağınktı."

Beau'nun kaşları havaya kalktı. "Sen mi? Kimin odasını?"

"Ben de bunu kontrol etmeye gittim. Clayton'ın malikânesindeki Bayan Cotswold'a sorduğumda bana Albina adında bir hizmetçinin odası olduğunu söyledi. Bu gece, Winfield'ların gece kalıp kalmadığına bakmaya gittim."

"'Albina' mı?" Beau y a n k ı l a d ı . "Bu ismi daha önce de duymuştum, Kendall Frances'in hizmetçisinin ismi olduğunu söylemişti."

Marianne başını salladı. "Bu Albina ve Baron Winfield'ın birbirlerini nereden tanıdıklarını açıklıyor."

Beau dudağını karıştırdı. "Gerçekten de öyle. Ama neden Baron Winfield ve Albina'nın Bidassoa hainiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?"

Marianne başını tekrar yana eğdi. "Daha önce balo salonunu izlerken sadece Lord Cunningham'ı izlemiyordum."

Beau gözlerini ona dikti. "Kimi izliyordun?"

"Baron Winfield'ı fark ettiğimde onu izlemeye başladım," diye yanıtladı Marianne.

"Ve?"

Marianne, "Ve başını üç kez üst üste Lord Cunningham'a doğru salladı," diye devam etti. "Lord Cunningham da başını salladı."

Beau yanağının içini ısırdı. Marianne onu işaret edene kadar Baron Winfield'ı *görmemişti* bile. Beau, Lord Hightower ve diğer iki adamı izlemekle meşguldü. "Partiden önce Baron Winfield'dan bir nedenle şüphelenmiş miydin?"

"Hayır. Ama bu gece onu Lord Clayton'ın evinin dördüncü katında gördüğümü hatırladım ve kim olduğunu sordum. Gerçek şu ki... Albina'dan şüpheleniyordum. Lord Clayton'ın partisinde onunla bir karşılaşma yaşadım ve biraz tuhaf görünüyordu. Tam olarak nasıl olduğunu söyleyemem."

Beau yavaşça başını salladı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de birçok insan hakkında defalarca aynı şeyi hissettim. Bizim işimizde bu tür içgüdüleri takip etmek önemlidir."

"Katılıyorum, bu yüzden Baron Winfield'ın kimliğini öğrenmek istedim." "Albina ve Baron Winfield'ın işin içinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bence bu mümkün. Ve sanırım bir kadının bu işe karıştığından da hiç şüphelenmediniz, değil mi?"

Beau kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ben bir kadın olduğum için casus olduğumdan hiç şüphelenmediniz.

Kadınlarla bir sorunuz var gibi görünüyor, Ajan B."

Beau ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bir keresinde senden şüphelenmiştim. El yazını bile aradım."

Yüksek sesle gülmek için ağzını kapattı. "Sen yapmadın mı?"

"Tabii ki yaptım."

"Ben de senden şüphelenmiştim, yani ödeşтік."

"Tabii ki yaptın." Elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Albina. Lanet olsun. Haklısın. Ondan ya da Baron Winfield'dan hiç şüphelenmedim."

Marianne ona hınzırca sırıtarak, "Belki de bir kadını izlemek için bir kadın gerekir," diye cevap verdi.

"Belki de." Beau alt dudağını tekrar çekiştirmeden önce onun gülümsemesine karşılık verdi. "Şimdi sen söyleyince, Kendall bana yazıp Winfield'ın paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Baron Londra'daki evini bile satmış. Müstakbel damadı olarak Kendall, Winfield'a harçlık veriyor ama parayı dikkatle dağıttığını da söyledi, yani Winfield'ın pek zengin olduğu söylenemez."

"Bu mantıklı, çünkü hem Albina'nın hem de Winfield'ın gece burada kaldığını doğrulayabildim. Aslında, saat gece yarısını vururken onun koridorun sonundaki odasından çıktığını gördüm. Benimle onu takip etmek ister misin?"

Beau'nun kurnaz bakışları onunkileri yakaladı. "Sence Winfield ile buluşacak mı?"

"Evet, anlaşılan karısıyla aynı yatak odasını paylaşmıyorlar ve ben de hangi odanın ona ait olduğunu biliyorum. Alt kattaki odayı da sordum."

Beau kaşlarını kaldırdı. "Yolu gösterin Ajan M."

CHAPTER THIRTY-THREE

Marianne, Beau'nun kapısından aceleyle çıkarak koridorun sonuna ve hizmetkârların merdiven sahanlığına doğru ilerledi.

Beau onu yakından takip ederken bir yandan da onları birlikte görebilecek başka biri var mı diye etrafı taramaya devam etti. Neyse ki merdiven boşluğuna varana kadar koridor boş kaldı.

Merdivenleri hızla ve sessizce indiler, birbirleriyle konuşmamaya dikkat ettiler, geceleyin kalabalık bir evde birini takip ederken ne kadar az kelime konuşulursa o kadar iyi olacağını biliyorlardı.

Üçüncü katın sahanlığına ulaştıklarında Beau, Marianne'e duvara yaslanmasını işaret etti, o da botuyla kapıyı biraz aralayıp dışarı baktı.

Marianne sırtını duvara dayadı ve bekledi. Beau çok geçmeden kapının tekrar sessizce kapanmasına izin verdi.

"Çok açık. Hangi oda?" diye sordu.

"Soldaki dördüncü kapı," diye yanıtladı Marianne.

Beau başını salladı. "Pekâlâ. Umarım bunu sana kim söylediye doğrudur. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Merdiven boşluğunun kapısını bu kez eliyle iterek açan Beau, Marianne'in geçebileceği genişliğe gelene kadar sessizce hareket ettirdi. Onun arkasından gitti. İkisi de sırtlarını duvara verdiler ve merdiven boşluğunda kaldılar.

Gölgeler. Herhangi bir hizmetçi ya da misafir her an uzun koridorda dolaşabilirdi. Ya kaçmaya ya da saklanmaya hazırlıklı olmalıydılar.

Sağdaki dördüncü kapıya ilk varan Marianne oldu. Kapıyı işaret etti ve Beau başıyla onayladı. Öne doğru eğildi ve kulağını masif ahşaba dayadı. İçeriden boğuk sesler geliyordu.

Beau sürünerek yaklaştı ve kapının önünde çömeldi. Kulağını anahtar deliğine dayadı ve duyabildiğini belirtmek için Marianne'e başıyla işaret etti.

"Bu Baron Winfield," diye fısıldadı. "Sesini tanıyorum."

"Kiminle birlikte olduğunu söyleyebilir misin?"

Marianne sordu.

"Kesinlikle Leydi Winfield değil," diye fısıldadı Beau, "ama bir kadın."

"Albina," dedi Marianne başını sallayarak. İkisinin de duyabilmesi için Beau'nun yanına çömeldi. Ona bu kadar yakın olmak iç dünyasında tuhaf şeyler yapıyordu. Ama şu anda içinde dalgalanan duyguları çok yakından incelemek istemiyordu.

Yararsız düşüncelerden arınmak için başını salladı.

"Duyabiliyor musun?" Beau fısıltıyla sordu, ağzı onunkine o kadar yakındı ki nefesini dudaklarında hissetti. İçinden geçen şehvet duygusuna karşı gözlerini kapatma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

"Evet," diye başını salladı.

Orada öylece kaldılar, odadaki konuşmaları dinlerken kapının yanında, gölgelerin içinde çömeldiler.

"Yatağa gel canım," dedi Albina.

"Henüz değil, sevgilim. Bu gece yardımına ihtiyacım var," diye yanıtladı Baron Winfield.

"Yardım mı?" Albina'nın ses tonu hem şaşırmış hem de kafası karışmış gibiydi. "Neyle ilgili yardım?"

"Benim için bir mektup daha yazmanı istiyorum," dedi Baron Winfield, ses tonu hırıltılıydı.

Beau, Marianne ile dolu dolu bir bakış alışverişinde bulundu.

Albina içini çekti. "Başka bir mektup mu? Delirdin mi sen? Bununla işimizin bittiğini sanıyordum. Son seferinde neredeyse kafamızı

koparıyorduk."

Baron Winfield kıkırdadı. "Kimse öğrenmedi ve sen de bunu biliyorsun. Ama bu son *olacak*, söz veriyorum."

"Söz veriyor musun?" Albina tekrarladı, sesi çekingendi ve konuya ısındığı belliydi.

Baron Winfield, "Evet ve geçen sefer olduğu gibi yardımınız için size fazladan para vereceğim," diye ekledi.

"Öyle olsa iyi olur," diye cevap verdi Albina.

Odada bazı kıpırdanmalar oldu. Beau, Albina'nın bir yazı masasına oturduğundan şüphelendi.

"Şimdi, ne yazmamı istiyorsunuz *lordum*?" Albina kıkırdayarak sordu.

"İşte, ben zaten yazdım. Senin tek yapman gereken bunu yazıya dökmek.

I

bunu yakmak niyetindeyim."

Albina'dan bir iç çekiş daha. "Pekâlâ. Ama bu planlarımızı değiştirmiyor, değil mi?"

"Tam tersine, canım, bu mektup planlarımızın bir parçası. Önemli bir parçası."

"Yarın Fransa'ya gidiyoruz, değil mi?" Albina daha sonra sordu. Beau, Marianne ile yine gergin bir bakış alışverişinde bulundu.

"Elbette, sevgilim. Benim aptal müstakbel damadım beni çok az bir harçlıkla satın alabileceğini sanıyor. Beni bekleyen bir servetim olduğunu bilmiyor. Ve bu sefer herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için mektubu Fransa'ya kendim götüreceğim."

Beau, Marianne'e hizmetkârların merdivenine doğru geri dönmesini işaret etti. Zaten yeterince şey duymuşlardı. Baron Winfield mektubu yazdırmayı planlamıyordu.

Görünüşe göre Baron Winfield ve Albina yarın birlikte Fransa'ya gitmeyi planlıyorlardı. Beau ve Marianne bir şekilde o mektupta ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Bunun basit bir iş olmadığı kesindi.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Beau ve Marianne hizmetkârların merdivenlerinden inerek evin arka sahanlığına kadar koştular. Marianne evin yan tarafına doğru ilerledi. caddeye ulaşana kadar binayı takip ettiler. Saatin geç olmasına rağmen, hemen bir faytonu durdurdular ve Beau şoförü Shepherd Caddesi'ndeki mütevazı bir adrese yönlendirdi.

Yarım saat geçmeden, komutanları General Mark Grimaldi'nin önünde duruyorlardı. *Tabii ki* Grim o saatte oradaydı. Adam çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Albina'nın yazdığı mektup da dahil olmak üzere akşamki olaylar hakkında hızlıca bilgi verdiler.

"İçeriği hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Grim çenesini sıvazlayarak sordu.

Beau, "Hayır, onlar Fransa'ya gitmeden önce yollarını kesmemiz gerekecek," diye cevap verdi.

"Yapamayız," diye karşılık verdi Grimaldi. "Bunu yaparsak peşimize düşerler ve gitmezler. Winfield'in kimin için çalıştığını bilmemizin hiçbir yolu olmaz."

"Ne demek istiyorsun?" Beau sordu ama göğsünde yükselen heyecan ona zaten bir şeyler sezdiğini söylüyordu.

Grim çenesini sıkı. "Sanırım ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Mektuptan daha fazlasına ihtiyacımız var Bell. Winfield'in kim olduğunu bilmemiz gerek.

Fransa'da buluşmak için."

Beau ve Marianne birbirlerine yine bilmiş bilmiş baktılar.

Grimaldi başını salladı. "Lanet olsun. Başından beri Winfield'dı, değil mi?" General yanıltmış olmaktan nefret ediyordu. "Ben Hightower olduğuna ikna olmuşum."

"Winfield'ın da Cunningham'la birlikte çalıştığından şüpheleniyorum," diye cevap verdi Marianne. "Birinin Winfield'a özel konseyden bilgi vermesi gerekiyordu."

"Evet, kanıt bulduğumuz anda, ben onlarla işimi bitirene kadar o piçler ölmüş olmayı dileycekler." Grim ikisiyle de yüzleşmek için döndü. "Şimdi ikinize de Winfield'ı Fransa'ya kadar takip etmeniz, orada kiminle çalıştığını bulmanız ve o lanet olası yeni mektuptan başlayarak Bidassoa haini olduğuna dair tartışılmaz kanıtlar elde etmeniz emrediliyor."

"Evet, General," diye cevap verdi ikisi de keskin bir baş hareketiyle. Grimaldi'nin burun delikleri alevlendi. "Onu gözünüzün önünden ayırmayın."

Beau'nun Worth'la hemen konuşması şarttı. Beau, Grim'le görüşmesini tamamladıktan sonra, kendisini ve Marianne'i dükün evine götürmesi için başka bir fayton kiralamıştı.

Şimdi Beau'nun yanında, merdivende duran Marianne, sabahın bu saatinde Mayfair'in böylesine önemli bir yerinde, böylesine prestijli görünen bir evin kapısını çalmak konusunda kararsız görünüyordu.

Beau kapıyı çalmaya başlamadan hemen önce, "Eğer bundan eminsen," diye fısıldadı.

"Tamamen eminim," diye yanıtladı. "Worth benim iyi bir arkadaşımdır." Boğazını temizledi. "*Worthington Dükü* demek istiyorum."

Marianne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir dükün kapısının önündeyiz!" diye bağırdı sesi bir oktav yükselirken.

"Evet, endişelenme. Her şeyi bana bırakın," diye cevap verdi Beau son derece sakin bir ses tonuyla.

Ama uykulu görünümlü uşak Lawson sonunda Worth'un kapısını açtığında, Beau tereddüt etmedi. "Lord Worthington'la konuşmam gerekiyor," diye gürledi Beau, "hemen."

Uşağın cevabı sertti: "Majesteleri şu anda uyuyor. Saat kaç?"

Saat sabahın üçü civarında olabilirdi - Beau tam olarak emin değildi - ama umurunda bile değildi. Bu önemliydi.

"Saatin kaç olduğu umurumda değil, bırakın gireyim," diye cevap verdi Beau, öne doğru eğilerek, gerekirse içeri girmek için adama karşı güç kullanmaya hazırды.

Lawson, "Efendim uyuyor, lordum," diye tekrarladı. "Ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Aptal kapıyı kapatmak üzereydi -ve Beau botunu kapıya vurup sopayı çenesine indirmek üzereydi- ki Worth'un sesi antrede bir yerden duyuldu. "Sorun yok, Lawson. Onu içeri al."

Sonunda Lawson kenara çekildi ve kapıyı Beau'nun girmesine izin verecek kadar açtı. Kâhya ona selam verme cüretini bile gösterdi.

Beau, Marianne'i de yanına alarak içeri girdi.

Worth korkuluğun dibinde duruyordu. Dük onlara göz kırptı. "Bu saatte neden burada olduğunu söylemek ister misin Bell?"

Beau yüzünü boş tuttu. Açıklama yapmak için çok az zamanı vardı. "Bidassoa hainini bulduk. Hemen Fransa'ya gitmemiz gerekiyor ve yardımınıza ihtiyacımız var."

CHAPTER THIRTY - FIVE

A Worthington Dükü'nün bazı gemileri olduğu ortaya çıktı. Sadece birkaç gemi değil, daha doğrusu bir gemi *filosu*. Beau bunu umuyordu, Ablukaya rağmen, adamın Marianne'le birlikte gece yarısı Fransa'ya giden gemilerden birine binebilmeleri için yeterli nüfuzu vardı.

Marianne Dük'ün çalışma odasındaki geniş ve rahat sandalyede beklerken, geceyi Dük'le geçirdiği anlaşılan Leydi Julianna Montgomery ona bir battaniye ve bir fincan sıcak çay getirdi. Marianne ikisini de yargılamak niyetinde değildi. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Ve ne olursa olsun, çift birbirlerine çok aşık görünüyordu.

Marianne, Julianna ortaya çıktığında Beau'nun dükle bakıştığını fark etmişti. Worthington, Julianna'yla nişanlandıklarını açıklamadan önce sadece omuz silkmişti.

Leydi Julianna sessiz kalıp Marianne'i soru yağmuruna tutmama nezaketini gösterirken, adamlar keşif gezisinin ayrıntıları üzerinde çalışıyorlardı.

Ayarlamalar yapıldıktan sonra Beau ve Marianne sabahın erken saatlerinde Lord Copperpot'un kasaba evine döndüler.

Beau, Lord Copperpot'a ailesindeki beklenmedik bir hastalık nedeniyle derhal ayrılması gerektiğini bildiren bir mektup hazırladı. Eski efendisine Bay Broughton'ın çoktan gönderildiğini söyledi. Grimaldi bunu halletmişti.

Marianne benzer bir mektubu Leydi Wilhelmina için de yazmıştı. Genç kadından tam olarak *hoşlanmasa* da en azından onun için endişelenmeye başlamıştı. Grimaldi onun için de uygun bir leydi hizmetçisi bulacağına söz vermişti.

Marianne ve Beau, Baron Winfield'ın arabasını hazırlattığını söyleyen bir uşağın aşağı indiğini duyana kadar merdivenin altındaki hizmetli salonunda beklediler. Görünüşe göre, iyi kalpli baron rıhtıma gitmek istiyordu.

Baron Winfield ve Albina arabadan iner inmez Marianne ve Beau yolun karşısına geçip General Grimaldi'nin onlar için sipariş ettiği ve caddenin karşısında bekleyen arabaya atladılar.

Arabacı onlara Grimaldi'den gelen bir mektup verdi, Beau mektubu hemen yırtıp açtı ve Marianne onun omzunun üzerinden okudu.

AJANLAR M&B,

Hangi gemiye bindiklerini öğrendik. Worthington'ın gemilerinden biri, senin de seyahat edeceğin gemi. Kamaranızda kalın. Evli bir çiftmişsiniz gibi davranın.

G

Rıhtıma kadar olan yolculuğun geri kalanında her ikisi de sessiz kalırken, Marianne'in beyninde ters gidebilecek her şeyin hayali dönüp duruyordu. Daha önce bir görev için İngiltere'den hiç ayrılmamıştı. Daha önce İngiltere'den hiç ayrılmamıştı. Bugüne kadar casus olarak yaptığı işler, bir leydinin hizmetçisi olarak hizmet etmek ve anahtar deliklerini dinlemekten ibaretti, ama bu, *bu* tamamen farklı bir görevdi. Büyük tehlike arz eden bir görev.

Cesur olmak için elinden geleni yaptı ve kendi kendine General Grimaldi'nin onun bu göreve uygun olduğunu düşündüğünü, yoksa ona bu görevi vermeyeceğini söyledi.

gitme emri verdi. Üstelik yanında Beau vardı ve onun hakkında öğrendiklerine göre gerçekten de deneyimli bir ajandı.

Ancak Fransa'ya yelken açması, amaçlarından birden fazlasını gerçekleştirecekti. Frederick'i öldüren adamın kimliğini öğrendikten sonra Fransa'ya gidip kardeşi David'i bulmaya çalışmayı ya da bu uğurda ölmeyi zaten planlamıştı. Bu yeni olay, ikinci görevi daha çabuk yerine getirmesine yardımcı olacaktı. İçinin bir yığın sinirle dolu olması ve her an hesaplarını ortaya dökebilecek olması önemli miydi?

Kuşkularına rağmen Beau'nun hatırı için yüzüne kendinden emin bir ifade yerleştirdi. Böylesine önemli bir göreve odaklanmışken onunla ilgilenmesine gerek yoktu. Hayır, o kendi başının çaresine bakacak ve Baron Winfield ile Albina'nın adalete teslim edilmesi için elinden geleni yapacaktı.

Sadece birkaç saat içinde Marianne ve Beau gemiye binmiş ve denize doğru yola çıkmışlardı bile. Thames Nehri boyunca ve kanalın içinde yaptıkları yolculuk oldukça dalgalı geçmişti. Ve geminin ahşap çıtalarını kesen Ekim rüzgârı, kendilerine tahsis edilen kamarayı son derece soğuk hale getirmişti. Yaklaşık bir şapka kutusu büyüklüğünde bir kamaraya hapsedilmiş olmaları tüm bu çileyi daha da kötüleştirmişti. Ve büyük bir şapka için *değil*.

Ayrıca, sadece bir ranza vardı. *Küçük* bir ranza. Marianne şöyle bir baktı ve mecbur kalmadıkça bunu bir daha düşünmemeye karar verdi. Bunun yerine, rıhtıma doğru yola çıkmadan önce eski, yıpranmış valizine tıktırmayı başardığı birkaç parça giysiyi yerleştirmeye koyuldu. Beau eşyalarını hızlı ve etkili bir şekilde gardıroba yerleştirdikten sonra sırt çantasını dolabın altına yerleştirdi.

Marianne daha sonra sinirlerini yatıştırmak için kulübedeki tüm çekmeceleri karıştırmaya başladı. Küçük masanın üzerindeki dolabı açtığında gülümsedi. Orada bir şişe konyak, iki bardak ve okumak için kaldırdığı bir not duruyordu.

*Yolculuğu daha lezzetli hale getirmek için,
Değer*

"DÜK BIZE BİR HEDİYE BIRAKMIŞ GIBİ GÖRÜNÜYOR." Marianne notu masanın kenarına koyduktan sonra dolaptan şişeyi ve bardakları çıkardı. Üçünü de masanın üzerine koydu.

Beau notu aldı ve başını sallayarak okudu. "Şu aptal. İçki içmediğimi biliyor."

"İstiyorum." Kelimeler Marianne'in ağzından fırladı.

Beau başını ona doğru eğdi. "Elbette, lütfen tadını çıkarın."

Marianne'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Brandy şu anda sinirlerini yatıştıracak tek şey olabilirdi. Şişeyi açtı ve kendisi için sağlıklı bir bardak doldurdu. "Hiç istemediğine emin misin?"

Beau başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim." Ranzanın kenarına oturdu.

Marianne bardağı burnuna götürdü ve içindikileri kokladı.

"Daha önce brendi içtin mi?" Beau kaşlarını çatarak sordu. "Evet," diye yanıtladı. "Ama pek sık değil. Kardeşlerim ve ben her zaman Birbirimizi bazı şeyleri yapmaya cesaretlendirirdik. Babamın konyak şişesinden bir yudum almak bazen bunlardan biriydi."

Beau buna güldü. "Keşke benim de bir kardeşim olsaydı."

Marianne gülümsedi. "Kardeşlerimle büyümeyi çok sevdim. Bana bildikleri her şeyi öğrettiler ama aynı zamanda her zaman güvende olduğumdan da emin oldular."

Beau ellerini ranzanın ahşap iskeletine dayadı ve botunu ahşap döşemeye sürttü. "Oldukça iyi kardeşlermiş gibi görünüyorlar. Frederick için üzgünüm."

Marianne yutkundu. Gözlerine yaşlar hücum etmişti. Onları uzaklaştırmak için başını salladı. "En azından David hâlâ yanımda. Yani... Umarım öyledir."

Beau ona bakmak için başını çevirdi. "Nerede tutulduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Ama Frederick'i kimin öldürdüğünü öğrenir öğrenmez onu aramaya niyetliyim."

Beau'nun kaşları havaya kalktı. "General Grimaldi'nin onayıyla mı?"

Marianne çenesini kaldırdı ve yutkundu. "General Grimaldi'nin onayına ihtiyacım yok. Aslında, bu iş bittikten sonra Fransa'da kalıp David'i aramak niyetindeyim."

Kaşları daha da yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Bu doğru." Sertçe başını salladı. "Onsuz geri dönmeyeceğim." "Bunu anlayabiliyorum," diye cevap verdi Beau. "Eğer benim de hapiste olan bir kardeşim

Ben de onu kurtarmak için dünyanın öbür ucuna giderdim."

Marianne bardağı kaldırdı ve kehribar rengi sıvıya baktı. "Erkek kardeşin olmadığını söylemiştin. Hiç kız kardeşin var mı?"

"Evet, a daha gençKardeşim, Annabelle. Annabelle.
oldukça güvenli içinde Ancak Londra'da."

"Kaç yaşında?" Marianne, Beau'ya benzeyen ve onun gibi davranan bir kız kardeş hayal etmeye çalışarak sordu.

"Yirmi iki."

"Evli mi?"

"Henüz değil. Annabelle biraz ruhludur. En azından annem bu kelimeyi kullanmayı seviyor. Bugüne kadar tüm teklifleri reddetti ve bir düzineden fazla teklif geldi."

"Ona yakın mısın?"

"Özellikle değil. O harika bir genç bayan, sadece... dikkatim dağınıktı."

"İşinle mi?" Marianne dürttü.

"Kesinlikle." Beau içini çekti ve elini yüzünde gezdirdi.

Marianne bardağı dudaklarına götürdü ve sonunda konyaktan belli belirsiz bir yudum aldı. Diline dokunur dokunmaz kaşlarını çatı. "Hatırladığım kadar berbat."

Beau gülümsedi ve başını salladı.

Marianne hâlâ elindeki bardağı tutarak etrafına bakındı. Küçük odada ranzadan başka oturulacak tek yer masanın önündeki sandalyeydi ama onu çekmek yerine yatağa doğru ilerledi ve Beau'dan bir adım öteye oturdu. "Daha önce hiç brendi denedin mi?" diye sordu, sıvıyı ışığa doğru kaldırarak.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Dürüstçe söyleyebilirim ki o şey dudaklarıma hiç değmedi."

"Peki ya liman?" diye sordu sonra.

"Asla," diye yanıtladı.

"Gerçekten mi?" Marianne gözlerini kırıştırdı ve bir yudum daha aldı. Bunu bir başka kaş çatma izledi. "Bu şaşırtıcı. Bütün beyefendilerin konyak ve Porto şarabını sevdiğini sanırdım."

"Ben değil." Sesi gergindi ve gözlerinde uzak ama kararlı bir bakışla masanın üzerindeki ahşap duvara bakıyordu.

"Nedenmiş o?" Marianne cesaret etti.

Beau başını salladı ve hızla ayağa kalktı. "Yola çıkmadan önce kaptanla konuşmam gerekiyor."

Marianne bardağı kucağına indirdi ve gözlerini kırıştıtararak ona baktı.

"Ne oldu? Neden?"

General Grimaldi kulübede kalmamızı söyledi."

"Dikkatli olacağım," dedi Beau metanetle ve kapıyı hızla açıp başka bir şey söylemeden dar geçitte gözden kayboldu.

Marianne onun ardından bakarak brendisinden büyük bir yudum aldı. Tıpkı hatırladığı gibi, birkaç yudumdan sonra tadı daha iyi geliyordu. Daha doğrusu, dili birkaç yudumdan sonra fark etmeyecek kadar uyuşmuştu. Böylesi çok daha iyiydi.

Koyu renkli sıvıyı kısa bardağın etrafında karıştırdı. Beau neden hâlâ ona içmeme nedenlerini anlatmakta bu kadar isteksizdi? Ona cevap vermemiştı.

Clayton'ın evindeki hizmetçi yemeğinde sormuştu. Bunun sebebinin Clayton'ın çok fazla testi ısırması olduğunu düşünmüştü. Ama anlaşılan o ki, bu şeyin tadına bile bakmamıştı. Bu ilginçti. Nedeni ne olursa olsun, bu konuda huzursuz olduğu belliydi; adamın bir odadan bu kadar çabuk çıktığını hiç görmemişti.

Ayağa kalktı ve duvara gömülü küçük gardırobu açmadan önce konyak bardağını masanın üzerine koydu. Kendisinin ve Beau'nun eşyaları birbirine karışmıştı. Beklenmedik bir duygunun acısı göğsünde yankılandı. Evli bir çiftmiş gibi davranıyorlardı. Gerçekte asla olamayacak bir şey. Ama giysilerinin gardıropta birlikte asılı olduğunu görünce gerçekmiş gibi hissetti. Sadece bir an için.

Hemen geri dönmeyeceğinden emin olmak için kapıya bakan Marianne, gardırobun içine eğildi ve gömleğini kokladı. Ah, onun gibi kokuyordu. Sabun, erkek ve sadece Beau'ya özgü tanımlanamaz bir şeyin karışımı.

Hayret bir şey. Gömlekleri kokluyordu. Belli ki çıldırmıştı. İç geçirerek gardırobun kapağını kapattı ve küçük ranzaya bakmak için geri döndü. Onun giysilerini parçalamak istemedi o şeyin içinde birlikte uyumayı nasıl başaracaklardı?

Bardağı tekrar eline alıp konyağı bitirirken kıkırdadı. Şimdiden başının döndüğünü hissediyordu. Belki de içmeye devam ederse adamın giysilerini yırtmaktan kendini alıkoyamayacaktı. *Belki de.*

BEAU hava kararana kadar geri dönmedi. Marianne bütün günü onun ya Baron Winfield tarafından bulunduğu ya da kaptan tarafından bir nedenle gemiden atıldığına inanarak geçirmişti. Tam onu aramaya çıkmak üzereydi ki, adam elinde bir ip yumağı ve birkaç kitapla kapıdan içeri daldı.

"Nerelerdeydin?" Soru ağzından uçup gitti. Bir eş gibi konuşmak konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyordu, değil mi?

Beau'nun yüz hatlarında bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Kaptanla birlikteydim.

Bize yemek göndertiyor."

"Çok nazik bir davranış," dedi ve adamın taşıdığı eşyaları işaret etti. "Bunlar ne için?"

Önce üç kitabı havaya kaldırdı. "Bunları kaptandan aldım. Yarın vakit geçirmek için hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

İçinden gizli bir heyecan geçti. Okumayı seviyordu. Kitapları aldı ve dolaba yerleştirdi. *Hırçın Kız*, *Tom Jones'un Öyküsü* ve *Sense and Sensibility*. Kabul etmek zorundaydı, adam mükemmel seçimler yapmıştı.

"Bu da ne?" Karmakarışık halatı işaret etti.

"Bu bir hamak. Üzerinde uyumak için ipe asmayı deneyebilirim diye düşündüm."

Hayal kırıklığı Marianne'in göğsünü delip geçti. Görünüşe göre o da ranzanın büyüklüğünü düşünmüş ve bundan kaçınmak için düzenlemeler yapmıştı.

İkisi de birkaç dakika boyunca küçük kulübenin etrafına baktılar.

Marianne, "Onu asacak pek bir yer yok gibi görünüyor," dedi. Beau yüzünü buruşturdu. "Ben de böyle olmasından korkuyordum."

"Her şey yolunda," diye cevap verdi Marianne. "Rüzgâr şiddetini artırıyor. Ranzayı paylaşırsak, ısıyı da paylaşabiliriz."

Beau kaşlarını kaldırdı. "Madem ısrar ediyorsun." Sırtışı hiç pişmanlık duymuyordu. "O nedenle değil," dedi yanakları yanarken.

"Pekala, ama sadece söylemeniz yeterli," diye yanıtladı.

Marianne onun sözleri karşısında uzuvlarına yayılan sıcaklığa engel olamadı. Küçük ranzayı onunla paylaşmayı dört gözle beklememeliydi, öyleyse neden bekliyordu?

Beau işe yaramaz hamağı gardıroba yerleştirirken kapı çalındı. "Kim o?" dedi taklit ettiği aksanıyla.

"Akşam yemeği, Bay Baxter, efendim," diye bir ses geri seslendi.

Beau kapıyı açmak için Marianne'in yanından geçmeden önce ona başıyla selam verdi. Bir kamarot omzunda bir tepsiyle ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Eğilerek tepsiyi masanın üzerine koydu, sonra arkasını dönüp şapkasını çıkardı. Çocuk başparmağıyla göğsünü işaret ederek, "Kaptan başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber vermenizi söyledi," dedi.

Beau delikanlıya bir bozuk para attı ve delikanlı geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Marianne yemeği incelemek için neredeyse yataktan fırlayacaktı. "Açlıktan ölüyorum," dedi ve tabaklardan birinin kapağını kaldırarak sağlıklı bir porsiyon güveç, bir bisküvi ve biraz bezelye çıkardı.

"Lezzetli görünüyor," dedi midesi guruldayarak.

"Gemide iyi bir yemek yemeyi Worth'a bırakın," diye cevap verdi Beau.

Marianne gülerek, "Belki de Baron Winfield bu yüzden burayı seçti," dedi.

Beau tabağını aldı ve yemek için yatağa oturdu, masayı ve sandalyeyi Marianne'e bıraktı.

BİR SAAT SONRA yemeklerini yemişler, tabaklar tam zamanında ortaya çıkan kamarot tarafından kaldırılmış ve Marianne biraz daha konyak içmişti.

Beau nefesini üfleyerek ona endişeli bir bakış attı. "Pekala." Ranzaya doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

Marianne ikinci kadeh konyağının kalanını da geri attı. İçkiyi fazla kaçırmamıştı ama içmeden önceki halinden daha az endişeli olduğu kesindi.

"Evet," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Siz koridorda beklerken ben-" Gardırobu işaret etti.

"Hayır, gerek yok," diye cevap verdi. "Eğer sadece... arkanı dönersen." "Elbette," dedi ve bir anda topuğunun üzerinde dönmeye başladı.

Marianne kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Ne de olsa adamın onu birden fazla kez çıırılçıplak gördüğü düşünülürse, bu biraz gülünçtü. Ancak şu anda iş arkadaşından başka bir şey değillerdi ve iş arkadaşlarının kıyafetlerini değiştirirken ve yatak odalarını paylaşırken sırtlarını dönmeleri gerekiyordu.

Gardıroptan gecelik askısını çıkardı ve elbisesini hızla üzerinden çıkardı. "Ben iyiyim" demeden önce giyinmiş ve yorganın altına girmişti.

Beau'nun alaycı cevabı, "Bunu duyduğuma üzıldüm," oldu.

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı ve adamın soyunabilmesi için başını duvara doğru çevirdi.

"Ben, şey, normalde çıplak uyurum," dedi.

Marianne yutkundu. "Peki, bu gece pantolonunu çıkarmasan olur mu?"

"Bunu yapabilirim," diye cevap verdi, sesinde mizah vardı.

Birkaç dakika sonra, onun ağırlığı yanındaki ranzaya yerleşti. Birbirlerine çarptılar ve ikisi de özür diledikten sonra kız ona dokunmamak için neredeyse kendini ranzanın uzak tarafındaki duvara doğru yuvarlıyordu.

"Bu rahat olamaz," dedi gülerek.

"Değil," diye gülerek itiraf etti, kısmen yatağa geri yuvarlandı.

Bu şekilde, yan yana, omuzlarından bacaklarına kadar tüm vücutları birbirine değecek şekilde uzandılar.

"Rahat mı?" Beau sonunda sordu.

"Daha iyi," diye itiraf etti. Koyu kahverengi ahşap çıtalar sanki şimdiye kadar karşılaştığı en büyüleyici şeylermiş gibi tavana bakıyordu.

Beau bir dirseğinin üzerine yaslandı ve üzerlerinde asılı duran feneri üflledi. "Sanırım en fazla bu kadar rahat edebiliriz."

"Sanırım öyle." Marianne sonsuzmuş gibi gelen dakikalar boyunca karanlıkta öylece yattı, nefesinin yavaşlamasını ve kalp atışlarının normale dönmesini diledi. Ona dokunmak, onu koklamak, bu kadar yakın olmak işkence gibiydi. O lanet olası hamak için bir yer bulmak için neden daha fazla uğraşmamıştı?

Onun çabucak uykuya dalacağını umuyordu. Ama birlikte geçirdikleri gecelerden onun böyle bir şey yapmayacağını zaten biliyordu. Aslında daha önce saatlerce birlikte uyumamış ve konuşmuşlardı. Tekrar duvara doğru yan döndü ve ellerini başının altına sıkıştırdı.

Karanlıkta sesi duyulana kadar birkaç sonsuz an daha geçti. "Hamağı almalıydım," diye nefes aldı.

"Neden?" diye karşılık verdi.

"Çünkü senin yanında böyle yatarken bile o kadar sertleşiyorum ki acı veriyor."

Marianne ürperdi. Bu adama karşı duyduğu ezici çekimi artık inkâr edemiyordu. Kollarına atılıp onu öpmekten başka bir şey istemiyordu. Ama bunun yerine fısıldadı, "Dokun bana, Beau."

Kolları onu arkadan sardı. Ağzı boynuna sokuldu ve eli bacağından aşağı inerek gecelik askısını yukarı çekti.

Parmakları bacaklarının arasında gezinerek en mahrem noktasını okşadı ve pantolonundan kurtulmadan önce bacağı kalçasının dış tarafına geçirdi. Adamın bacaklarının arasını yokladığını hissetti, yavaşça içine girmeden önce sıcak ve sertti, ikisine de istediklerini verdi.

Marianne gözlerini kapattı. İkisi de inledi.

Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun. Ve her gün onu istiyordu. Bunu istiyordu. Haftalardır istiyordu. Haftalardır özlemişti. Ama ona tekrar dokununcaya kadar, bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Oh, Tanrım, Marianne. Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye kulağına doğru nefes aldı ve tekrar içini okşadı. "Çok fazla."

Bir vuruş daha. "Çok uzun zamandır." Üçüncü bir vuruş.

Marianne akılsızdı. Adamın eli Marianne'e dokunmayı bırakmamıştı ve parmağı küçük daireler çizerek Marianne'in kalçalarını eline doğru kıvırıyordu. Ağzı Marianne'in boynunu emmeye devam ediyor ve Marianne'in meme uçları, adam Marianne'i tekrar tekrar okşarken karıncalanıyordu.

"Benimle gel," diye yalvardı.

Bacakları titredi ve sonunda uçurumdan düştüğünde, çok ses çıkarmamak için yüzünü yastığa gömdü.

Her zaman olduğu gibi, geri çekilmeye ve tohumunu onun arka tarafına dökmeye dikkat etti, dudaklarından titreyen bir inilti koptu.

Bunu istemişti. Hiç şüphe yoktu, ama şimdi bittiğine göre, bunun ne kadar pahalıya mal olan bir hata olduğunu biliyordu.

Adam ranzadan çıkana kadar bekledi ve kapının yanındaki köşede duran lavabodan bir havlu alıp üstünü başını sildikten sonra, "Bu bir daha olamaz," dedi.

"Neden? Haftalardır seni istiyorum, Marianne. Seni istemekten hiç vazgeçmedim."

"Ben de seni çok istedim ama..." Marianne dudağını ısırdı. "İkimiz de bir leydi hizmetçisi ile bir markiz arasında gelecek olmadığını biliyoruz."

CHAPTER THIRTY - SIX

T Ertesi sabah Beau güneşle birlikte uyandı. Günü Marianne'le geçirmesinin mümkün olmadığına çoktan karar vermişti. Ona Dün suçluluk duygusuyla kitapları almıştı, bugün ise kaptanla tekrar konuşmak için ayrıldığında kitaplara sahip olduğu için mutluydu. Kaptan Jones hem kendisinin hem de Worth'un arkadaşıydı ve adam gemide potansiyel bir hain olduğunun farkındaydı.

Jones ve Beau, gemi Fransa'ya yanaştığında Beau ve Marianne'in bir şekilde onlardan ayrılması halinde Winfield'in izleyeceği bir plan yapmışlardı.

Beau kendi kendine çalıştığını ve göreve odaklanması gerektiğini söyledi. Bu yüzden Marianne'le kulübede vakit geçirmemişti. Ama gerçek şu ki, onun haklı olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydı. Dün gece onunla sevişmemeliydi. Bunu uzatmak ona haksızlıktı. Onu bu kadar delirten, ona dokunmaktan ya da onu istemekten alıkoyamayan şey neydi?

O haklıydı. Bir marki ile bir leydinin hizmetçisi arasında bir gelecek olamazdı ve son zamanlarda, ne kadar tuhaf ya da imkânsız görünse de, Beau onunla bir gelecek *istiyordu*. Ona bir sonraki görevinde ortağı olup olamayacağını sormayı düşünmüştü. İkisi iyi bir takım oluşturunuyordu. Hiçbir zaman bir ortakla çalışmak istememişti.

Ama bir kadın partnere sahip olmak, evli bir çiftmiş gibi davranmak gibi bazı kolaylıklar sağlıyordu.

Ama evlilik? Hayır. Bu söz konusu bile olamazdı. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu. Soyadını biliyor olabilirdi, ama bildiği kadarıyla o sadece oğulları orduda olan bir adamın kızıydı.

İstese bile onu markiz yapmasına imkân yoktu ve... Tanrım, evlilik hiçbir zaman gerçekten düşündüğü bir şey olmamıştı. Bir gün evlenip bir varis doğurması gerekeceğini düşünüyordu ama işine o kadar bağlıydı ki, bunun nasıl bir hayat olacağını ya da sonuç olarak ne tür değişiklikler yapmak zorunda kalacağını düşünecek zamanı olmamıştı.

Şimdi, Marianne'le birlikte ilk kez tüm bunları düşünmeye başlamıştı. Ve birden fazla kez, bir adam ona ateş etmeden hemen önce bir tabancanın namlusuna bakmış olmasına rağmen, Beau hiç bu kadar korkmamıştı.

BEAU hava karardıktan sonra geri döndüğünde Marianne konyak şişesini bitirmişti. İnsanın içecek başka bir şeyi olmadığında konyağın o kadar da kötü olmadığı ortaya çıkmıştı. Günün büyük bölümünü okuyarak geçirmişti. Beau'nun dün gece kalçasında gezinen elini, adını haykırmasına neden olan parmaklarını okuyarak ve hayal ederek. Sevişmelerinin görüntüleri bugün tekrar tekrar zihninde canlanmış, okumayı yavaşlatmıştı. Ama yine de o dönene kadar *Sense and Sensibility*'yi iyi bir şekilde bitirmeyi başarmıştı. Hoşuna gitmişti. Karakterlerden biri onun adını taşıyordu.

Yemeği bitirdiler ve Marianne ranzada ona katılmak için gelmeden önce temizlendi. Marianne onun yanına oturdu ve ayaklarını yana sarkıttı. "Bu gece kaptanla tekrar konuşmana gerek yok, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü sana neden içki içmediğini tekrar sormadan önce kaçacak bir yerin olmadığından emin olmak istiyorum."

Yüz hatlarında en ufak bir irkilme belirtisi belirdi. "Bu konuda konuşmak istemediğimi fark ettin, değil mi?" dedi esprisiz bir kahkaha atarak.

"Oldukça dikkat çekiciydi," diye yanıtladı başını sallayarak.

Botlarını çoktan çıkarmıştı ve sırtı duvara dayanana kadar ranzada geriye doğru kayd. Marianne de ona katılmak için geri çekildi.

"O kadar da kötü olamaz," dedi. "Bana anlatabilirsin." Elleri birbirine dayanmış, parmakları şiltenin üzerinde birbirine değiyordu.

Beau derin bir nefes verdi ve ön kolunu başının üzerine koydu. "Babam içki içerdi." Bir an durakladı, ileriye baktı. "Aşırı derecede."

Gemi sallandı ve Marianne Beau'nun omzunu tutarak kendini sallanmaya karşı desteklemek zorunda kaldı. "Anlıyorum," dedi ciddiyetle.

Gemi tekrar kendini düzeltti ve Beau devam etti, "Çocukken kendime asla içki içmeyeceğime dair söz vermiştim."

"Umarım içtiğimde seni rahatsız etmemişimdir," dedi sessizce.

"Hiç de değil. Arkadaşlarımdan çoğu öyle. Worthington ve Kendall kesinlikle öyle."

Marianne bir sonraki soruyu sormadan önce bir an durakladı. "Baban içki içerken sinirli miydi?"

Beau bir elini alnında gezdirdi. "Hem de çok. Ama çoğunlukla anneme karşı, bana değil."

"Oh, Beau, hayır," dedi Marianne. İçgüdüsel olarak onun elini kavradı ve sıktı.

Beau geri çekildi. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum." "Bunu anlayabiliyorum," diye cevap verdi.

Tekrar masanın üstündeki duvara baktı, görmüyordu. "Ben küçükken annemdeki morlukları hatırlıyorum. Bileklerindeki izler. "Annemi hiç görmedim.

anlıyorum." Derin bir nefes daha aldı. "Ama büyüdükçe tartışıklarını duydum. Odasına gider, onu durdurmaya çalışırdım."

Marianne zorlukla yutkundu. "Bu oldukça cesurcaydı. Kaç yaşındaydın?" "Yedi, sekiz?" Başını iki yana salladı. "Bir iki çürük çıkardım,

ama dayanamadığım şey bu değildi. Kendimin incinmesi umurumda değildi. Onu incitmesine engel olamayacağımı bilmeye katlanamıyordum." Çenesi sıkıştı. Gök mavisi gözlerinde açık bir günde çakan şimşek gibi öfke parladı.

Marianne elini onun omzuna koydu. "Senin için korkunç olmalı."

"Öyleydi. Ta ki karşı koyacak kadar büyüene kadar. On iki yaşındayken, Eton'dan eve döndüğümde, nihayet onunla dövüşecek kadar uzamıştım." Başını yavaşça salladı, anılar zihninde canlı bir güçle yeniden canlanıyordu. "O orospu çocuğunun ağzına bir yumruk attım ve bir daha anneme elini sürerse onu öldüreceğimi söyledim."

Marianne yavaşça başını salladı. "Anlaşılabilir. Bu onu durdurdu mu?" Beau ensesini ovuşturdu. "Ona bir daha hiç dokunmadı."

"Bu iyi bir şey."

"İyiymiş... Ta ki..." Derin bir nefes daha. "Babam ölüm döşeğindeyken beni istedi. Gelmeyi reddettim."

Nefesi kesildi. "Oh, Beau. Seni suçlamıyorum."

"Onu bir daha hiç görmedim. Annem bana özür dilemek istediğini söyledi. Af dilemek istemiş. Ona bu şansı hiç vermedim."

Marianne başını salladı. "Bu seçim için kendini suçlayamazsın." "Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük hataydı. Herkes hak ediyor Affetmek. Annem onu affetmişti. Ben neden affedemeyeyim?"

Marianne yavaşça başını salladı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Frederick'i son gördüğümde tartışmıştık. Bana kur yapan adamdan hoşlanmamıştı. Onun benim için iyi bir seçim olmadığını düşünüyordu. O zamandan beri her gün gerçekten veda etme şansım olmasını diledim. Ben de pişmanım."

Ona hüznle gülümsedi. "Ama başka bir şansım olmayacağını biliyordum. İnatçı gururum yüzünden bu şansı kullanmayı reddettim."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Umarım bu kadar iyi bir adam olmanızın nedeninin çocukluğunuzda yaşadığınız acılar olabileceğini söylememe kızmazsınız."

Beau başını salladı. "Evet, babamın içki içmesi Bay Broughton gibi adamları anlamamın nedenlerinden biri. İçki içme şansı için her şeyi yaparlar. Onlar şişenin köleleridir."

"Sen de bu yüzden casussun, değil mi?"

Beau yanağının içini ısırdı. "Sanırım her zaman adaletin yerini bulmasıyla meşgul oldum."

Onun elini tekrar sıktı. "Bu kötü bir özellik değil Beau. Hiç de kötü değil."

"Sanırım yatma vakti geldi." Kendini ranzadan aşağı itti ve o gece kıyafetini giyerken arkasını döndü. Sonra kadın yatağa tırmandı ve adam da gömleğini çıkardı. Birlikte ranzaya uzandılar ve adam feneri söndürdü.

"Marianne," dedi adamın sesi karanlığın içinden, "sen gerçekten bir hanımefendinin hizmetçisi misin? Gerçek aksanıyla, *Beau Monde*'un misafir odalarında bile rahatça konuşabilirsin."

"Şu anda bir hanımefendinin hizmetçisi değilim. Ben bir casusum. Ama bir markiz değilim. Ya da olmaya uygun değilim, eğer sorduğunuz buysa."

MARIANNE, Calais'ye yaklaştıkları süre boyunca kitap okuyormuş gibi yaptı ama tek düşünebildiği ilişkilerinin nasıl sona ereceğiydi.

Gerçekten bir leydi hizmetçisi olup olmadığını sormuştu. Aslında Leydi Courtney onu işe alana kadar hizmetçi değildi ama sonra kardeşi öldürülmüş, General Grimaldi'yle tanışmış ve casus olmak için eğitilmişti. O da

Bidassoa haini olduğuna dair şüpheler nedeniyle Lord Copperpot'un yanındaki pozisyonu almaya teşvik edildi.

Aslında artık *kim* olduğunu bilmiyordu. Babası öldükten sonra annesi o kadar derin bir yas tutmuştu ki, neredeyse hiç konuşmamış, bir yıl geçmeden de ölmüştü. David ve Frederick savaşa gitmişlerdi. Marianne'in kendine uygun bir iş bulmaktan başka şaresi yoktu. Neyse ki babasının arkadaşı Leydi Courtney, kendi yeğenin uygun hale gelmesini beklerken Marianne'e refakatçilik teklif etmişti.

Marianne, Frederick'in ölümünden sonra o kadar kararlı hale gelmişti ki, ondan önceki planlarını neredeyse hiç hatırlamıyordu. Bir noktada William'la tanışmıştı. Ama bu çok çabuk bitmişti. Bir kocası ve çocukları olan bir hayat için umutlanmaya fırsat bulamadan William gitmişti. Frederick'le ilgili haberler geldiğinde bir leydi hizmetçisi olarak kalacağını düşünmeye başlamıştı.

William'a karşı hissettikleri, son haftalarda Beau'ya karşı hissettiklerinin yanında soluk kalıyordu. İşte bu yüzden çok korkutucuydu. Beau onun kalbini ezme yeteneğine sahipti. Nedense William'la olan aşklarının -onun gözünde var olmayan bir aşkın- toplumun, bir şövalye olarak hayattaki konumunun altında bir evlilik yapmasına dair yargısının üstesinden gelmeye yeteceğini aptalca bir şekilde kendine söylemişti.

Ama bunun hiçbir zaman doğru olmadığını ve hiçbir zaman da doğru olmayacağını çabucak öğrenmişti. William'ın onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu; onu sadece kullanmıştı.

Bir markize layık değildi ve asla da olmayacaktı. Ve Beau ile geşirdiği zaman sona ermek üzereydi. Winfield ve Albina'yı tutuklar tutuklamaz, David'i aramaya gidecek ve Beau da bir sonraki görevine geşecekti. Yakında ondan ayrılmak zorunda kalacaktı. Bu, düşünmek bile istemediği bir düşünceydi.

O gece yatakta Beau kollarını ona doladı. "Sadece sana sarılmama izin ver, Marianne. Tek yapmak istediğim bu."

Ona izin verdi çünkü kendisine sarılmasını istiyordu. Gözlerini kapattı ve her şey farklıymış gibi davrandı.

"Marianne, ya ortak olsaydık?" diye seslendi karanlığın içinden.

"Hayır."

"Ama neden?"

Nefesini dışarı verdi. Onunla zor ve acı verici bir şeyi paylaşmıştı. Kendisinin de onunla aynı derecede zor ve acı verici bir şeyi paylaşmasının adil olacağını düşündü. "Tekrar incinmekten korkuyorum. Sana masum olmadığımı söyledim. Gerçek şu ki, *ton* üyesi olan bir adam tarafından baştan çıkarıldım."

"Ne? Kim? Seni kim incitti?" Sesi öfke doluydu. "Adı Sör William Godfrey'di."

"Ne oldu?" Dirseğinin üzerinde doğrulup karanlıkta ona baktı ve yanağını okşadı.

"Bana beni sevdiğini söyledi," diye devam etti Marianne. "Benimle evlenmek için her şeyi yapacağını söyledi. Ama hepsi bir sürü yalandı."

"Sana yalan söylemeyeceğim, Marianne. İlk başta sana karşı sahte bir isim kullanmış olabilirim. Ama sana asla onun yaptığı gibi yalan söylemem."

Tek yapabildiği başını sallamaktı. Ne de olsa haklıydı. Beau onu sevdiğini hiç s ö y l e m e m i ş t i .

CHAPTER THIRTY - SEVEN

WGemi ertesi gün öğleden sonra Calais'ye yanaştığında Beau hazırды.

Tabancasını gardıroptan çıkarıp geminin arka koltuğuna yerleştirmişti. pantolonunu giydi. O ve Marianne bavullarını toplamış ve Kaptan Jones tarafından çağrıldıkları için geminin geri kalanına izin verilmeden yola çıkmışlardı.

Bu da onları Winfield ve Albina'yı takip etmek için mükemmel bir konuma getirdi. Diğer çift gemiden indiğinde Beau ve Marianne rıhtımın karşısındaki bir tavernanın önünde bekliyorlardı.

Winfield ve Albina hemen bir arabacı tuttular ve Beau ile Marianne de kısa süre sonra kendi arabalarını tuttular.

Beau şoföre Fransızca, "Şu arabayı takip et," diye talimat verdi.

Marianne, Calais'nin arnavut kaldırımlı sokaklarında hızla ilerleyen arabanın penceresinden dışarıyı izliyordu. Yüksek belli, yumuşak sarı bir elbise giymişti. Hizmetçi elbisesi olmayan iki elbisesinden biriydi bu.

İlk vagon yavaşlamaya başladığında çeyrek saatten daha az bir süre yol almışlardı.

"Devam et," dedi Beau şoföre. "Köşeyi dön ve şu binanın diğer tarafında dur." Köşedeki büyük depoyu işaret etti.

Arabaları durduğunda, Beau şoföre bir yazı tura attı. "Burada bekle."

Beau arabadan atladı ve Marianne'in inmesine yardım etmek için dönerek hızla deponun yan tarafına doğru ilerledi. Beau sırtını duvara dayadı ve başını çevirerek Winfield ve Albina'nın arabadan inip inmediklerini görmek için köşeye baktı.

"Şimdi çıkıyorlar," diye Marianne'e bilgi verdi.

Marianne başını salladı ve Beau'nun kendisini takip etmesini işaret etmesini bekledikten sonra ikisi birlikte köşeyi dönüp Winfield ve Albina'nın girdiği depoya doğru ilerlediler.

İçeri girdiklerinde, sağlarındaki titrek merdivenden gelen ayak sesleri Winfield ve Albina'nın merdivenleri tırmanmakta olduğunu gösteriyordu. Beau ve Marianne ayak sesleri kesilip bir kapı açılana kadar beklediler.

Beau sessizce, "Sanki üç kat yukarı çıkmışlar gibi," dedi.

O ve Marianne de arkalarından merdivenleri tırmandılar.

Üçüncü katta, merdivenler bir sıra koyu kahverengi ahşap kapının önüne açılıyordu. Koridora göz attığında Beau, Albina'nın eteklerinin birçok kapıdan birinde kaybolduğunu gördü.

Tekrar Marianne'e kendisini takip etmesini işaret etti ve sessizce kapıya doğru ilerleyip kulaklarını iki farklı noktaya dayadılar. Lord Copperpot'un Londra'daki evinin masif ahşaptan yapılmış kapılarının aksine, bu kapı dayanıksızdı ve Beau anahtar deliğine çömelmeden her şeyi duyabiliyordu.

Fransızca birkaç hoşbeşten sonra Winfield, "Para sende mi?" diye sordu.

"Mektubunuz var mı?" diye ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşan bir Fransız'ın sesi geldi.

"Evet. İşte burada," diye yanıtladı Winfield.

Birkaç dakika boyunca sessizlikten başka bir şey olmadı ve Beau sadece Fransız'ın Albina'nın yazdığı mektubu gözden geçirdiğini tahmin edebildi.

Fransız sonunda şöyle diyene kadar birkaç dakika sessizlik oldu. "Pekâlâ. Her şey yolunda görünüyor."

"Param nerede?" Winfield sabırsız bir sesle sordu.

"Burada o kadar para tutmuyorum," diye cevap verdi Fransız. "Yarın Coulogne'daki kampa gelmeniz gerekecek."

"Lanet olsun. Bana paramı alacağını söylemiştin," diye ısrar etti Winfield.

"Bende var." Fransız'ın cevabı kısaydı. "Ama yarını beklemelisin. Bunun için yardım yok."

Winfield, "İyi," diye cevap verdi. "Kamp nerede?"

Fransız boğazını temizledi ve sesini alçalttı. Beau onu anlamak için konsantre olmak zorunda kaldı. "Coulogne Yolu ile Andres Otoyolu'nun kesiştiği yerin iki yüz metre kuzeydoğusunda. Gel ve bizimle buluş. Bir şişe şarabı paylaşıyoruz, *dostum*. Hava karardıktan sonra gel, mesela saat dokuzda?"

"Başka seçeneğim var mı?" Winfield'in yanıtı da aynı sertlikte oldu. "Bu arada, mektubu *saklamamı* anlayışla karşılayacaksınız."

Kapıdan uzaklaşan Beau, merdivene dönerken Marianne'e kendisini takip etmesini işaret etti. Yeterince şey duymuşlardı. Winfield ve Albina'nın her an odadan çıkabileceklerine şüphe yoktu.

Beau ve Marianne, Fransız'ın kapısı açılmadan önce merdivenlere geri dönecek zamanı ancak bulabilmişlerdi. Merdiven boşluğuna koşarak bir sonraki sahanlığa indiler. Oraya vardıklarında kapıyı açtılar ve Winfield ile Albina yanlarından geçip zemin kata inene kadar ikinci kat koridorunda saklandılar.

Sokak kapısı açılıp diğer çiftin arkasından kapandıktan sonra Beau, "Çok yakındı," dedi.

Marianne kaşlarını kaldırmadan önce "Çok," diye onayladı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Birbirlerine baktılar, sonra Beau başını salladı. "Baron Winfield Fransızlar tarafından tuzağa düşürülüyor."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Beau ve Marianne depodan ayrılmadan önce Winfield'in arabasının uzaklaşmasını beklediler ve aceleyle köşeyi dönerek kendilerini bekleyen arabaya doğru ilerlediler.

Koç.

"Nereye?" diye sordu şoför.

"Onları tekrar takip edin lütfen," diye yanıtladı Beau.

Bu kez Winfield'in arabası rıhtım yakınındaki küçük bir otele doğru yola çıktı. Beau, Winfield'in akşam için otele yerleştiğinden emin olduktan sonra şoföre ödeme yaptı ve Marianne'in inmesine yardım etti. Çantalarını toplayıp dar sokaklarda biraz dolaştıktan sonra çok uzakta olmayan başka bir otel buldular. Bay ve Bayan Nicholas Baxter olarak giriş yaptılar.

Odaya girdiklerinde Marianne bir yerine iki yatak olduğunu görünce bir iç çekti - rahatlama mı yoksa pişmanlık mı, bilmiyordu. Kesin olan bir şey vardı, artık gemideki geceleri gibi gariplikler olmayacaktı.

Beau sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "İki yatak istemiştin," dedi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Ayrıca yukarıya bir yemek gönderilmesini emrettim."

Yemek kısa süre sonra geldi ve çoğunlukla sessizce yediler, sonra Marianne Beau'dan gece kıyafetini giyebilmesi için arkasını dönmesini istemeden önce bir hizmetçinin gelip bulaşıkları toplamasını beklediler.

Adam arkasını döndüğünde, kadın çoktan pencereye en yakın yatağa tırmanmış ve battaniyeleri çenesine kadar çekmişti.

"Acaba Albina yarın gece Baron Winfield ile kampa gidecek mi?" Marianne, Beau'nun gömleğini çıkarmasına bakmak yerine pencereden dışarı bakmaya çalışırken düşüncelere daldı. Adam belli ki onun kendisini görmesini zerre kadar umursamıyordu ve göğsü kesinlikle gizlice bakmaya değdi.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse yapmaz, ama bekleyip göreceğiz," diye yanıtladı Beau, diğer yatağa tırmanmadan önce botlarını çıkararak. "Birbirlerinin arkadaşılığından hoşlanıyor gibi görünüyorlar."

Marianne başını salladı. "Baron Winfield'ın karısını ve kızlarını bu şekilde terk ederken ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Ödemesini aldıktan sonra Albina'yla birlikte burada kalmayı planladığı izlenimini edindim."

"Belli ki para tarafından kontrol ediliyor," diye cevap verdi Beau, nefesini dışarı vererek ve başını sallayarak. "Bunu daha önce de gördüm. Bu iğrenç bir hastalık."

Marianne daha sonra, "Yarın gece bir koç almamalıyız," dedi.

"Katılıyorum. Çok rahatsız edici olacak. Yarın gidip bize bir binek bulacağım. İkimiz de ona bineriz."

Marianne başıyla onayladı. Beau yataklarının arasındaki küçük masanın üzerinde duran mumu söndürdü ve karanlık çöktü. Marianne yan dönerek pencereye baktı. Nedense melankoli onu içine çekti. Yutkundu ve gözlerini kapadı, uykunun mümkün olduğunca çabuk gelmesini diledi. Frederick'in ölümünden sorumlu olan kişileri nihayet tutuklamaya bu kadar yaklaştıkları için memnun olmalıydı ama geçen her an Beau'yu bir daha asla görememesine bir adım daha yaklaşıyordu.

Yarın gece bu saatlerde büyük bir tehlike içinde olabilirlerdi ya da görevleri sona ermiş olabilirdi ama öyle ya da böyle Beau ile geçirdiği zaman sona eriyordu.

"NE GIYIYORSUN?" Beau ertesi akşam Marianne'e sordu, ona geri dönebileceğini çünkü kıyafetlerini değiştirmeyi bitirdiğini söyledikten sonra ona yukarıdan aşağıya baktı.

Marianne gülerek, "Elbette bir gömlek ve pantolon," diye cevap verdi. Kalın telli saçlarını örmekle meşguldü bile; saçlarını başının etrafına sarıp koyu renk bir şapkayla örttü.

"O çantada bir gömlek ve pantolon olduğunu bilmiyordum," diye nefes aldı Beau, gözleri kocaman açılmıştı. "Görünüşe göre sürprizlerle dolusunuz Ajan M."

"Bir Fransız kampında eteklerimle dolaşamam." Şapkasını alnına kadar indirdi. "Siz ne düşünüyorsunuz? İkna edici bir çocuğa benziyor muyum?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Beau. "Her zamanki kadar güzel görünüyorsun."

Marianne kızarmakla mücadele etti. "Sizi temin ederim ki bunu giydiğimde kimse kadın olduğumdan şüphelenmiyor."

"Yazık," diye yanıtladı Beau. "Ne yaptın kendine-?" 'Göğüsler' kelimesini yüksek sesle söylemek istemediği her h a l i n d e n belliydi.

Marianne yine güldü. "Onları ketenle sardım," diye cevap verdi omuz silkerek.

Beau iç çekerek ve başını sallayarak, "*Asıl* üzücü olan da *bu*," dedi.

"Bu gece tamamlamamız gereken çok önemli bir görevimiz olduğunu hatırlatabilir miyim?" Kollarını basık göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını Beau'ya doğru kaldırdı.

"Evet, biliyorum. Hadi gidelim. Saat neredeyse sekiz oldu." Beau odanın kapısını açtı ve Marianne için geniş tuttu.

"Unutma, artık toplum içindeyken bana bir hanımefendiymişim gibi davranmak yok.

Ben bir erkeğim. Adım John Smith."

"*Mükemmel* bir isim," diye yanıtladı Beau onu kapıdan çıkarken takip ederek. "Bunu bulmak çok *uzun* zamanınızı almış olmalı."

Dışarı çıktıklarında, Winfield'in otelinin karşısındaki dükkânların önünde durmak için birkaç sokak yürüdüler.

Kalabalığın arasına karıştılar ve sırayla caddede bir aşağı bir yukarı yürüdüler, gelişigüzel geziniyormuş gibi yaptılar.

Winfield görüldüğünde, Beau basit bir ıslıkla Marianne'in dikkatini çekti. Dönüp caddenin karşısındaki otelin girişine baktı. Görünüşe göre Albina yalnız bırakılma fikrinden pek hoşlanmamıştı, çünkü hizmetçi kız şatafatlı pembe bir elbise giymiş, baronun yanında duruyordu. Birkaç dakika sonra bir araba geldi ve Winfield Albina'nın arkasından tırmanmadan önce içeri girmesine yardım etti.

Beau daha önce güvence altına aldığı bineği otelin karşısındaki bir direğe bağlamıştı. Winfield ve Albina'nın arabası hareket eder etmez Beau ve Marianne hızla aygırın yanına gittiler.

Önce Beau ata bindi ve sonra uzanıp Marianne'i arkasından çekti. Arabayı yavaş bir tempoda takip ettiler.

Neyse ki Andres Otoyolu'na çıkan yol ağaçlarla kaplıydı ve görünmeden güvenli bir mesafeden arabanın arkasına geçebildiler.

Yolculuk neredeyse bir saat sürdü ve Marianne kendini Beau'nun parmak uçlarının altındaki tahtaya benzeyen karnını hissetmek yerine, hiç şüphesiz doğrudan içine girdikleri tehlikeye odaklamaya çalıştı.

Baron Winfield Fransızlar konusunda tecrübeli değildi ama Marianne, General Grimaldi'nin yanındaki eğitimi sırasında Fransızların kendilerine yardım etmeleri için kandırdıkları hainlere verdikleri sözleri nadiren tuttuklarını bilecek kadar çok hikâye dinlemişti.

Depodaki Fransız'ın Winfield'a teslimat sırasında ödeme yapmayı reddetmesi gerçekten de tehlikeli bir işaretti. Ve Winfield, eğer *tam* bir aptal değilse, muhtemelen bu akşamki toplantı için biraz endişeliydi.

Marianne ve Beau bugün bu konu hakkında konuşmuşlardı. Beau, yakalandıklarında ya da içlerinden biri tehlikedeyse ya da 'ters' bir şey görür ya da hisse derse kullanacakları çeşitli el işaretleri hakkında hafızasını tazelemişti. Aslında,

Beau bineklerini güvence altına aldıktan sonra, öğleden sonra ve akşamın erken saatlerini her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak için harcadılar.

Amaçları mümkünse mektubu ele geçirmektir. Bunu başaramazlarsa, Winfield'in Fransızlarla olan ilişkileri ve İçişleri Bakanlığı için yararlı olabilecek diğer her şey hakkında öğrenebildikleri kadar çok şey öğrenmeleri gerekiyordu.

Bir saatten fazla bir süre sonra Winfield'in arabası nihayet Coulogne Yolu ile Andres Otoyolu'nun kesiştiği yerde tıkırdayarak durdu. Marianne ve Beau, baron ve hizmetçi inip kavşağın kuzeydoğu çeyreğine doğru yola çıkana kadar yüzlerce metre ötedeki bir ağaçlıkta beklediler.

Marianne ve Beau, atlarını yakındaki bir ağaca bağlayıp sessizce ama hızla Winfield ve Albina'nın peşinden gitmeden önce ikilinin ormanda gözden kaybolmasını beklediler. İkilinin bindiği at arabası kavşakta bekliyordu, bu yüzden Marianne ve Beau, Winfield ve Albina'yı Fransız kampına doğru takip ederken ağaçların arasında, şoförün görüş alanının dışında kalmak zorunda kaldılar.

Şükürler olsun ki gece sessiz ve berraktı ve Marianne'in vücuduna pompalanan endişe üşümesini engelledi, ancak Ekim ortasındaki bir rüzgâr, çalılıkların arasından ilerlerken ağaçlardaki sonbahar yapraklarını hışırdattı.

Sonunda ağaçların arasına yaklaştılar ve öndeki Beau, Marianne'e geride durmasını işaret etti. O çömeldi ve Marianne de öyle yaptı.

Birkaç metre önlerinde, Winfield ve Albina açıklığın kenarındaki ağaçların arasına gizlenmişlerdi. Belli ki kampa en iyi nasıl yaklaşacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

Albina, Marianne'in duyabileceği kadar tiz bir sesle, "Seninle gelmek istiyorum, canım," dedi.

Beau sıkılmış dişlerinin arasından, "O aptal bütün kampı başımıza yıkacak," diye fısıldadı.

Marianne sadece başını salladı ve gözlerini çiftten ayırmadı.

Görünüşe göre Winfield hanımını sesini alçaltmaya ve onu takip etmeye ikna etmişti, çünkü çok geçmeden ikisi de ağaçların arasından çıkıp Fransız kampına doğru ilerlediler.

Kampın kendisi Marianne'in beklediği kadar büyük değildi. Üçerli üç sıra halinde kurulmuş belki bir düzine büyük çadır vardı. Birkaç at ve bir araba çadırların sağında, ormanın kenarındaki ağaçlara bağlanmıştı. Kampın uzak tarafından yükselen dumanlar askerlerin orada ateş yaktığını gösteriyordu ve şarkılar ve şamata ona bazılarının çoktan kadehlerini doldurmuş olması gerektiğini söylüyordu.

Marianne ve Beau, Winfield ve Albina kampın kenarındaki ilk çadır sırasının içinde gözden kaybolana kadar onları izlediler.

"Onları takip etmeli miyiz?" Marianne gözlerini ileri geri hareket ettirerek sordu.

"Hayır, geride duralım ve neler olacağını görelim. Eğer tahminimde yanılmıyorsam, iyi kalpli baron ya vurulmak ya da esir alınmak üzere."

En az çeyrek saat boyunca tam bir sessizlik içinde bekledikten sonra bir kadın çığlığı onları ağaçların arasında çömelmiş oldukları sabit pozisyonlarından uyandırdı.

"Albina? Marianne fısıldadı.

Beau nefesinin altından küfretti. "Bunun için servetimi ortaya koyardım. Hadi gidelim."

Ağaç çizgisi boyunca ilerlediler ama Beau, Winfield ve Albina'nın yaptığı gibi sola gitmek yerine sağa gitti. Atlara en yakın noktaya gelene kadar ağaçlığın içinde kaldılar ve bu siperden çıkmaya cesaret edemediler. Sonra Beau bir arabanın arkasına saklanmak için koşmaya başladı, sırtı arabaya dönüktü.

Marianne de onun hareketlerini taklit ederek kısa sürede peşinden gitti ve çadırlara doğru ilerlediler, atların arkasına çömelerek

Sağdaki en uzak çadır.

Marianne'e sessiz kalmasını işaret eden Beau, dinlemek için kulağını çadır perdesinin kenarına dayadı.

Görünüşe göre çadırın boş olduğunu anladıktan sonra perdeyi kenara itti ve Marianne, alanın gerçekten boş olduğunu görene kadar nefesini tuttu.

Sonraki iki çadır için de aynı şeyi yaptılar, Marianne'in alnı her seferinde biraz daha terliyordu.

Bir sıra yukarıdaki dördüncü çadıra geldiklerinde, Beau ona içeride en az bir kişinin olduğunu belirtmek için bir parmağını kaldırarak eliyle işaret etti. Sonra da ona geri dönmesi için eliyle işaret etti. Kadın son boş çadıra çekildi ve Beau'nun perdeyi dinledikten sonra, kendisi görünmeden içeriye görebilecek kadar az araladığı anı nefesini tutarak izledi.

Perdeyi hızla tekrar indirdi ve Marianne'le boş çadırın arkasında buluşmak üzere geri çekildi.

"Kim o?" Marianne, Beau'nun yüzüne bakarak sordu.

Beau'nun yüzü asıktı. "Görünüşe göre iki mahkûm var. İngiliz üniforması giiyorlar."

Marianne nefesini içine çekti. "Gidip bakmalıyım. David olabilir."

"Pekâlâ. Git bak, ama sonra buraya geri gel ve kal. Ben biraz daha yukarı çıkıp Winfield ve Albina'ya ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım."

Marianne ve Beau bakıştılar. "Dikkatli ol, Beau."

"Sen de."

Marianne derin bir nefes daha alıp mahkûmların çadırına bakmak için sinirlerini çelikleştirmeden önce o bir anda çekip gitmişti. Mahkûmlardan birinin David olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu ama her zaman bir şans vardı.

Sessizce çadıra doğru ilerledi ve perdeyi bir inçten biraz daha fazla geriye itmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. Çadırın içindeki koku bileğini burnuna bastırmasına neden oldu. Askerler çadırın ortasında yere oturmuşlardı, sırtları ona dönüktü ve elleri arkadan bağlıydı. Üniformalarının ne kadar kirli ve yırtık olduğunu fark ettiğinde neredeyse inliyordu.

Perdenin tekrar inmesine izin vererek, çadırın yüzlerini görebileceği tarafına doğru ilerledi. Mecbur kalmadıkça onları varlığından haberdar etmenin bir anlamı yoktu.

Beklentiyle nefesini tutarak, iki askerin kirli, kanlı, ağzı tıkalı yüzlerini görmek için perdeyi biraz kenara itti. Nefesi bir anda kesildi. David de değildi. Çenesi göğsüne düştü. O ana kadar tüm vücudunun titrediğini fark etmemişti.

Derin bir nefes daha almak için kendini zorladı. İlk tepkisi rahatlamak olmuştu ama şimdi adamlardan birinin David olmasını ne kadar çok umduğunu fark etti. Ne olursa olsun, Beau'nun dönmesini bekleyecek değildi. Bunun yerine çadırın içine süzüldü, iki adama sessiz kalmalarını işaret etmek için parmağını dudaklarına götürdü, bir yandan da aceleyle askerlerden birinin ağzındaki tıkaçları çıkardı.

"Kimsin sen?" diye sordu serbest kalır kalmaz.

"İngiliz olduğumu söylemem yeterli," diye cevap verdi. "Adınız nedir?" "Ben Martin Bigsley-Brown," diye yanıtladı asker.

"Peki rütbeniz ve birliğiniz nedir?" diye sordu.

"Dokuzuncu piyade birliğinde onbaşıyım."

"Dokuzuncu piyade mi? Paris'te mi görevliydim?"

"Evet."

"Kardeşim dokuzuncu piyade birliğinde yüzbaşı. Yüzbaşı David Ellsworth.

Onu tanıyor musun?"

Askerin gözleri büyüdü. "Gerçekten de öyle. Bizimle birlikte yakalandı."

Marianne'in başı dönüyordu. Göğsü sanki bir mengeneye sıkıştırılmış gibi daralmıştı. "O zaman burada olup olmadığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim..." Adamın bakışları hemen düştü.

"Ne? Bana anlatmalısın." Onu omuzlarından tutup sarsmak istedi.

"İlk geldiğimizde polis memurlarını öldürüyorlardı," diye boğuk bir sesle konuştu.

Çenesini sıkı ve başını salladı. "Eğer hâlâ hayatta olsaydı, diğer çadırlardan birinde olur muydu?"

Asker omuz silkti. "Sanırım bu mümkün."

Marianne hızla ilk askerin arkasına geçti ve bileklerini birbirine bağlayan ipi gevşetmeye başladı. "Yardımanız için teşekkür ederim," dedi. "Bunu gevşetiyorum ama çıkarmayacağım. Eğer çıkarabilirsek, senin için geri geleceğiz. Olmazsa, en azından dövüşmek için bir şansın olsun istiyorum. Ama burada kalın ve bu çadırın yaklaşık yirmi beş metre sağındaki ağaçlık alana kaçmaya karar vermediğiniz sürece yolumuza çıkmayın."

Asker başıyla onayladı ve Marianne diğer askerin arkasına geçti. Ayağa kalkıp ellerinin tozunu almadan önce onun da bileklerini gevşetti. "Sessiz ol," diye uyardıktan sonra perdelere doğru ilerledi ve yolun açık olduğundan emin olmak için dışarı baktı.

Artık kardeşinin burada olabileceğini bildiğine göre, Beau ile tekrar buluşmadan önce onu aramaya niyetliydi.

Sıradaki çadıra doğru ilerledi ve içeriye dikkatle bakmadan önce en az bir dakika boyunca kulağını perdeye dayayarak dinledi. Boştu.

Ondan sonraki çadır, gürültülü müzik ve kahkahaların geldiği yere daha da yakındı. Az önceki çığılıktan sonra müzik ve kahkahalar yeniden başlamış ve o zamandan beri de devam ediyordu. Marianne sadece tüm çadır sakinlerinin şenlik ateşinin yanında içki içip şarkı söylemekle meşgul olduğunu umabilirdi.

Üçüncü çadır da sessizdi ama bu sefer perdeyi bir santim araladığında başka bir İngiliz askeri gördü. Bu sefer sadece bir tane. Oturuyordu

toprak zeminin ortasında, elleri arkadan bağlı, boğazında bir tıkağ. Yüzü ona dönüktü ama başı uykuda eğilmişti ve dağınık siyah saçları yüzüne dökölüyordu.

Üzerinde bir subay üniforması vardı. Marianne'in kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı.

Adamda tanıdık gelen bir şey nefesini tutmasına neden oldu. Sadece korkmuş ve çaresiz miydi, yoksa bu adam gerçekten David olabilir miydi?

Terleyen avuçlarıyla perdeyi iterek açtı ve sessizce ona yaklaşmak için kendini zorladı. Önünde çömeldi ve onu mümkün olduğunca nazikçe dürterek uyandırdı, onu ürkütmek ve herhangi bir ses çıkarmasına neden olmak istemiyordu.

Askerin kafası neredeyse anında havaya kalktı ve gözlerinde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi... onun David *olduğunu* fark etti. Onun kardeşıydi!

"Sorun yok," dedi hemen, parmağını dudaklarına götürerek. "Benim, Marianne."

Gözlerindeki öfke hızla şoka dönüştü ve ardından Marianne arkasına geçip ağzını ve bileklerini çözmeden önce acıya benzeyen bir şey oldu.

Serbest kalır kalmaz bileklerini ovuşturdu ve ona sarılmak için döndü. "Mari," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse anlaşılmazdı.

"Suya ihtiyacın var, değil mi?" Gözlerine hücum eden yaşların akmasını engellemek için mücadele etti. David'in şu anda ondan isteyeceği son şey gözyaşlarıydı.

Adam ona sarılmaya devam etti ve başını salladı; kadın da adamın kollarından kurtularak çadırın uzak ucundaki küçük masaya gitti. Bir bardakla uğraşmadı. Sürahinin tamamını göğsüne çekti ve ayakta durmakta zorlanan kardeşine doğru hızla ilerledi.

Kadın ona koluyla destek verdi ve adam ayağa kalkıp sürahiye kadının elinden kaptı. Ağzına götürdü ve büyük yudumlarla içti,

Paltosunun kolunu dudaklarına silmeden ve derin bir nefes almadan önce.

"Teşekkür ederim," diye eklemeyen önce nefes nefese kaldı. "Mari, burada ne yapıyorsun?"

"Fazla zamanımız yok. İçişleri Bakanlığı'ndan bir ajanla birlikteyim. Bidassoa hainini buraya kadar takip ettik ve onun da Fransızlar tarafından yakalanmış olabileceğini düşünüyoruz. Ben ortağımı ararken senin de ağaçların arasında saklanmanı istiyorum."

David, parlak mavi gözlerinde öfke ve kararlılık karışımı bir ifadeyle, "Gidip ağaçların arasına saklanacağım," dedi. "Ben de seninle geliyorum."

Marianne başını iki yana salladı ama David kararını vermişken onunla tartışmanın bir anlamı yoktu ve belli ki artık kararını vermişti. Bu konuda tartışmak sadece değerli zamanını boşa harcamak olurdu.

"Pekâlâ," diye cevap verdi. "Benim gibi giyinmiş uzun boylu sarışın bir adam arıyoruz."

David başıyla onayladı. "Eğer bir Fransız askeri gibi giyinmemişse, fark edilmesi kolay olacaktır."

David çadırdan önce çıkmak için ısrar etti. Marianne gözlerini devirdi ve onun cesur, asil bir şey yaptığını düşünmesine izin verdi, ama çadırdan çıktıklarında müziğe ve kahkahalara doğru işaret etti. "Tahminime göre hain ve arkadaşı orada. Beni takip edin," diyerek kardeşinin önüne geçti ve ona kendisini takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Ağaçların yanındaki sıranın en sağındaki çadıra doğru ilerlediler ve sonra birkaç kalın, alçak dalın arkasına saklanmak için küçük bir açık alana koştular. Marianne sadece karanlıkta kimsenin onları görmemiş olmasını umabilirdi.

Ağaçların güvenli bölgesine girdiklerinde Marianne çömeldi ve kardeşine de aynısını yapmasını işaret etti. Çadırların yanından geçerek kamp boyunca ağaç çizgisini takip ettiler, ta ki bazı dalları aşağı itip devam etmekte olan gürültülü Fransız partisini görebilene kadar.

Marianne'in bakışları kalabalığı taradı. Her yer Fransız askerleriyle doluydu. Beau'dan hiçbir iz göremedi. Rahat bir nefes aldı ve bunun onun da ağaçların arasında saklanıp partiyi izlediği anlamına geldiğini umdu.

Fransız askerlerinden oluşan küçük bir grup şenlik ateşinin etrafında bir çember oluşturmuş, Marianne'in anlayamadığı Fransızca bir şarkı söyleyerek ateşin etrafında adım adım yürüyorlardı.

Bir süre onları izledikten sonra, oldukça sarhoş olduğu belli olan Fransızlardan biri tökezledi. Düştüğünde düzen bozuldu ve Marianne, Baron Winfield ile Albina'nın bir direğe bağlı olarak durduğu ringin ortasına göz attı.

Marianne eliyle bir nefesi bastırdı. Ateş etraflarına bir daire şeklinde yayılmıştı ama belli ki gittikçe onlara yaklaşıyordu. Kazığa bağlanıp yakılıyorlardı.

"Ne oldu?" David fısıldadı.

"Baron Winfield ve arkadaşı, çemberin ortasındalar." David bakışlarını başka yöne çevirdi ve nefesini içine çekti. "Haklısın."
David gözlerini kıstı. "Hain bu mu?"

"Evet." Marianne başını salladı. İki tutsağa tekrar baktı. İkisi de hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Lanet olsun. İngiltere'de kafasından ayrıldığını görmeyi umursamasam da, *bu* kadar kimsenin yaşamasını istemem," dedi David, başını tiksintiyle sallayarak.

"Ben de öyle." Marianne de başını salladı.

Yakındaki bir ağacın arkasından Beau'nun sesi geldi: "Ben de öyle," dedi. David etrafında döndü, yumrukları havada, açıkça dövüşmeye hazırды.

"Sorun yok David. Sadece İçişleri Bakanlığı'ndan ortağım Beau - şey, Lord Bellingham," dedi Marianne ve bir elini kardeşinin yumruklarından birinin üzerine koyarak indirdi. Beau'ya döndü ve ona kınayan bir bakış fırlattı. "Neredeyse beni korkutuyordun."

Beau birkaç metre sağılarındaki ağacın arkasından çıktı, yüzünde bir sırıtış vardı. "Yaklaştığımı duymadığınızı öğrendiğime sevindim." David'le yüzleşmek için döndü. "Sanırım bu senin kardeşin."

David Beau'nun önünde eğildi. "Lord Hazretleri."

"Bunların hiçbirine gerek yok Kaptan," diye cevap verdi Beau. "Kraliyete verdiğiniz hizmet için teşekkür ederim."

"Winfield ve Albina konusunda ne yapacağız?" Marianne arkalarındaki vahim duruma dönerek sordu. Kardeşi ve Beau'nun açıklamaları için daha sonra zamanları olacaktı. Bunu umuyordu.

Beau gömleğinin ön cebini karıştırdı ve bir saat çıkardı. Giysinin içine geri koymadan önce kısa bir süre ona baktı. "Merak etmeyin. Grim bizi burada yalnız bırakacak değildi. Takviye kuvvetlerin her an gelmesini bekliyorum. Winfield'ın iyiliği için, umarım çabuk gelirler."

Marianne kaşlarını çatı. "Ne? Grim nereden biliyor?"

Beau ayaklarını iki yana açarak durdu. "Bu sabah Worthington'ın gemisine bir mektup gönderdim. Kaptan Jones'la buraya gelirken konuştuğumuz bir şeydi bu. Mektup, Calais'de çalışan İçişleri Bakanlığı görevlilerine saat dokuz buçukta bizimle burada buluşmalarını bildirmek içindi."

Marianne ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana söylemeyi planlamıyor muydun?"

"Elbette öyleydim. Şimdi sana söylüyorum, değil mi?" Beau pişmanlık duymayan sırıtışıyla cevap verdi.

Ateş çemberini izleyen David, "Bunu belirtmekten nefret ediyorum ama şu anda tartışacak zamanımız yok. Plan nedir?"

Uzaktan gelen bir tıkırtı Marianne'in kulağına ulaştı, hemen ardından Beau kendi dilinin tıkırtısıyla sese karşılık verdi.

"Buradalar," dedi Beau geri adım atarak. "Lord Harbury, bizimle misiniz?" diye sordu ağaç çizgisine.

Bir ağaç sallandı ve uzun boylu, siyah saçlı bir adam açıklığa adım attı.
"Benim."

"Mükemmel. Bize plan hakkında bilgi vermek ister misiniz?" Beau devam etti.

"Orada iki düzineden fazla Fransız askeri olmadığını tahmin ediyoruz. Bu kampın Winfield'ı kaderine sürüklemek için uydurulmuş bir oyun olduğundan şüpheleniyoruz. Bu ormanda saklanmış elliden fazla adamımız var. İşaret verdiğimde, çemberi yaracağız. Amacımız Baron Winfield ve arkadaşını kurtarmak. Mektupta ne yazdığını bize söylemeleri gerekiyor."

Beau başını salladı. Pantolonunun belinden tabancasını çıkardı.

"Tabancam yok," dedi David, sesinde hayal kırıklığı belirgindi.

Marianne kardeşine "Burada kal," dedi.

"Sen de burada kal," dedi Beau Marianne'e. "Senin de tabancan yok."

"Marianne eğilip pantolonunun paçasını yukarı çekerek çizmesinin içine sıkıştırılmış küçük bir tabancayı ortaya çıkardı. "Sır saklayan tek kişi sen değilsin."

Lord Harbury elini kaldırıp öncekinden farklı, yüksek bir tıklama sesi çıkarmadan önce Beau'ya sıkı bir gülümseme verdi. Bu olduğu anda ağaçlar canlandı. Tabancalarını çekmiş bir sürü adam

-Sarhoş ve çoğu silahsız olan Fransızların etrafını sararak ilerlediler.

Birkaç el ateş edildi ve Marianne, Beau'nun çemberdeki adamların arasına dalıp Albina'yı çözdüğünü ve omzuna attığını gördü. Bir başka İngiliz casusu Winfield'ı yakaladı ve Lord Harbury'nin de aralarında bulunduğu küçük grup, yükleriyle birlikte ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Lord Harbury, Beau, Marianne ve David en yakın çadırın perdelerini kenara itip iki haini de yanlarında sürükleyerek içeri girerken şenlik ateşinin yakınındaki açıklıkta bağırışlar, silah sesleri ve genel olarak yüksek sesler devam etti.

Lord Harbury'nin iki yardımcısı da kısa süre sonra onlara katıldı.

David, Winfield ve Albina için su getirirken, ikisi de ıslak, is lekeli yüzlerini silip öksürdüler.

Winfield nihayet konuşabildiğinde, "Bizi kurtardınız," diye bağırdı. "Neredeyse ölüyorduk."

"Seni kurtarmak *istediğimizi* sanma, hain," dedi Lord Harbury, sesinde tiksinti vardı. "Benim emirlerim var. Ve onlar için ne yaptığını bize anlatmazsan seni Fransızlara geri vermeyi de içeriyorlar."

Albina neredeyse histerik bir haldeydi. David ve Marianne onu bir kenara çekip köşedeki battaniye yığınının üzerine oturttu ve Baron Winfield hepsine dikkatle bakarken biraz daha su içirdi.

"Beni İngiltere'ye geri götürmeyecek misiniz? Duruşma için?" diye sordu baron.

"Bize bilmemiz gerekenleri anlatırsanız anlatacağız. Aksi takdirde, sizi kurtarmak için zamanında gelemediğimizi bildirmek zorunda kalabiliriz. İnanın bana, kimse üzülmeyecek," diye yanıtladı Harbury.

Winfield öksürüğünü bitirdi ve Beau'nun uzattığı havluyla yüzünü ve gözlerini ovuşturdu. "Bellingham, burada olacağını bilmeliydim."

"Kendine sakla," diye yanıtladı Beau. "Bize mektupta ne yazdığını söyle." "Ne mektubu?" Winfield ona masumca göz kırptı.

Beau sıkılmış dişlerinin arasından, "Albina'nın Lord Copperpot'un kasaba evinde yazdığı mektup," diye cevap verdi. Adamın oyunlarına hiç tahammülü yoktu.

Baron Winfield'ın yüzü soldu. "Nereden biliyorsun-?"

"Onu şenlik ateşine geri götürelim, çocuklar," dedi Beau, Winfield'ı üst kolundan tutarak.

"Hayır! Hayır!" Winfield neredeyse yere yığılıyordu. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım."

Beau neredeyse hırlayarak, "Güzel, başlayın," diye cevap verdi.

Winfield hikâyesine başlarken Albina bir köşede sessizce ağlıyordu. "Bana para sözü verdiler. Yüklü bir çanta. Elli bin pound!" Winfield konuşurken gözleri parlıyordu.

Beau başını salladı. "İlk hatan buna inanmak oldu. Muhtemelen elli bin sterlinleri bile yoktur, yalancı piçler."

Winfield, kendisine ne kadar aptal olduğunun söylenmesinden rahatsız olmuş gibi ceketinin yakalarını çekiştirerek, "Parayı bana ilk seferinde verdiler," diye cevap verdi.

"İlk kez mi?" Beau kaşlarını çattı. "Albina'ya Bidassoa mektubunu yazdığının zamanı mı kastediyorsun?"

"Evet." Winfield başını eğdi ve asık suratla başını salladı.

"Bana kimsenin öğrenmeyeceğine söz vermiştin!" Albina sevgilisine feryat etti. "Bana güvende, mutlu ve zengin olacağımıza söz vermiştin!"

"Üzgünüm sevgilim ama artık çok geç," diye cevap verdi Winfield, gözyaşları bir kez daha yüzünden akarken.

Beau, "Onu buradan çıkarın," diye emretti.

David Albina'yı hak ettiğinden daha nazik bir şekilde ayağa kaldırdı ve onunla birlikte hızla çadırdan çıktı.

Beau, Winfield'a, "Devam et," dedi.

Winfield devam etmeden önce gözlerindeki isli yaşları sildi. "İkinci mektup sahteydi. İlkine benzemesini istediler, böylece İngilizleri gelecek ay Calais'de yapacakları baskın konusunda yanıltmak için kullanabileceklerdi."

Harbury gözlerini barona dikti. "Ne demek istiyorsunuz?"

Winfield bir öksürük krizine daha girdi. Sonunda tekrar konuşabildiğinde sesi kısıktı. "Mektubu taşıyan bir habercinin yakalanmasını sağlayacaklardı. Bu sayede İngilizler baskının Calais'de değil Sangatte'de yapılacağını düşüneceklerdi."

"Bu arada Calais'de mi toplanacaklardı?" Beau bitirdi.

"Evet." Winfield yine başını öne eğdi. "Calais'de çok sayıda İngiliz ajanının saklı olduğunu biliyorlardı."

"Nerede bu mektup?" Lord Harbury talep etti.

"General Christophe'un ceketinin cebinde. Bizi pişirmek için bağlamadan önce ona vermiştim."

Beau yine başını sallayarak, "İkinci hatan buraya gelmek oldu," dedi. "Sana bir kuruş bile ödemeye niyetleri yoktu."

Baron Winfield'ın tek cevabı üzgün, burnunu çeken bir ses oldu.

Lord Harbury yanında duran yardımcılarından birine talimat verdi. "Dışarıda General Christophe'u bul ve bana getir."

Adam aceleyle gitti ve Beau, Lord Harbury ve Marianne Winfield'la kaldılar.

Beau sıkıdığı dişlerinin arasından, "Şu anda ağzının ortasına bir yumruk indirmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin, Winfield," dedi. "Bay John Smith'in ve Albina'yı götüren asker kardeşinin bunu yapmasına izin verebilirim. Onlar bunu benden daha çok hak ediyorlar. Bidassoa'da öldürdüğün onların kardeşiydi."

"Ben kimseyi öldürmedim!" Baron Winfield başını sallayarak ısrar etti, sesi korkuyla yükseliyordu.

Marianne ona doğru yürüdü ve önünde durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kasketini alnına kadar indirmişti. "Evet, yaptın, seni piç kurusu. Mektubu İngilizlere taşıyan asker vuruldu ve sonunda yaralarından öldü. O benim kardeşimdi, Er Frederick Ellsworth. O bir vatanseverdi ve senin asla olamayacağın kadar iyi bir adamdı."

Baron Winfield gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Sanırım savaşta ölüm kaçınılmazdır."

Marianne'in gözleri öfkeyle parladı ve bir anda öne doğru bir adım atarak elini Baron Winfield'ın omzuna koydu ve dizini tam bacaklarının arasına doğru kaldırdı.

Baron acı içinde hırıldayarak ve kasıklarını tutarak toprak zemine yığılmadan hemen önce boğazından yüksek sesli bir gümbürtü çıktı.

"Bunu bana Frederick öğretti," diye açıkladı Marianne, Beau'ya sırtarak.

Üç adam Winfield'ın kıvranışını izleyerek irkildiler.

Lord Harbury gülümseyerek, "Aferin Smith," dedi.

Birkaç dakika sonra yaver, yanında Fransız subaylardan biriyle geri döndü.

"Tam Baron Winfield'ın dediği gibi, lordum," diye açıkladı yardımcı, Lord Harbury'ye katlanmış bir parşömen parçası uzatarak. "Bu onun ceketinin ön cebindeydi."

Lord Harbury kâğıdı açtı ve sayfayı taradı. Mektubu Beau'ya uzatmadan önce başıyla onayladı. Marianne de Beau'nun omzunun üzerinden mektubu okudu.

Baron Winfield ilk kez doğruyu söylüyordu. Mektup tam olarak söylediği şeyi gösteriyordu.

"Bunu neden kendin yazmadın?" Beau hâlâ yerde yatan Winfield'a sordu. "Neden bunu hizmetçine yaptırdın?"

Baron Winfield hâlâ kendini tutarak, "Ben Cemiyet'in saygın bir üyesiyim," diye sızlandı. "Ayrıca, Cunningham ve ben isimlerimizin bu olayla anılmasını istemedik. *Albina*'dan kim şüphelenir ki?"

"Yani size özel konseyden bilgi veren Lord Cunningham *mydı*?" Marianne sordu.

Baron Winfield, "Ah, canım, bunu zaten bildiğinizi sanıyordum," diye sızlandı. Harbury başını salladı. "Beni hasta ediyorsun, Winfield."

Beau, Winfield'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için Fransız ile baronun arasına girdi. "Şanslısınız, Baron Winfield. Hikâyeniz doğru gibi görünüyor."

"Tabii ki doğru," diye inledi Winfield, kasıklarındaki acı yüzünden hâlâ hafifçe eğilmişti. "Ben sadece para istedim. Aslında kimsenin *zarar* görmesini istemedim."

"En azından sen, doğru mu?" Beau hâlâ Winfield'a dik dik bakarak sordu.

Orada sessizce duran Fransız subay, balgam Winfield'ın üst dudağına isabet ettiği sırada tam zamanında yoldan çekilen Beau'ya tükürme fırsatını yakaladı.

Beau, kendisine ters ters bakan Fransız'a, "Mükemmel nişan," dedi.

Casuslardan biri daha çadıra girdi. "Lord Harbury, bölgeyi emniyete aldık. Tüm Fransızlar bağlandı ve esir olarak arabalara gtrlyorlar."

"İyi iş," dedi Lord Harbury. Christophe ve Winfield'a işaret etti. "Bu iki adamı da arabalara götürün. Onlar da savaş esiri."

Yardımcıları iki mahkmu çadırdan dışarı çıkardılar ve Lord Harbury tekrar Beau ve Marianne'e döndü. "Sizi Calais'ye geri götürebilir miyiz, Lord Bellingham?"

"Hayır," diye yanıtladı Beau. "Bir binek getirdik. Sizi takip edeceğiz. Ama lütfen Yüzbaşı Ellsworth'n de sizinle geldiğinden emin olun ve burada tutulan en az iki İngiliz askeri daha var."

Lord Harbury başını salladı. "Gitmeden önce adamlarıma her adını aratacağım. Sizinle geçitte buluşuruz," diye sözlerini bitirdi ve perdeyi geri çekip çadırdan ayrıldı.

Beau derin bir nefes aldı. O ve Marianne yalnızdı. "Planlanmış olsaydı bundan daha iyi olamazdı," dedi. "Katılıyorum," diye yanıtladı Marianne.

"Hadi otele geri dönelim. Sabah Lord Harbury ile buluşup İngiltere'ye dönüş planlarını konuşacağım." Beau ona doğru elini uzattı.

"Seninle gelmiyorum," dedi Marianne. Ayaklarını sert toprak zeminde iki yana açmıştı.

Beau yüzünü ona döndü. "Ne?"

"Ben Calais'ye dönüyorum ama David'le birlikte arabalardan birine bineceğim."

Beau kaşlarını çattı. "Ne? Neden?"

Marianne yana döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İşte bu. Uğruna çalıştığımız şey buydu. Haini bulduk ve ben de kardeşimi buldum. İngiltere'ye dönmek niyetindeyim ama..." Sesi kesildi.

Beau'nun çenesi sıkılmıştı. "Ama ne?"

"Ama David ve ben başka bir gemiyle dönebiliriz. Sana ve bana gelince... Bence en iyisi yollarımızı ayırmamız... mümkün olan en kısa sürede."

Beau yanağının içini o kadar sert ısırđı ki kan tadı aldı. "Gerçekten istediğın bu mu?"

Marianne perdelere doğru döndü. "Evet." Arkasını dönmedi. "Güle güle, Lord Bellingham."

CHAPTER THIRTY-NINE

*Kendall Kontu'nun Şehir Evi, Londra,
Kasım 1814 Başları*

Beau, Kendall'ın çalışma odasındaki masanın üzerinde kendisinden bir kol boyu uzakta duran konyak şişesine baktı. Kendall masanın arkasındaki sandalyede otururken

Worth, arkadaşlarına bakan diğer büyük deri koltukta Beau'nun yanına oturdu. Beau Fransa'dan döneli iki haftadan fazla olmuştu ama üç arkadaş ilk kez bir araya geliyorlardı.

"Konyağa bakıp duruyorsun Bell. Sakın bana içki istediğini söyleme." Kendall ona şüpheyle baktı.

Beau başını salladı ve bakışlarını Kendall'a çevirdi. "Hayır, tabii ki hayır. Ne diyordum ben?"

Worth, "İstihdam Yasası'nın sizin oyunuz olmadan nasıl reddedildiğini anlattık ve siz de Marianne Notley adında bir hizmetçi kadınla birlikte Baron Winfield'ı, o pis haini nasıl alaşağı ettiğinizin hikâyesini bitiriyordunuz," diyerek sandalyesine geri oturdu.

Sanki bir asır önce olmuş gibiydi. Aradan geçen zaman içinde Beau İngiltere'ye geri dönmüş, Winfield ve Albina'nın işledikleri suçlardan dolayı yargılanmalarını sağlamış ve General Grimaldi'yle görevi, nerede başarısız oldukları ve sonunda nasıl başarılı oldukları da dahil olmak üzere kapsamlı bir şekilde görüşmüştü. Hiçbir zaman

Marianne olmasaydı davayı kıracaktı ve Beau generalin bunu bildiğinden emin oldu.

Ancak tüm konuşmaları boyunca Beau, Grimaldi'ye Marianne'in nerede olduğunu sormaktan kaçınmıştı. Umutsuzca bilmek istiyordu ama buna hakkı olmadığını düşünüyordu. Ve Grimaldi, o piç kurusu, ona söyleme zahmetine katlanmamıştı.

"Hepsi bu kadar," diye devam etti Beau. "Fransız kampına yapılan baskının ertesi sabahı, Marianne ve ben Winfield ve Albina'yı esir alarak İngiltere'ye geri döndük."

Elbette herkes Winfield'in suçlu olduğunu zaten biliyordu. Londra gazeteleri skandal haberi duyar duymaz her yere yaymışlardı.

Worth başını sallayarak, "İtiraf etmeliyim ki Winfield'dan hiç şüphelenmedim," dedi.

"Ben de bilmiyordum," diye onayladı Kendall. "Onun bir piç olduğunu biliyordum ama bu kadar büyük bir piç olduğunu bilmiyordum. *Fransızların* onu ödüllendireceğini düşünerek metresiyle gizlice kaçmaya niyetlenmiş olması neredeyse inanılır gibi değil. Açgözlü alçak."

Beau başıyla onayladı. "Frances nasıl karşıladı Kendall?"

Kendall sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi. "Beklediğimden daha iyi. Pek de şaşırmadı. Bir süredir babasının sandığı kişi olmadığını biliyordu."

"*Leydi* Winfield bu haberi nasıl karşıladı?" Worth bir kaşını kaldırarak Kendall'a sordu.

Kendall iç çekerek, "Bu tamamen farklı bir hikâye," diye cevap verdi. "Korkarım Leydi Winfield bu haberi pek iyi karşılamadı. Frances'in söylediğine göre, yatağa düşmüş ve teselli bulamıyormuş."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Baronun Albina'yı alıp gittiği hikâyesini dedikodulardan uzak tutmak için elimden geleni yaptım ama korkarım hainlik onun mirası olacak," diye cevap verdi Beau.

Kendall başını salladı. "Frances *benim* için endişeleniyordu aslında. Ailesinin yaşadığı utançtan sonra hâlâ onunla evlenmek isteyip istemediğimi bilmek istiyordu."

Worth, "Elbette onu reddetmezsin," diye cevap verdi. "Sen fazlasıyla sadıksın."

Kendall gülümseyerek, "Onu hemen temin ettiğim bir gerçek," diye cevap verdi. "Frances'in ailesinin itibarı zerre kadar umurumda değil. Eğer kabul ederse onunla yarın özel bir izinle evlenirim."

"Evet Bell, kaçırdığın bir şey var: Frances ve Julianna şimdi birlikte bizim için büyük bir düğün planlıyorlar," dedi Worth gülerek. "İlkbaharda."

Beau konyak şişesine tekrar baktı. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Sadece bir görevi daha bitirmiş ve normal hayatına geri dönmüştü, bir sonraki görevinden önce zamanını bekliyordu. Bunda yeni bir şey yoktu.

Ama hiçbir şey aynı değildi. Marianne'i düşünmediği bir an bile olmamıştı.

Onu orada, Fransa'da Coulogne Yolu ile Andres Otoyolu'nun kesiştiği yerde kardeşiyle birlikte bırakmıştı. Otele tek başına dönmüştü. David o gece kızın eşyalarını toplamak için otele gelmişti ve Beau nerede kaldıklarını bile sormamıştı. Ertesi gün, Winfield ve Albina'yı esir olarak geri götürecek olan gemiyle İngiltere'ye dönmek için kendi ayarlamalarını yaptı. O zamandan beri Marianne'i görmemişti.

"Tanrım, konyak şişesine bakıyor," dedi Worth, sesinde şaşkınlık vardı.

"Onu içmeyeceğim," diye atıldı Beau. "Bunu *düşünüyor* musun?" Kendall sordu.

Beau gözlerini Kont'a dikti. "Hayır. Neden?"

Worth içini çekti ve gözlerini devirdi. "Bence artık zamanı geldi Kendall, sence de öyle değil mi?"

"Ne için zaman?" Beau, bakışları arkadaşları arasında şüpheyile bir ileri bir geri gidip gelirken sordu.

Kendall, "Bize yaptığınız gibi size de küçük bir konuşma yapma zamanı geldi," diye cevap verdi.

"Ne konuşması?" Beau hâlâ ikisine de yan gözle bakarak cevap verdi.

"Kendall sözlerine şöyle devam etti: "Bir kadına deliler gibi aşık olduğunuzu ve ona evlenme teklif etmeniz gerektiğini söylediğimiz yer.

"Hangi kadın?" Beau sordu ama şimdiden kalbinin etrafında bir mengene varmış gibi hissediyordu.

Worth başını salladı. "Ciddi misin? "Hangi kadın? Marianne'e aşık olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Buraya girdiğin andan beri onun hakkında söylediğin her şeyden belli oluyor."

"Ne?" Beau kendini koltuğuna geri itti. "Ben sadece hikayesini anlatıyordum-"

"Bizi bağışlayın," diye cevap verdi Worth. "İkimiz de yakın zamanda aşık olduk. İşaretleri biliyoruz. Onun adını en az yüz kez söylediniz."

"Yapmadım!" Beau kravatını çekiştirerek cevap verdi. "Yaptıysam da, bunun tek nedeni onun hikâyesinin ayrılmaz bir parçası olmasıydı."

Kendall sakince Beau'ya göz kırptı. "Bizimle tartışmak mı istiyorsun, yoksa onu bulmak için yardımımızı mı istiyorsun?"

Beau hemen doğruldu ve öne doğru eğildi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Nerede olabileceğini biliyorum," diye cevap verdi Kendall, "ve bunu bu kadar ilgiyle sorman da ne demek istediğimizi kanıtlıyor. Rol yapmayı bırak."

Beau hiçbir şey söylemeden huysuzca sandalyesine geri oturdu.

Worth'un kaşları havaya kalktı. "Ne diyeceğini bilemiyor musun Bell?"

Hiç düşünmemiştim

O günü göreceğim.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Beau.

"Etkileyici. Tek kelimeyle belagatli," diye yanıtladı Kendall gülerek.

"Lütfen ona deli gibi aşık olduğunu itiraf eder misin?" Worth, ses tonunu yumuşatarak konuştu. "Benim için mi?"

"İkinize de lanet olsun," diye bağırdı Beau. "İyi. İkinizin aksine, ben bunu kabul etmeye hazırım. Onu seviyorum. Onu hep sevdim. Onunla evlenmek istiyorum ve bir hanımefendinin hizmetçisi olması umurumda bile değil. Bir hizmetçiyle evlendiğimde hepimizi yok edecek skandala hazır mısınız?"

"Gördün mü?" dedi Worth, sandalyesine bir kez daha rahatça uzanarak. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Çok güzel bir konuşmaydı," diye yanıtladı Kendall.

"Söyleyecek faydalı bir şeyiniz varsa lütfen söyleyin; yoksa çenenizi kapatın," diye cevap verdi Beau, yumrukları deri sandalyenin kollarının üzerinde sıkılıydı. Şu anda her iki adamın da çenesine bir yumruk indirip gitmeye hazırdı.

"Aslına bakarsanız söyleyecek faydalı bir şeyim var. Arkadaşımız Clayton'ın izniyle," diye teklif etti Kendall.

Beau başını kaldırıp Kont'a baktı. "Ne?"

Kendall sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını tekrar göğsünün üzerinde birleştirdi. "Clayton'ın son zamanlarda Parlamento'da çok ilginç şeyler öğrendiği ortaya çıktı. Yüzbaşı David Ellsworth'ün aslında *sadece* bir yüzbaşı olmadığı gerçeği de buna dahil."

Beau kaşlarını çattı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?" "O

Elmwood Kontu'nun oğlu," diye devam etti Kendall.

Bu haber Beau'nun göğsüne fiziksel bir darbe gibi çarptı. Sandalyesine yığıldı ve derin bir nefes aldı. "Bu unvanın bir varisi olmadığını sanıyordum."

"Öyle bir şey olmadı," diye yanıtladı Kendall. "Merhum kontun tek oğlu unvanından feragat etti ve yıllar önce Londra'yı terk etti. O adam David'in babasıydı."

"David'in babası mı?" Beau yankıladı.

"Evet," diye devam etti Kendall. "David Ellsworth'ün son Elmwood Kontu'nun en büyük torunu olduğu ortaya çıktı."

"Benim. Benim. Vay canına," dedi Worth alaycı bir sesle. "Hesaplarıma

göre, eğer David Ellsworth bir kontsa, bu Marianne'i... bir kont yapar.

değil mi?"

Kendall kuru bir sesle, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Beau gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak haberin öneminin yavaşça üzerine çökmesine izin verdi. "Nerede o?" diye sordu sonunda.

Arkadaşları birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Elmwood şu anda Clayton'ın kasaba evinde kalıyor. Zavallı adamın bir kont olduğundan haberi yoktu. Clayton ona sponsor olmayı kabul etti. Ama Marianne'in başka bir yerde kaldığını duydum," dedi Kendall.

"Ne? Neden?" Beau kaşlarını çattı.

"Bu onun seçimiydi," diye devam etti Kendall.

"Nerede o?" Beau ayağa fırlayarak tekrarladı.

"Korkarım bunu bilmiyorum," diye yanıtladı Kendall.

Bell avucunu masanın üzerine vurdu. "Lanet olsun, Kendall. O zaman onu nasıl bulacağım?"

Worth'un kahkaha sesi çalışma odasını doldurdu. "Sen bir casussun Bell. Bir yolunu bulursun."

CHAPTER FORTY

"Marianne, canım, az önce fuayeden geliyorum ve iki ziyaretçin var," dedi Leydi Courtney gül salonuna girerken.
Londra şehir evi.

"Ziyaretçiler mi?" Marianne kaşlarını çattı. Leydi Courtney ve David'den başka kim onun burada kaldığını biliyordu ki?

Fransa'dan döndüklerinden beri her şey çok hızlı gelişmişti. Önce General Grimaldi onlara David'in bir kont olduğunu bildirmişti. Anlaşılan, David'in yakalanmasından ve Marianne'in casus olarak çalışmasından sonra İçişleri Bakanlığı aileleri hakkında bazı araştırmalar yapmıştı. Grimaldi'nin kendisi de soyadlarının izini Elmwood Kontu'nun mülküne kadar sürdükten sonra bağlantıyı öğrenmişti.

Marianne, o kadar sevgi dolu, nazik ve alçakgönüllü olan babasının bir kontun tek oğlu olarak doğduğuna hâlâ inanamıyordu.

Görünüşe göre, babam yıllar önce Brighton'da görevliyken, halktan biri olan annesine aşık olmuştu. Kendisinden çok aşağı bir kadınla evlenme niyetini babasına bildirdiğinde, kont olan babası onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti. Babasını hizaya getirmek yerine, bu sadece inatçı babasını kızdırmıştı. Hem babasından hem de soyundan feragat etmiş, bunun yerine işinden elde ettiği kazanca güvenmeye karar vermişti.

ordudan emekli olduktan sonra Brighton'da hiçbir iddiası olmayan bir ahşap işçisi olarak basit bir hayat yaşadı.

David de soylarından tamamen habersizdi. Marianne'e, babalarının kendisine David'in kont olması gereken bir adamın büyük oğlu olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermediğini söyledi.

Ancak David toplumdaki yerini almaya kolayca ikna olmuştu. Bunu öğrendikleri gece ona, "Parlamento'da yer alırsam kararları etkilemek için ne kadar büyük bir güce sahip olacağımı görmüyor musun?" demişti.

"Askerlerin haklarını savunabilir ve gerçek bir fark yaratabilirdim." Marianne'in gözleri yaşarmıştı. Kardeşi asil, güçlü ve erdemliydi. Unvanını, gücünü ve bununla birlikte gelen parayı (görünüşe göre hatırı sayılır bir meblağdı) ülkede iyilik yapmak ve insanlara yardım etmek için kullanacaktı. Böyle bir sorumluluğu üstlenmek için sevgili ağabeyinden daha iyi bir adam düşünemiyordu. Keşke Frederick hayatta olsaydı da o.

Son birkaç hafta bulanıklıktan başka bir şey değildi. Marianne, General Grimaldi'nin önerisi üzerine Leydi Courtney tarafından kabul edilmişti. Leydi onu *modacıya* götürmüş ve Marianne'in bir kontun kız kardeşine yakışır bir gardıroba sahip olmasını sağlamıştı.

Kutular Leydi Courtney'nin evine teslim edilmişti ve Marianne artık düzinelerce pahalı elbisenin, çift terliğin, pelislerin, retiküllerin, ipek çorapların, ince çocuk eldivenlerinin, dantelli geceliklerin, parmaklarınızı içinden görebileceğiniz kadar narin kombinezonların ve çeşit çeşit nefis bonelerin gururlu sahibiydi. Sanki bir peri masalının içinde uyanmış gibiydi.

Çok geçmeden Leydi Courtney'nin babasının kim olduğunu her zaman bildiğini öğrendi. "Baban hiçbir şey söylememem konusunda çok karardı, Marianne. Ne sana ne de kardeşlerine," demişti Leydi Courtney, böylesine büyük bir sırrı sakladığı için özür dilemek amacıyla.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Marianne. "Sanırım sonunda babamın neden sizin gibi bir aile dostu olduğu anlaşıldı, Leydi Courtney. Ben her zaman

Babamın senin için biraz ahşap işi yaptığını sanıyordum."

Leydi Courtney ona sempatik bir gülümsemeyle baktı. "Annene ölüm döşeğindeyken sana göz kulak olacağıma dair söz vermiştim. Senin ve David'in toplumda hak ettiğiniz yeri aldığınızı görmek onu çok mutlu ederdi. Kendisi için bunu hiç istemedi ama çocuklarının doğuştan gelen haklarını almalarına engel olduğunu düşünmek hoşuna gitmezdi."

Bu Marianne'in gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Annesiyle birlikte Brighton'daki küçük kulübelerinin etrafında geçit töreni yaparken, ilk kez sahneye çıkmak üzere olan iyi bir hanımefendiymiş gibi 'davrandıkları' zamanları hatırladı. Annesi için bunun sadece bir oyun olmadığını fark etti. Marianne'i bir gün doğduğu hayatı yaşayabileceği ihtimaline hazırlamaya çalışıyordu.

Annesinin Fransızca öğrenmesi konusundaki ısrarı da anlamlıydı. Bunun, mürebbiye ya da hizmetçi olarak daha iyi bir pozisyon elde etme şansı olması için olduğunu düşünmüştü ama şimdi sevgili annesinin, kendisinin ve kardeşlerinin hayattaki konumlarına göre eğitim almalarını sağladığını fark etti.

Marianne gözyaşlarını kırptıştırarak uzaklaştırdı. Eğer 'hak ettiği yeri alması' gerekiyorsa, bunu ailesinin anılarını onurlandıracak bir şekilde yapmak istiyordu. Aldığı eğitime rağmen bir kontun kız kardeşi olarak yetiştirilmemişti. *Beau Monde*'un bir üyesi olmanın içerdiği tüm karmaşıklıkları öğrenmeyi nasıl başaracaktı? Bu düşünce başını döndürdü.

Marianne'in isteyeceği son şey sosyeteye tanıtılmaktı. Leydi Wilhelmina'dan bir ömür boyu yetecek kadar züppelik ve resmiyet hikâyesi dinlemişti. O meşhur onaylamayan *ton*, bir leydinin hizmetçisi olarak hizmet eden, zarafeti az bir kont kızına nasıl tepki verecekti? Ama Marianne'in çok az seçeneği vardı. Marianne Notley ölmüştü ve Leydi Marianne Ellsworth onun yerini almak için yeniden doğuyordu. Sosyetedede. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Leydi Courtney ona sponsor olacağını söylemişti bile. Daha da kötüsü, Leydi Courtney Marianne'in ilk çıkışını da konuşmaya başlamıştı. Şimdiden yirmi üç yaşındaydı. Sosyeteye takdim edilmek için çok yaşlıydı. Tüm bu fikirler çılgıncaydı.

Gelecekte 'Toplum'daki yeri hakkında endişelenmediği zamanlarda Marianne kendini Beau'yu düşünmekten alıkoyamıyordu. Onun nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmediği bir saat bile geçmiyordu.

Fransa'daki o çadırda ona veda ettiği anda sanki kendinden bir parça kaybetmişti. Bu hayatının en zor kararıydı ve o zamandan beri her gün bununla yaşamak çok zordu.

Onu özlemişti. Bunu kendine itiraf edebilirdi. Onu umutsuzca özlemişti ve onu terk etmekle doğru şeyi yaptığından hiç emin değildi ama o anda akıl sağlığını korumak için tek seçenek bu gibi görünüyordu.

Birlikte nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki? Bir kontun kız kardeşi olduğunu keşfetmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve şimdi... şimdi çok geçti. Beau'nun kapısında belirip, "Kardeşimin bir kont olduğu ortaya çıktı, benimle evlenmek ister misin?" diyemezdi. Üstelik Beau *evlilikten* hiç bahsetmemişti. Sadece bir ilişki yaşamışlardı. Şimdi bile neden onun kendisini eş olarak isteyeceğini düşünsün ki? İşinin hayatındaki en önemli şey olduğunu açıkça belirtmişti.

Marianne zihninde durmaksızın dönüp duran sıkıntılı düşünceleri dağıtmak için başını salladı. Leydi Courtney'nin az önce söylediklerine konsantre olmak için geri döndü. "İki ziyaretçi mi? Beni kim ziyaret etmek ister ki?" diye sordu velinimetine.

Leydi Courtney, uşak salonun kapısında belirmeden hemen önce nazik bir gülümsemeyle cevap verdi. "Leydi Julianna Montgomery ve Bayan Frances Wharton sizi görmek istiyor, Leydi Marianne."

Marianne yutkundu. Birisi 'Leydi Marianne' dediğinde kendisiyle konuştuğuna hâlâ inanamıyordu. Peki Leydi Julianna neydi-

Son üç sezonun en popüler sosyete kızı olduğunu duyduğu Bayan Wharton'un burada ne işi var?

Bayan Wharton'ın, babasının adalete teslim edilmesindeki rolü nedeniyle Marianne'den nefret edeceğine hiç şüphe yoktu. Ama yutkunmasını daha da zorlaştıran düşünce, bu iki kadının sırasıyla Worthington Dükü ve Lord Kendall ile nişanlı oldukları ve bu iki adamın Beau'nun en yakın arkadaşları oldukları gerçeği idi.

Leydi Courtney onun yerine, "Onları içeri alın lütfen, Tinsdale," dedi. Marianne yardım için minnettardı. Daha önce hiç Mayfair'deki bir oturma odasında konukları karşılamaya çağrılmamıştı. Bununla nasıl başa çıkacağı konusunda neredeyse hiçbir fikri yoktu.

Ellerinin titremesini önlemek için onları birbirine kenetledi ve terli çifti kucığına koydu. Ama güzel açık mavi elbisesinin altında, gümüş rengi terlikli ayağı halının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Önce Leydi Julianna girdi. Uzun boylu, güzeller güzeli sarışın, seladon yeşilinin en güzel elbisesini giymişti. Bu renk gözleriyle uyumluydu.

Bayan Wharton onun arkasından geldi. Esmer kız gülümsediğinde, bu gülümseme onun sıcak, koyu renk gözlerine ulaştı. Bayan Wharton pembe bir elbise giymişti ve kulağının arkasına küçük, pembe bir çiçek sıkıştırmıştı.

Leydi Courtney'den işaret alan Marianne onları selamlamak için ayağa kalktı. "Leydi Marianne," dedi Leydi Julianna, ellerini uzatarak Marianne de onunkinde. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ben de," dedi Bayan Wharton.

Marianne bu zevkin kendisine ait olduğuna dair bir şeyler mırıldanmayı ve ziyaretleri için teşekkür etmeyi başardı; bu da Leydi Courtney'den onaylayıcı bir baş sallama ve cesaretlendirici bir gülümseme almasını sağladı.

Dördü de yerlerine oturduktan ve Leydi Courtney çay servisi yapılmasını istedikten sonra, Marianne genç kadınları yüreği ağzına gelerek izledi ve içlerinden birinin konuşmasını bekledi.

Bayan Wharton, Marianne'e bir kez daha dostça gülümseyerek, "Sanırım neden geldiğimizi merak ediyorsunuz," diye söze başladı.

Marianne neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Bayan Wharton doğrudan konuya girmişti; onun bu özelliğini takdir ediyordu. "Evet. Öyle olduğumu kabul ediyorum."

"Aslında iki nedeni var," diye yanıtladı Leydi Julianna. Leydi sırtını dimdik tutarak oturuyordu ve bu da Marianne'in kendi sırtını bilinçli bir şekilde düzeltmesine neden oluyordu. Leydi Courtney'nin himayesinde ne kadar çalışırsa çalışsın, asla Leydi Julianna kadar düzgün olamayacağından korkuyordu.

"Leydi Julianna sözlerine şöyle devam etti: "Bunun ilk nedeni sizi Topluluğa kabul etmek istememizdir.

"Çok nazıksınız," diye cevap verdi Marianne. "Ama Sosyete için hazır olduğumdan emin olmadığımı söylemezsem dürüst davranmamış olurum. Aslında, ikinizin nerede kaldığımı nasıl öğrendiğinizden de emin değilim."

İki genç bayan birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Umarız bize kızmamışsınızdır," diye cevap verdi Leydi Julianna, "ama bu kasabada dedikodu çabuk yayılır."

Bayan Wharton başını salladı. "Bir zamanlar Leydi Courtney'nin hizmetçisi olduğunuzu öğrendiğimizde, ihtiyatlı bir araştırma yaptık ve gerçeği öğrendik."

Leydi Courtney içini çekti. "Bunu dedikodu değirmenlerine bırak. Vızıldayacaklarını söylemiştim, Marianne."

Marianne başını salladı. "Evet, pekâlâ. İlginiz için ikinize de teşekkür ederim. Leydi Courtney bana bilmem gerekenleri öğretmekte yardımcı oluyor... yani Toplum hakkında."

Bayan Wharton ona sempatik bir gülümseme verdi. "Emin olmak için çok zor olabilir," diye cevap verdi. "Ama ikimizin de size yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı söylemek istedik. Gerçi," dedi Bayan Wharton yüzünü buruşturarak, "eminim farkındasınızdır, bir hainin kızı olarak şu anda toplumda *istenmeyen adam ilan* edildim. Hazır konu açılmışken, bu durum için çok üzgünüm.

babamın yaptığı şeyler, Leydi Marianne. Umarım kardeşinizin ölümüne neden olan adamla olan ilişkim için beni affedebilirsiniz."

Marianne uzandı ve Bayan Wharton'ın elini sıktı. "Oh, Bayan Wharton. Lütfen sizi suçladığımı düşünmeyin. Sonuçta siz babanız değilsiniz. Onun tutuklanmasında rol oynadığım için *benden* nefret edeceğinizden endişe ediyordum."

Frances ciddiyetle, "Babam ektiğini biçmek zorunda," diye cevap verdi. "Şu anda sadece annem için endişeleniyorum."

"Elbette," diye yanıtladı Marianne, elini kucağına koyarak ve her iki kadına da cesaret verici bir gülümseme vererek. "Umarım arkadaş oluruz."

"Teşekkür ederim, Leydi Marianne," diye cevap verdi Bayan Wharton. "Çok nazıksınız. Lütfen babamın planları hakkında hiçbir şey bilmediğime inanın. Geriye dönüp baktığımda, Albina'nın geçen sonbahar ona nasıl yazılacağını öğretmemi istediğini hatırlıyorum, ama bu bilgiyle ne yapmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha fazla soru sormalıyım."

"Tahmin etmen mümkün değildi," diye cevap verdi Marianne. "Ve elbette babanın ne planladığına dair hiçbir fikrin olmadığına inanıyorum. Tıpkı benim babamın bir kont olduğunu bilmediğim gibi. Babalar istedikleri zaman oldukça sinsi olabiliyorlar."

Dört bayan da güldü.

"Sizin için iyi haber Leydi Marianne," diye devam etti Bayan Wharton, "Leydi Julianna sosyetenin en saygın üyelerinden biri ve bir dükle nişanlı. O yanınızdayken, sosyete de kolayca kabul göreceğinizden emin olabilirsiniz."

Leydi Julianna arkadaşına, "Toplumun da seni dışlamasına izin vermeye niyetim yok, Frances," dedi. "Ve bir kontun nişanlısı olarak Kendall'ın, Worthington'ın adına ve benim desteğime sahipsin."

Leydi Courtney, "Benimki de," diye önerdi. "Tanrı biliyor ya, benim de yüzüne bakamayacağım şeyler yapan birkaç akrabam oldu."

"Çok teşekkür ederim Leydi Courtney," diye cevap verdi Bayan Wharton. "Lord Bellingham'ı da unutuyorum. Lucas bana destek vereceğini söyledi."

iyi."

Beau'nun adını duyunca Marianne'in sırtı gerildi.

Leydi Courtney dikkatini tekrar Julianna'ya çevirmeden önce endişeyle Marianne'e baktı. "Gelmenizin ikinci bir nedeni olduğunu söylemişsiniz. Neydi o?"

Leydi Julianna bir kez daha Marianne'e dönerek, "Evet," diye cevap verdi. "Lord Bellingham'dan bahsetmişken, sizi bulmaya çalışırken kendinden geçtiğini söylemeye geldik ve ona nerede olduğunuzu söylemek için izninizi istiyoruz."

CHAPTER FORTY - ONE

Beau çalışma odasındaki masanın arkasında oturuyordu. Konyak sürahisini -çoğunlukla gösteriş için ya da arada sırada gelen konuklar için- çalışma masasına taşımıştı.

önünde, bir bardakla birlikte.

Bir saatten uzun bir süredir sıvıya bakıyordu ama içip içmeyeceğine karar vermeye yaklaşmamıştı. Bildiği tek şey, hayatı boyunca bunu yapmak için hiç bu kadar istekli olmamış olduğuydu.

Marianne'i aramak için son iki gündür Londra'yı neredeyse paramparça etmişti. Önce kardeşini ziyaret etmek için Clayton'ın evine gitmişti. David artık bir asker gibi giyinmemişti ve Beau'nun onu son gördüğünden çok daha temiz ve az yara bere içindeydi. Kont aslında oldukça iyi temizlenmişti. Beau'nun yaşından daha büyük görünmüyordu. Beau, yüzbaşının bu kadar dinç görünmesine sevinmekten başka bir şey yapmamıştı.

Beau sonunda Marianne'e olan benzerliği de görebildi. Yeni kontun saçları koyu kahverengiydi ve hiç çili yoktu ama Marianne'in parlak mavi gözlerine ve koyu kirpiklerine sahipti. Clayton'ın çalışma odasına girdiğinde Beau'ya verdiği gülümseme de kız kardeşininkini andırıyordu.

Ancak David ona gülünç derecede sadık kalmış, Beau ona aşık olduğunu ve evlenme teklif etmek istediğini açıkladığında bile nerede olduğunu söylemeyi reddetmişti. David, Beau'nun ona

onu görmek istiyordu, ama Beau Clayton'ın evinden neredeyse yumruğunu öndeki kanlı taş duvara vuracak kadar sinirli ayrılmıştı.

Sonra tekrar Grimaldi'yi görmeye gitti. General onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu, Beau'nun bundan hiç şüphesi yoktu. Ancak Grim, David'den bile daha az açık sözlüydü. En azından David, Beau'ya ona yardım edemeyeceğini söylediğinde üzgün ve özür diler gibi görünmüştü. Grim onun ıstırabından zevk alıyor gibiydi.

Grim alaycı bir gülümsemeye, "En iyi casuslarımdan biri Londra'da bir kadının yerini tespit edemiyorsa, bunu bilmek istediğimden emin değilim," dedi.

Beau generalin ofisinden çıkarken generalin suratına yumruğunu indirmek istiyordu.

Beau, kendisini Marianne'e götürebilecek dedikoduları duyabilmek için aklına gelen her bara, her kulübe ve her buluşma yerine gitmişti. Tüm *ton* Elmwood Kontu'nun varisinin geri döndüğü ve bir kız kardeşi olduğu haberiyle çalkalanıyordu. Tüm şehir Marianne hakkında konuşuyor gibiydi ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Çıldırtıcıydı.

Leydi Wilhelmina'ya bir mektup bile göndermişti ama Wilhelmina, eski leydisinin hizmetçisinin bir kontun kız kardeşi olmasına şaşırdığını belirtmenin yanı sıra, onun nerede olduğunu da bilmiyordu.

Nihayet dün gece Beau, Julianna, Frances ve Kendall'ın ziyaret etmekte olduğu Worth'un kasaba evine gelmişti. Beau hepsinin oturduğu salonda bir sandalyeye çökmüş ve yenilgisini ilan etmişti. "Neden kimse onun nerede olduğunu bilmiyor? Bu nasıl olabilir?" diye inleyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Birileri biliyor," demişti Julianna. "Bu sadece doğru kişilerle konuşma meselesi."

Beau, "Konuştuğum herkes ya bilmiyor ya da söylemiyor," diye homurdandı.

Julianna ve Frances bakiştılar ama Beau bunu fark etmemişti bile. Kendini toparlamış ve kasabasına geri dönmüştü.

ve sonunda yorgun bir uykuya daldı.

Bugün çalışma odasında oturup kanlı konyak sürahisine bakmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Yavaşça, cam tıpayı çıkarmak için elini kaldırdı ki, kapının çalınmasıyla irkildi. "Lordum," dedi uşağının sesi. "İki ziyaretçiniz var."

"Kapıyı açabilirsin Maxwell," dedi Beau, sürahiyi ve bardağı aceleyle kenara iterek.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve uşağı içeri girdi.

"Ziyaretçiler kim?" Beau boğazını temizleyerek sordu.

"Leydi Julianna Montgomery ve Bayan Frances Wharton," diye yanıtladı Maxwell.

Beau kaşlarını çattı. "Yalnızlar mı?"

"Şaperonları yanlarında, kastettiğiniz buysa," diye yanıtladı uşak.

"Onları içeri al," diye cevap verdi Beau.

Dakikalar sonra Julianna ve Frances refakatçileri *olmadan* kapıda belirdiler. Görünüşe göre iki yaşlı kadını evin ön tarafındaki salonlardan birinde bırakmışlardı.

"Ah, işte buradasınız Lord Bellingham," dedi Frances.

Beau başını kaldırıp Frances'e baktı ve Clayton'ın kütüphanesinde Kendall'la ilgili bir hikâye anlattığı sabahı hatırladı. Genç kadından çok hoşlanmıştı. Kendall'ın Lordlar Kamarası'na işçi sınıfının yararına yeni yasa tasarıları sunmasına yardım etmeyi kafasına koymuş, güzel ve enerjik bir esmerdi. Beau, babasının günahlarını ona karşı hiç kullanmıyordu.

Sonra bakışları Leydi Julianna'ya kaydı. Mükemmel tavırları ve prestijli bir soyadı olan muhteşem bir sarışındı. Ayrıca dünyada arkadaşı Worth kadar inatçı ve rekabetçi görünen tek kişiydi. İkisi mükemmel bir çift oluşturunuyordu.

Beau, "İkinizi de görmek güzel," diye karşılık verdi.

İki hanım onun önündeki koltuklara oturdular. "Daha önce hiç bir çalışma odasına davet edilmemiştim," dedi Frances etrafına bakınarak. "Oldukça hoşuma gitti. Biraz konyak alabilir miyim lordum?"

Beau ona alaycı bir bakış attı. "Nedense buraya benimle brendi içmeye geldiğini sanmıyorum."

Julianna içini çekerek, "Belki de değil," dedi, "ama buna karşı değilim." Frances güldü. "Zavallı adamın acısına son verelim, Julianna."

Julianna tekrar iç çekti. "Pekâlâ, madem öyle." Ama yüzündeki geniş sırıtış sözlerinin içeriğini yalanlıyordu.

Frances öne doğru eğildi, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Duymak isteyeceğinizi düşündüğümüz bazı haberlerle geldik, Lord Bellingham."

Beau omuz silkti. "Şu anda pek bir şeyle ilgilenmiyorum ama devam edin."

İkisi birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Pekala," diye sordu Beau, gözlerini onlara dikerek. "Ne oldu?"

Julianna derin bir nefes aldı. "Leydi Marianne'in nerede kaldığını biliyoruz ve size söylemek için onun onayını aldık."

Beau ayağa fırladı. "Marianne'in nerede olduğunu biliyor musun?" Kalbi öyle sert çarpıyordu ki canı acıyordu.

Frances başını sallayarak ve gülerek, "Evet," dedi.

"Beni mi görmek istiyor?" Beau neredeyse bağıırıyordu.

"Bunu hiç söylemedik. Ama nerede olduğunu size bildirmemize izin verdi. Eğer bu haberi alıp onu ziyaret etmek isterseniz, bu tamamen *sizin* seçiminiz," diye cevap verdi Frances göz kırparak.

Beau neredeyse masanın üzerinden atlayacaktı.

"Nerede o?" Hanımlar birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Leydi Courtney'nin Hanover Meydanı'ndaki evinde kalıyor."

"O bir şeytan. Tanrım, bunu neden düşünemedim? Belli ki berbat bir casusum."

"Hayır. Sen işe yaramaz bir casus değilsin. Sen aşık bir adamsın ve sağlıklı düşünemiyorsun," diye cevap verdi Julianna.

Beau gülerek, "O da var," diye cevap verdi. "Ama sormak zorundayım, nasıl bu kadar çabuk öğrendiniz?"

Julianna ve Frances birbirlerine üçüncü kez baktılar.

Julianna yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Dedikodudan bir şey öğrenmek istiyorsan erkeklere sormayacaksın," diye cevap verdi.

"Yeterince makul." Beau başını salladı ama kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Şimdi gitmem gerektiğini söylersem beni mazur görürsünüz."

İki bayan gülüştü.

Frances, "Ziyaretimizi kısa keseceğinizi tahmin ediyorduk," diye cevap verdi.

Onlara sıırttı. "Bana söylediğiniz için teşekkür ederim hanımlar. İkinizi de arkadaşım olarak görüyorum."

"Biz de sizin gibi Lord Bellingham," dedi Frances. "Size yaptığımız gibi."

Yarım saat geçmemişti ki Beau, Leydi Courtney'nin evinin kapısını ısrarla çalmaya başladı. Soğuk bir Kasım rüzgârı esiyordu ama Beau sıcaklığı fark etmemişti bile.

Şaşkın bakışlı bir uşak tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için kapıyı açtı.

"Ben Lord Bellingham, Leydi Marianne Ellsworth'ü ziyarette geldim," dedi aceleyle.

"Burada değil lordum," diye bilgi verdi uşak.

"Şeytan değil," diye söze başladı Beau, gerekirse lanet kapıyı kırmaya hazırdı. "Onun burada kalacağına dair iyi bir duyum aldım."

"Hayır. Yani şu *anda* burada değil. O ve Leydi Courtney parkta gezintiye çıktılar."

"Rotten Row?" Beau adama sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı uşak.

Beau bir an bile kaybetmedi. Topuklarının üzerinde döndü, merdivenlerden aşağı koştu, atına atladı ve Hyde Park'a doğru hızla yola koyuldu.

Birkaç dakika içinde parka vardı ve her akşam *tonun* en iyilerinin kendilerini sergilediği o şık yol boyunca kalabalık Rotten Row'da bir aşağı bir yukarı koşmaya başladı.

Patlama. Patlama. Patlama. Böyle bir kalabalığın içinde onu nasıl bulacaktı? Vagon üstüne vagon, battaniyelere ve paltolara sarınmış yolcularla doluydu. Kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Sonunda yolun ortasında durdu. "Leydi Marianne!" diye seslendi toplayabildiği en yüksek sesle. "Leydi Marianne Ellsworth!"

Yakındaki vagonların yolcuları ona bakmak için eğilmeye başladılar.

"Bellingham aklını mı kaçırdı?" dediğini duydu bir fayton yolcusunun.

"Marianne Ellsworth kim?" diye sorduğunu duydu bir başkasının.

Yolda dörtlü ile ilerledi. "Leydi Marianne! Leydi Marianne Ellsworth!"

"Tanrı aşkına," dediğini duydu bir kadın sesi. "Kesin şu yaygarayı. O ve Leydi Courtney, biraz geride, dört griyle birlikte arabadalar."

Yüreği ağzına gelen Beau, söz konusu at arabasını bulana kadar atını mahmuzladı. "Leydi Marianne?" diye seslendi, kadının yanılmamış olmasını umarak.

Parlak mavi gözler arabanın penceresinden ona göz kırptı ve daha önce hiç hissetmediği bir rahatlama içine doldu. Onu bulmuştu. Bunca haftadan sonra, sonunda onu bulmuştu.

Leydi Courtney'nin arabası kortejden ayrıldı ve birkaç metre ileride durdu. Atından atladı ve hayvanı yakındaki bir direğe bağladıktan sonra arabalardan ve atlılardan kaçarak yolun karşısına koştu.

O yaklaşırken Leydi Courtney'nin arabasının kapısı açıldı.

"Bağırın sen miydin, Bellingham?" Leydi Courtney sordu. "Parkta medeni bir şekilde gezmeye çalışıyorduk. Leydi Marianne'in adına herhangi bir skandal eklenmesine ihtiyacı yok. Şimdi ne yaptığına bir bak."

Beau bir an için arkasına dönüp baktığında, akşamın erken saatlerinde Rotten Row boyunca ilerleyen tüm kortejin durduğunu ve arabaların içindekilerin sanki bir oyun oynuyormuş gibi onlara baktığını gördü. Gerçekten de olay çıkarıyordu ama şu anda umurunda bile değildi.

"Özür dilerim Leydi Courtney," dedi Beau, bakışları Marianne'in irkilmiş bakışlarıyla buluşunca. "Ama Leydi Marianne'e söyleyeceklerimi söylemek için bir dakika daha bekleyemezdim."

Leydi Courtney gülümsemesini gizledi. "Pekâlâ delikanlı. Devam et ve söyle."

"Dışarı çıkıp benimle buluşacak mısın?" Beau kalbi boğazında Marianne'e sordu. "Lütfen."

Marianne başını salladı ve adam onun inmesine yardım etti.

Yere adımını attığı anda Beau tek dizinin üzerine çöktü. "Bir kulağın kız kardeşi olduğunu biliyorum, daha az umursayamazdım. Seni seviyorum, Marianne. Beni Fransa'da bıraktığın gece sana evlenme teklif etmeliydim ama aptallık ettim. Lütfen, karım olacağını söyle."

"Mükemmel bir karar," diye homurdandı Leydi Courtney arabanın içinden.

Marianne'in yüzü endişeyle doldu. "Gerçekten sadece statümdeki değışiklik nedeniyle sormuyorsunuz değil mi?"

"Sana söz veriyorum, sevgilim. Sokakta çamaşır yıkayan bir kadın olsaydın da sana sorardım. Skandal umurumda değil." Durmuş arabaların oluşturduğu sıraya baktı. "Skandal umurumda gibi mi *görünüyor*?"

Marianne buna gülmek zorunda kaldı. "David beni aramaya geldiğini söyledi."

Julianna ve Frances de öyle."

"Evet, Kendall ve Worth'a sorarsan, Kendall bana kardeşinin bir kont olduğunu söylemeden önce bile seninle evlenmek istediğimi söylediğimi anlatacaklardır."

Leydi Courtney arabanın içinden, "Ona inanıyorum, Marianne," diye seslendi.

"Lütfen, Marianne," diye fısıldadı ellerini sıkarak. "Benimle evleneceğini söyle. Beni Lord Copperpot'un yatak odasında dikizlerken bulduğun ve bana durmamı söylediğin andan beri seni seviyorum."

"Peki ya İçişleri Bakanlığı'ndaki pozisyonunuz? Ondan vazgeçecek misin?" Marianne sesini fısıltıya kadar alçaltmıştı.

"İstersen birlikte casusluk yapabiliriz," diye teklif etti, eşit derecede sessiz, sonra sesini tekrar yükselterek, "Ya da ben yerleşirim ve yarım çuval çocuğumuz olur," dedi.

Leydi Courtney, "Çok fazla çocuk varmış gibi görünüyor, Marianne," dedi boğuk bir sesle.

Marianne güldü. "Kesinlikle katılıyorum, Leydi Courtney," diye yanıtladı sesini yükselterek.

"İyi o zaman. Yarım puan. İki. Üç. Ne kadar istersen. Sana dünyayı veririm Marianne, yeter ki benimle evleneceğini söyle," diye yalvardı Beau, hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

"Nasıl düzgün bir markiz olacağımı bilmiyorum Beau. Ya seni ve aileni utandırırsam?"

"Sana öğreteceğiz. Hepimiz sana öğreteceğiz ve sen de istediğin gibi bir Markiz olabilirsin. Yapacağın hiçbir şey beni utandırmayacak. Anlamıyor musun, Marianne? Sana tapıyorum."

"Bu benim için oldukça yeni, Leydi Courtney," diye seslendi Marianne. "Kabul etmeden önce sormam gereken başka bir şey var mı?"

"Hmm," diye cevap verdi Leydi Courtney. "Uzun bir balayı isteyin ve arkadaşlarınızı davet edin."

"Hiç sorun değil," diye cevap verdi Beau hiç duraksamadan. "Bir süre önce girdiğim bir bahisten kazandığım parayla, hepimizi paranın satın alabileceği en iyi balayına götürmeye hazırım."

"Kulağa umut verici geliyor, Leydi Courtney," diye yanıtladı Marianne, gözlerinde yaşlarla Beau'ya gülümseyerek.

"Katılıyorum canım," diye cevap verdi Leydi Courtney. "Kesinlikle katılıyorum. Deli olabilir ama uygun bir deli."

"Biraz mücevher isteyin!" diye bağırdı başka bir kadın yakındaki bir arabadan.

Beau, rastgele bir hanımefendinin yorumuyla ilgili kahkahasını bastırarak, "Markiz olmama engel olamıyorum," diye devam etti, "ve bir markiz rolünden hoşlanmadığınız için sizi suçlayamam, ama sizi delicesine seviyorum. Lütfen, lütfen evet deyin. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yardımı olacaksa uşak gibi bile davranırım."

"Bu gereksiz görünüyor." Leydi Courtney ekledi.

"Evet Beau," diye yanıtladı Marianne. "Binlerce kez evet. Seninle evleneceğim." "Onu sevdiğini söyle, kızım," diye öğüt verdi Leydi Courtney.

Marianne gülerek, "Oh, ve evet, tabii ki ben de seni seviyorum," diye ekledi.

Beau ayağa fırladı, onu kucağına aldı ve tüm araba kuyruğu onları sağır edici bir alkışla selamlarken bir daire çizerek döndürdü.

"*Seni* seviyorum, Marianne," diye fısıldadı onu tekrar yere bırakırken ve kalabalığın *alkışını* kazanan güçlü bir öpücük verirken.

"Seni seviyorum, Beau. Beni seven uşak için kalbimde her zaman özel bir yerim olacak."

Beni Seven Vale'yi okuduğunuz için teşekkürler. Özel Footmen's Club sonsözünün ücretsiz bir kopyasını almak ister misiniz? Tek yapmanız gereken <https://BookHip.com/PAWKVS> adresinden bültenime kaydolmak.

Zaten abone olduysanız, bağlantı için bültenimi kontrol edin. İlgili kitapları, biyografimi ve benimle nasıl iletişime geçebileceğinizi görmek için lütfen sayfayı ilerletin!

Valerie

ALSOBYVALERIEBOWMAN

Footmen's Club

Uşak ve Ben (1. Kitap)

Dük Sağdıç Gibi Görünüyor (2. Kitap) Beni

Seven Uşak (3. Kitap)

Eğlenceli Gelinler

Beklenmedik Düşes (1. Kitap)

Kazara Kontes (2. Kitap)

Beklenmedik Kadın (3. Kitap)

Karşı Konulmaz Haydut (4. Kitap)

Unutulmaz Kahraman (Kitap 4.5)

Evcilleşmemiş Kont (5. Kitap)

Efsanevi Lord (6. Kitap)

Bir Korsana Asla Güvenme (7. Kitap)

Serserinin Doğru Türü (8. Kitap)

Eşi Benzeri Olmayan Bir Dük (9. Kitap)

Noel'de Öp Beni (10. Kitap) Bay

Hunt, Sanırım (10.5. Kitap) Senden

Başka Dük Yok (11. Kitap)

Gizli Gelinler

Bir Düğün Gecesinin Sırları (1. Kitap)

Gizli Bir Teklif (Kitap 1.5)

Kaçak Gelinin Sırları (2. Kitap)

Gizli Bir İlişki (Kitap 2.5)

Skandal Bir Evliliğin Sırları (3. Kitap)

Ökseotunun Altında Oldu (3.5. Kitap)

Beni Seven Vale'yi okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım siz de Beau ve Marianne'in hikâyesini yazarken benim kadar keyif almışsınızdır.

İrtibatta kalmayı çok isterim.

- Gelecek kitaplar, alıntılar hakkında bilgi almak ve e-posta bültenime kaydolmak için web sitemi ziyaret edin: www.ValerieBowmanBooks.com veya www.ValerieBowmanBooks.com/ adresinden [abone](#) olabilirsiniz.
- Facebook'ta bana katılın: <http://Facebook.com/ValerieBowmanYazar>.
- Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. Olumlu ya da olumsuz tüm yorumları takdir ediyorum. Değerlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Diğer Footmen's Club kitaplarını okumak ister misiniz?

- ♦ [Uşak ve Ben](#)
- ♦ [Duke Sağdıç Gibi Görünüyor](#)

ABOUT THE AUTHOR

Valerie Bowman Illinois'de altı kız kardeşle (o yedi numaradır) ve tarihi aşk romanlarıyla büyümüştür.

Smith College'da tarih yan dalıyla İngilizce diploması aldığı soğuk ve karlı bir dönemden sonra ilk fırsatta Florida'ya taşındı.

Valerie şu anda iki yaramaz köpeği de dahil olmak üzere ailesiyle birlikte Jacksonville'de yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumakla, seyahat etmekle ya da çılgın reality TV ve PBS izlemek arasında gidip gelmekle meşgul.

Valerie okuyucularından haber almayı seviyor. Onu internette www.ValerieBowmanBooks.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.